

ਭਵਿੱਖਵਾਣੀ ਅਤੇ ਗ਼ੈਰ-ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ

ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਇਹ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਆਤਮਿਕ ਦਾਨਾਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਚ ਪੁੱਛੇ ਗਏ ਪ੍ਰਸ਼ਨਾਂ ਦਾ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਮਸੀਹ ਦੇ ਸਰੀਰ ਵਿਚ ਏਕਤਾ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਉਪਯੋਗ ਦੇ ਆਧਾਰ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਰੱਖਦੇ ਸਨ। ਦਾਨਾਂ ਵਿਚ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਗ਼ੈਰ-ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਉੱਤੇ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਜ਼ੋਰ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸ ਦਾਨ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਸੀ; ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਜਿਵੇਂ ਉਸ ਦੀਆਂ ਹਿਦਾਇਤਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਇਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਗ਼ੈਰ-ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਦਾ ਦਾਨ ਹੀ ਉਹ ਸੋਮਾ ਸੀ ਜਿਸ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਆਤਮਿਕ ਦਾਨਾਂ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਤਨਾਅ ਪੈਦਾ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਧਿਆਇ 14 ਦੀ ਚੇਤਾਵਨੀ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਪਾਠਕ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਉਂ ਆਤਮਿਕ ਦਾਨਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਵਿਚ ਗ਼ੈਰ-ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਨੂੰ ਅੰਤ ਵਿਚ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ (12:28; ਵੇਖੋ 12:10, 30)।

ਰਸੂਲ ਦੀ ਰਣਨੀਤੀ, ਪਹਿਲਾਂ, ਭਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦੇ ਅਲੈਕਿਕ ਪਰਗਟਾਵਿਆਂ ਦੀ ਪ੍ਰੇਮ ਦੇ ਨਾਲ ਤੁਲਨਾ ਕਰਨੀ ਸੀ। ਪੌਲੁਸ ਇਨ੍ਹਾਂ ਭਾਈਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੋਇਆ ਜਾਪਦਾ ਸੀ ਕਿ “ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਮੁਕਾਬਲਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ,” ਤਾਂ “ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪ੍ਰੀਤੀ, ਆਪਣੇ ਭੈਣ-ਭਰਾਵਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰੀਤੀ ਅਤੇ ਸਾਰਿਆਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰੀਤੀ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਖਾਉਣ ਦੇ ਜੋਸ਼ ਲਈ ਮੁਕਾਬਲਾ ਕਰੋ।” ਪ੍ਰੇਮ ਮਸੀਹੀ ਜੀਵਨ ਦਾ ਨੈਤਿਕ ਆਧਾਰ ਹੈ, ਪਰ ਪੌਲੁਸ ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਪ੍ਰਮੁੱਖਤਾ ਦੀ ਅਪੀਲ ਕਰਕੇ, ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਵਿਚ ਆਤਮਿਕ ਦਾਨਾਂ ਦੇ ਮੁੱਦਿਆਂ ਨੂੰ ਹੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ। ਸਧਾਰਣ ਤੌਰ ਤੇ ਸਿਰਫ ਆਤਮਿਕ ਦਾਨ ਹੀ ਦਲਬੰਦੀ ਦਾ ਇੱਕਮਾਤਰ ਸ੍ਰੋਤ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ ਤੇ, ਗ਼ੈਰ-ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਮੁੱਦੇ ਤੇ ਸਨ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਸਿਰਫ ਗ਼ੈਰ-ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਬੋਲਣ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਵੀ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਤਨਾਅ ਪੈਦਾ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਮਸੀਹੀ ਗ਼ੈਰ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਚ ਬੋਲ ਸਕਦੇ ਜਾਂ ਚੰਗਾ ਕਰ ਸਕਦੇ, ਜਾਂ ਹੋਰ ਆਤਮਿਕ ਦਾਨਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਦਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਲੋਕ ਘਰਾਂ, ਬਜ਼ਾਰਾਂ, ਜਾਂ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਤੌਰ ਤੇ ਬੋਲ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਪਰ, ਇੰਝ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਲੀਸੀਆ ਵਿਚ ਗ਼ੈਰ-ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਦਾ ਬੋਲਿਆ ਜਾਣਾ ਝਗੜੇ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਿ ਜੀਵਨ ਦੇ ਲਈ ਮਾਰਗ ਦਰਸ਼ਕ ਸਿਧਾਂਤ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਪ੍ਰੇਮ ਨੂੰ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰਨਾ ਸਾਰੇ ਆਤਮਿਕ ਦਾਨਾਂ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਵਿਚ ਵਧੇਰੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਸੀ, ਪੌਲੁਸ ਦੂਸਰੀ ਅਪੀਲ ਵੱਲ ਮੁੜਿਆ। ਉਸ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਸਭਾਵਾਂ ਵਿਚ ਗ਼ੈਰ-ਭਾਸ਼ਾ ਬੋਲਣ ਦੇ ਜੋਸ਼ ਨੂੰ ਘੱਟ ਕਰਨਾ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਰਸੂਲ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਆਤਮਿਕ

ਦਾਨਾਂ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਸਧਾਰਣ ਰੂਪ ਵਿਚ ਪ੍ਰੇਮ ਦੇ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਹੁਣ ਉਹ ਗ਼ੈਰ-ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਅਗੰਮ ਵਾਕਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਪੌਲੁਸ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਹਿੰਦਾ ਹੋਇਆ ਜਾਪ ਰਿਹਾ ਸੀ, “ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਪ੍ਰੀਤੀ ਆਪਣਾ ਉਤਸਾਹ ਵਿਖਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਅਜਿਹਾ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਦਾਨ ਦਾ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰਕੇ ਕਰੋ ਜੋ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਦਾ ਨਿਰਮਾਣ ਕਰੇ।” ਗ਼ੈਰ-ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਅਤੇ ਅਗੰਮ ਵਾਕ ਦੋਵੇਂ ਬੋਲੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਪਰਗਟਾਵੇ ਹਨ। ਰਸੂਲ ਨੇ ਸੰਪੂਰਣ ਸਮਾਜ ਦੇ ਲਈ ਅਗੰਮ ਵਾਕ ਦੇ ਫਾਇਦਿਆਂ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਗ਼ੈਰ-ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਦੀ ਅੰਧਾਧੁੰਦ ਵਰਤੋਂ ਨੂੰ ਨਿਰਉਤਸਾਹਿਤ ਕੀਤਾ। ਭਵਿੱਖਵਾਦੀ, ਜਾਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਇੱਛਾ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰਨਾ, ਭਾਸ਼ਾ ਦਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਵਧੇਰੇ ਉਦੇਸ਼ ਪੂਰਣ ਅਤੇ ਵਿਚਾਰਸ਼ੀਲ ਤਰੀਕਾ ਸੀ।

ਪੌਲੁਸ ਦਾ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਣ (14:1-5)

‘ਪ੍ਰੇਮ ਦੇ ਮਗਰ ਲੱਗੋ। ਤਾਂ ਵੀ ਆਤਮਕ ਦਾਨਾਂ ਨੂੰ ਲੇਚੇ ਪਰ ਵਧਕੇ ਇਹ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਅਗੰਮ ਵਾਕ ਕਰੋ।’ ਜਿਹੜਾ ਪਰਾਈ ਭਾਖਿਆ ਬੋਲਦਾ ਹੈ ਉਹ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨਾਲ ਬੋਲਦਾ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦਾ ਹੈ ਪਰ ਉਹ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਭੇਤ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ‘ਪਰ ਜਿਹੜਾ ਅਗੰਮ ਵਾਕ ਕਰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਲਾਭ ਅਤੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਤਸੱਲੀ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨਾਲ ਕਰਦਾ ਹੈ।’ ਜਿਹੜਾ ਪਰਾਈ ਭਾਖਿਆ ਬੋਲਦਾ ਹੈ ਉਹ ਆਪ ਹੀ ਲਾਭ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਪਰ ਜਿਹੜਾ ਅਗੰਮ ਵਾਕ ਕਰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਕਲੀਸਿਯਾ ਨੂੰ ਲਾਭ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ‘ਹੁਣ ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਸੱਭੇ ਪਰਾਈਆਂ ਭਾਖਿਆਂ ਬੋਲੋ ਪਰ ਇਸ ਤੋਂ ਵਧੀਕ ਇਹ, ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਅਗੰਮ ਵਾਕ ਕਰੋ। ਜਿਹੜਾ ਪਰਾਈਆਂ ਭਾਖਿਆਂ ਬੋਲਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਉਹ ਅਰਥ ਨਾ ਕਰੇ ਜਿਸ ਤੋਂ ਕਲੀਸਿਯਾ ਲਾਭ ਉਠਾਵੇ ਤਾਂ ਅਗੰਮ ਵਾਕ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਉਸ ਨਾਲੋਂ ਉੱਤਮ ਹੈ।’

ਆਇਤ 1. ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਮਸੀਹੀਆਂ ਦੇ ਲਈ ਆਪਣੀ ਅਪੀਲ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਅਤੇ ਅੰਤ ਪ੍ਰੇਮ ਦੇ ਮਗਰ ਲੱਗੋ, “ਸਰੇਸ਼ਟ ਮਾਰਗ” (12:31) ਦੇ ਨਾਲ ਕੀਤੀ, ਇੱਕ ਆਗਿਆ ਸੂਚਕ ਦੇ ਨਾਲ: . . . ਚੰਗੀਆਂ ਚੰਗੀਆਂ ਦਾਤਾਂ ਨੂੰ ਲੇਚੋ। ਚਮਤਕਾਰੀ ਦਾਨ ਜੇ ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ ਦੇ ਮਸੀਹੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਪਰਗਟ ਹੋਏ ਸਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹਲਕਾ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਰਸੂਲ ਨੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਉਤਸਾਹਿਤ ਕੀਤਾ ਕਿ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਜੇ ਵੀ ਦਾਨ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਉਸ ਵਿਚ ਅਨੰਦ ਮਾਣੇ। ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਸਲਾਹ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਪੌਲੁਸ ਸ਼ਬਦ *πνευματικῶν* (ਨਿਊਮੈਟੀਕੋਨ, “ਆਤਮਿਕ ਦਾਨ”; ਵੇਖੋ 12:1)। ਦਾਨ “ਆਤਮਿਕ” ਸਨ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਦਿੱਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵੱਲੋਂ (*χαρίσματα*, ਚਾਰਿਸਮਾਟਾ) ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਧਾਰਮਿਕ “ਦਾਨ” ਸਨ। ਅਧਿਆਇ 12 ਵਿਚ ਪੰਜ ਵਾਰ (ਆਇਤਾਂ 4, 9, 28, 30, ਅਤੇ 31), ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਇਸ ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਤ ਕੀਤਾ; ਪਰ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸ ਨੇ ਪੱਤੀ ਵਿਚ ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ।

ਦਾਨ ਪਾਏ ਹੋਏ ਮਸੀਹੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਤਮਿਕ ਦਾਨਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਅਨੰਦਿਤ ਹੋਣਾ ਚੰਗਾ ਲੱਗਾ, ਪਰ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਦਾਨਾਂ ਵਿਚੋਂ ਕੁਝ ਦਾਨ

ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਲਈ ਵਧੇਰੇ ਬਰਕਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਗ਼ੈਰ-ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨਹੀਣ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਰਸੂਲ ਪ੍ਰੇਮ ਤੋਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਆਤਮਿਕ ਦਾਨ ਦੇ ਵੱਲ ਮੁੜਿਆ ਜੋ ਮਸੀਹ ਦੀ ਦੇਹੀ ਦੀ ਉਸਾਰੀ ਦੇ ਲਈ ਗ਼ੈਰ-ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਦੇ ਦਾਨ ਤੋਂ ਬੇਹਤਰ ਸੀ। ਉਹ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਤੌਰ ਤੇ ਹਰੇਕ ਮਸੀਹੀ ਦੀ ਆਤਮਿਕ ਉੱਨਤੀ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਸੰਬੰਧਤ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਸਗੋਂ, ਸਰੀਰ ਦੇ ਹਰ ਭਾਗ ਦੀ ਉੱਨਤੀ ਦੇ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਤ ਸੀ। ਪੌਲਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਵਿਚਲੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਆਤਮਿਕ ਦਾਨਾਂ ਵਿਚੋਂ, ਗ਼ੈਰ-ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਵਿਚ ਅਗੰਮ ਵਾਕ ਦਾ ਦਾਨ ਸਰੀਰ ਦੇ ਵਿਕਾਸ ਅਤੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਵਧੇਰੇ ਲਾਭਦਾਇਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

1. ਹਾਵਰਡ ਮਾਰਸ਼ਲ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਵਿਚ ਕਲੀਸੀਆ ਦੀ ਮੰਡਲੀ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਵਿਵਸਥਾ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿਚ ਵਿਵਾਦ ਪੈਦਾ ਹੋ ਰਹੇ ਸਨ। ਬੇਸ਼ੱਕ ਉਸ ਦਾ ਸਿੱਟਾ, ਸਹੀ ਹੈ; ਪਰ ਇਹ ਸਵੈ-ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜਦਕਿ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿਚ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਜਦੋਂ ਮਸੀਹੀ ਇਕੱਠੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਸੰਚਾਲਿਤ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਪਰ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਸਭਾ ਕੋਈ ਮਾਮੂਲੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮਸੀਹੀਆਂ ਦਾ ਇਕੱਠੇ ਹੋਣਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਦਾ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਭਾਗ ਸੀ। ਕਾਫੀ ਹੱਦ ਤਕ, ਮੰਡਲੀ ਨੇ ਮਸੀਹੀਆਂ ਨੂੰ ਧਾਰਮਿਕ ਗਿਆਨ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਪਰਿਭਾਸ਼ਤ ਕੀਤਾ। ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਮੰਡਲੀ ਦੇ ਰੂਪ ਇਕੱਠੇ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਮਸੀਹ ਦਾ ਸਰੀਰ ਬਣ ਸਕਣਾ ਅਸੰਭਵ ਸੀ।

ਆਇਤ 2. ਪੌਲਸ ਦਾ ਕੀ ਅਰਥ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਉਲੇਖ ਕੀਤਾ ਕਿ **ਜਿਹੜਾ ਪਰਾਈ ਭਾਖਿਆ ਬੋਲਦਾ ਹੈ . . . ਪਰਮੇਸੁਰ ਨਾਲ ਬੋਲਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਭੇਤ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦਾ ਹੈ?** ਜਦੋਂ ਤਕ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਗੱਲ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ ਕਿ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਵਿਚ ਗ਼ੈਰ-ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਦੀ ਘਟਨਾ ਕੀ ਸੀ, ਉਦੋਂ ਤਕ ਇਸ ਹਵਾਲੇ ਦਾ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਅਰਥ ਹੋਵੇਗਾ। ਪਹਿਲੇ ਪਾਠਕਾਂ ਦੇ ਲਈ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਨਿਰਪੱਖ ਸਨ; ਬਾਅਦ ਦੀਆਂ ਪੀੜ੍ਹੀਆਂ ਦੇ ਲਈ, ਅਰਥ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਰਸੂਲ ਨੇ ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ ਨੂੰ ਲਿਖਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਨੂੰ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਤੇ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਉਸ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਸਮਝਣਯੋਗ ਅਤੇ ਨਾ ਸਮਝਣਯੋਗ ਭਾਸ਼ਣ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਅੰਤਰ ਕਰਨਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਬੋਲੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਨ ਵਿਚ ਅਗਵਾਈ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਟਿੱਪਣੀਕਾਰ ਦੇ ਕੋਲ ਦੋ ਵਿਕਲਪ ਹਨ। (1) ਉਹ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਦੀਆਂ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਦੁਆਰਾ ਦਾਨ ਪਾਏ ਹੋਏ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਬੋਲੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਸੁਸੰਗਤ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਵੇਖ ਸਕਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇੰਜੀਲ ਸੁਣਾ ਸਕੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਦੂਸਰੇ ਤਰੀਕੇ ਦੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਸੁਣਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। (2) ਉਹ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਤੌਰ ਤੇ ਭਾਵੁਕ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਭਾਵੁਕ ਹੋਣ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿਚ ਅਰਥਹੀਣ ਬੜਬੜਾਉਣਾ। ਇਸ ਆਇਤ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ, ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਤਰਕ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਦੀਆਂ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਬਾਅਦ ਦੀਆਂ, ਜੋ ਕਿ, ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਅਨੁਭਵ, ਉਤਸ਼ਾਹੀ ਭਾਸ਼ਣ, ਜਾਂ ਅਸਪੱਸ਼ਟ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸਨ। ਗਵਾਹੀ ਸਥਿਤੀ ਦੇ ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਹੈ।

ਇਹ ਸਵੈ-ਪਰਮਾਣ ਸੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਭਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਬੋਲ ਸਕਣ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਦਾ ਪ੍ਰਦਸ਼ਣ ਕਰਦਾ ਸੀ ਜੋ ਸੁਣਨ ਵਾਲੇ ਲਈ ਅਣਜਾਣ ਭਾਸ਼ਾ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ

ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਜਿੱਥੋਂ ਤਕ ਉਸ ਦੇ ਦਰਸ਼ਕਾਂ ਦਾ ਸੰਬੰਧ ਸੀ, ਤਾਂ ਗ਼ੈਰ-ਭਾਸ਼ਾ ਦਾ ਦਾਨ ਪਾਏ ਹੋਏ ਬੁਲਾਰੇ ਨੇ ਇੱਕ ਭੇਤ ਬੋਲਿਆ ਸੀ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ, ਕਿ ਭਵਿੱਖਵਾਈ, ਉਹ ਭਾਸ਼ਾ ਬੋਲਣਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਜੋ ਸੁਣਨ ਵਾਲਿਆਂ ਲਈ ਅਣਜਾਣ ਭਾਸ਼ਾ ਹੋਵੇ, ਜਿਸ ਦੇ ਨਾਲ ਕਲੀਸੀਆ ਦਾ ਲਾਭ ਹੋਵੇਗਾ।²

ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇਸ ਗੱਲ ਦੇ ਉੱਤੇ ਧਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਸਿਰਫ ਇੱਥੇ ਅਤੇ ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 2 ਅਧਿਆਇ ਵਿਚ ਗ਼ੈਰ-ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਚ ਕਾਫੀ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਕਿ ਪਾਠਕ ਇਸ ਘਟਨਾ ਨੂੰ ਸਮਝ ਸਕਣ।³ ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 2 ਅਧਿਆਇ ਵਿਚ, ਗ਼ੈਰ-ਭਾਸ਼ਾ ਬੋਲਣ ਦਾ ਅਰਥ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ ਤੇ ਇੱਕ ਭਾਸ਼ਾ ਬੋਲਣਾ ਸੀ। ਰਸੂਲਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸੁਣਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਬੋਲਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਤਾਂ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਇੰਜੀਲ ਦੇ ਬਾਰੇ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰ ਸਕਣ। ਜੇਕਰ 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 12-14 ਵਿਚ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਚਰਮ ਆਨੰਦਾਤਮਕ ਗੱਲਾਂ ਬਣੀਆਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਅਤੇ ਅਸਲੀ ਮਨੁੱਖੀ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਨਾ ਹੁੰਦੀਆਂ, ਤਾਂ ਇਹ ਅਜੀਬ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਦੋ ਇਕਦਮ ਵੱਖਰੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਹੀ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਨਾਲ ਨਾਮ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਜਿਸ ਦੀ ਹੋਰ ਕੋਈ ਵਿਆਖਿਆ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਜਿਵੇਂ ਪੱਤੇਕੁਸਤ ਦੇ ਦਿਨ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਗ਼ੈਰ-ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਦਾ ਸਹੀ ਪਰਗਟਾਵਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਰਾਸ਼ਟਰਾਂ ਦੇ ਲੋਕ ਹਾਜ਼ਿਰ ਸਨ, ਉਹ ਪ੍ਰਤੱਖ ਤੌਰ ਤੇ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਦੇ ਲਈ ਵੀ ਉਚਿਤ ਹੋਵੇਗਾ। ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਦੇ ਸਰਵਦੇਸ਼ੀ ਕਿਸਮ ਦੇ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿਚ ਮਸੀਹੀਆਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਆਤਮਿਕ ਦਾਨ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਗ਼ੈਰ-ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਦਾ ਦਾਨ ਸੌਂਪਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਨਮਾਨ ਦਾ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਕਾਰਕ ਸੀ।

ਜਿਮੀ ਜੀਵੀਡੇਨ ਨੇ ਇਸ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਕਿ ਕਿਉਂ ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 2 ਅਧਿਆਇ ਦੀ "ਗ਼ੈਰ-ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ" ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ ਦੀ ਪੱਤ੍ਰੀ ਦੀ ਸਮਾਨ ਘਟਨਾ ਨਾਲੋਂ ਵਧੇਰੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਹੈ। ਹੇ ਥਿਉਫਿਲੁਸ, ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ,

... ਇੱਕ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਜਾਂ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਹੋਰ ਹਿਦਾਇਤ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਉਸ ਨੂੰ ਇਹ ਗਲੋਸਾ ਦਾਨ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਨੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ। ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਵਿਚ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਲਿਖਿਆ ਸੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਜਿਹੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਗਲੋਸਾ ਦਾਨ ਉੱਥੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਆਮ ਸੀ ਅਤੇ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਪੌਲੁਸ ਮੰਨ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਪਾਠਕ ਨੂੰ ਇਸ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ, ਪਰ ਲੂਕਾ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਲੂਕਾ ਦੀ ਸਾਦਾ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਅਣਦੇਖਿਆ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ ਦੀ ਪੱਤ੍ਰੀ ਤੋਂ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਲੈਣਾ ਮੂਰਖਤਾ ਹੋਵੇਗੀ।⁴

ਜੇਕਰ ਉਹ ਲੋਕ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦਾ ਦਾਨ ਸੀ ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ, ਤਾਂ ਇਹ ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਅਚਰਜ ਗੱਲ ਹੋਵੇਗੀ ਕਿ ਜਿਸ ਦੇ ਕੋਲ ਗ਼ੈਰ-ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਦਾ ਦਾਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਮੌਕਿਆਂ ਤੇ ਸ਼ਾਂਤ ਰਹਿਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋਵੇਗੀ। ਜੇਕਰ ਉਹ ਬੋਲਣਾ ਚਾਹੇ ਪਰ ਕੋਈ ਵੀ ਉਸ ਦੀ ਗੱਲ ਨੂੰ ਸਮਝ ਨਾ ਸਕਦਾ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਉਸ ਦੇ ਕੋਲ ਵਿਕਲਪ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰੇ (1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 14:28)। ਉਹ ਜਿਹੜਾ ਇੱਕ ਗ਼ੈਰ-ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ

ਬੋਲਦਾ ਸੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਅਰਥ ਨਾ ਸਮਝਦਾ ਹੋਵੇ (14:13)। ਜੇਕਰ ਉਸ ਦੇ ਕੋਲ ਅਰਥ ਕਰਨ ਦਾ ਦਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋਵੇਗੀ ਜੋ ਆਤਮਾ ਦੇ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇ। ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਨੇ ਕਈ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਅਰਥ ਕਰਨ ਦਾ ਦਾਨ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਕਿ ਕਿਸੇ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਭਾਸ਼ਾ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਹੈ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬੋਲੀਆਂ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਸਨ। ਮਗਨ ਹੋ ਕੇ ਅਰਥਹੀਣ ਬੜਬੜਾਹਟ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਦਾ ਅਰਥ ਸਮਝਣ ਦਾ ਕੋਈ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਗ਼ੈਰ-ਭਾਸ਼ਾ ਬੋਲਣ ਦਾ ਸੰਪੂਰਣ ਅਧਿਐਨ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅਰਥਾਤ, ਚਰਮ ਆਨੰਦਾਤਮਕ ਬੜਬੜਾਉਣ, ਆਤਮਿਕ ਧਾਰਮਿਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਵਿਚ, ਵਿਲੀਅਮ ਜੇ. ਸਮਰੀਨ ਨੇ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ,

. . . ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਸਮਝ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਕਿਹੜੀ ਭਾਸ਼ਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਗਲੇਸ਼ਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਚਾਹੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿੰਨੀ ਵੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਕਿਉਂ ਨਾ ਬਣਾਇਆ ਜਾਵੇ, ਇਹ ਮਨੁੱਖੀ ਭਾਸ਼ਾ ਦਾ ਇੱਕ ਨਮੂਨਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਨਾ ਤਾਂ ਅੰਦਰੂਨੀ ਤੌਰ ਤੇ ਸੰਗਠਿਤ ਹੈ ਨਾ ਹੀ ਵਿਵਸਥਿਤ ਰੂਪ ਦੇ ਨਾਲ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਤ ਹੈ।⁵

ਚਰਮ ਆਨੰਦਾਤਮਕ ਬੁੜਬੜਾਉਣ ਦਾ ਕੋਈ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਇਸ ਦਾ ਇੱਕ ਆਮ ਕੁਦਰਤੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਰਗਾ ਕੋਈ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿਚ ਆਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਹਰ ਮਾਮਲੇ ਵਿਚ ਪ੍ਰਸੰਗ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਸਾਬਦ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਰਸੂਲੀ ਯੁੱਗ ਵਿਚ ਮਸੀਹੀਆਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਚਮਤਕਾਰੀ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਅਤੇ ਦਾਨਾਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਚ ਇੰਝ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਦੇ ਕੋਲ ਇਹ ਦਾਨ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ, ਤਾਂ ਬੁਲਾਰੇ ਨੇ ਇੱਕ ਅਸਲੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕਿ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਹਾਜ਼ਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਉਹ ਭਾਸ਼ਾ ਬੋਲਦਾ ਹੋਵੇ। ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿਚ, ਉਸ ਦਾ ਬੋਲਣਾ, ਉਸ ਦੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕੋਈ ਲਾਭ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗਾ। ਜੇਕਰ ਇੱਕ ਗ਼ੈਰ-ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਬੋਲੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਅਰਥ ਨਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ, ਤਾਂ ਜੋ ਵੀ ਗੱਲਬਾਤ ਹੋਈ ਸੀ ਉਹ ਸਿਰਫ ਉਸ ਦੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਦਰਮਿਆਨ ਹੀ ਸੀ। ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਦੇ ਵਰਦਾਨ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣਾ, ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਉਂ ਕੁਰਿੰਥਸ ਦੇ ਕੁਝ ਲੋਕ ਇੰਨੀ ਉਤਸੁਕਤਾ ਦੇ ਨਾਲ ਗ਼ੈਰ-ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਦੇ ਵਰਦਾਨ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਇਹ ਇੱਕ ਮਾਣ ਦਾ ਇੱਕ ਚਿੰਨ੍ਹ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਇਹ ਦਾਨ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਉਹ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਦੇ ਨਾਲ ਇਸ ਨੂੰ ਵਰਤ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ, “ਨਬੀਆਂ ਦੇ ਆਤਮੇ” “ਨਬੀਆਂ ਦੇ ਵੱਸ ਵਿੱਚ ਹਨ” (14:32)। ਨਾ ਹੀ ਗ਼ੈਰ-ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਬੋਲਣਾ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਅਗੰਮ ਵਾਕ ਕਰਨਾ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਮਸੀਹੀ ਦੇ ਆਤਮ-ਅਜ਼ਾਦ ਹੋਣ ਦਾ ਸਿੱਟਾ ਸੀ। ਦਾਨਾਂ ਨੂੰ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਬੋਲਣ ਵਾਲੇ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਹੋਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਇਸ ਪ੍ਰਸੰਗ ਵਿਚ ਗ਼ੈਰ-ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਦੇ ਦਾਨ ਨੂੰ ਅਸਲੀ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ

ਸਮਝਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 2 ਅਧਿਆਇ ਵਿਚ ਇਹੀ ਹੈ ਜੋ ਦਾਨ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਨੂੰ ਅਸਲੀ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇ। ਜਦੋਂ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਕਿਹਾ ਕਿ ਗ਼ੈਰ-ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਚਿੰਨ੍ਹ ਹਨ (1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 14:22), ਇਸ ਤੋਂ ਇਹ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਨੇ ਇਹ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਖੁਦ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਸੁਣੇਗਾ। ਸਭਾ ਵਿਚਲੇ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੀ ਖੁਦ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਇਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਚਿੰਨ੍ਹ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਲਈ ਗ਼ੈਰ-ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਬੋਲਣਾ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਸਮਝ ਸਕਣ ਭਾਵੇਂ ਨਾ, ਇਹ ਸਿਰਫ ਦਿਖਾਵਾ ਮਾਤਰ ਹੀ ਸੀ।

ਆਇਤ 3. ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਹੜਾ ਅਗੰਮ ਵਾਕ ਕਰਦਾ ਹੈ ਉਸ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਸਮਝਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਆਤਮਾ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਉੱਨਤੀ ਲਈ ਇੱਕ ਸੰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਜੋ ਅਗੰਮਵਾਕ ਕਰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਮੈਂਬਰ ਅਗੰਮ ਵਾਕ ਕਰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਕਲੀਸੀਆ ਨੂੰ ਲਾਭ ਦਿੰਦਾ ਹੈ; ਪਰ ਜੇ ਅਰਥ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਗ਼ੈਰ-ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਬੋਲਦਾ ਹੈ ਉਹ ਸਿਰਫ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦਾ ਹੀ ਭਲੀ-ਭਾਂਤੀ ਲਾਭ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਪੌਲੁਸ ਦੀਆਂ ਚੇਤਾਵਨੀਆਂ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਕਲੀਸੀਆ ਦੀ ਮੰਡਲੀ ਉਹ ਸੰਦਰਭ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿਚ ਦੋਵੇਂ ਗ਼ੈਰ-ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਵਿਚ ਬੋਲਣਾ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖਵਾਣੀ ਕਰਨਾ ਦੋਵੇਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਸਨ। ਉਸ ਦਾ ਸੰਬੰਧ ਉਨ੍ਹਾਂ ਭਾਈਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਇਕੱਠੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ।

ਆਇਤ 4. ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਜਿਹੜਾ ਪਰਾਈ ਭਾਖਿਆ ਬੋਲਦਾ ਹੈ ਉਹ ਆਪ ਹੀ ਲਾਭ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਪਰ ਜਿਹੜਾ ਅਗੰਮ ਵਾਕ ਕਰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਕਲੀਸਿਯਾ ਨੂੰ ਲਾਭ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਕਿ ਜੋ ਚਮਤਕਾਰੀ ਢੰਗ ਦੇ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਗ਼ੈਰ-ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਬੋਲਦਾ ਹੈ ਉਹ ਭਾਵੇਂ ਆਪ ਵੀ ਨਾ ਜਾਣਦਾ ਹੋਵੇ ਕਿ ਉਹ ਕੀ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਜ਼ਾਹਿਰ ਤੌਰ ਤੇ, ਕੁਝ ਅਜਿਹੇ ਸਨ (ਦੇਖੋ 14:5)। ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ ਤੇ, ਜੇਕਰ ਉਹ ਸਿਰਫ ਚਰਮ ਆਨੰਦ ਦੀ ਹਾਲਤ ਵਿਚ ਬੋਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਬੋਲਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਉਹ ਕੀ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਭਾਵੇਂ ਬੋਲਣ ਵਾਲਾ ਆਪਣੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਅਰਥ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹੋਵੇ ਭਾਵੇਂ ਨਾ ਜਾਣਦਾ ਹੋਵੇ, ਪਰ ਜੇ ਗ਼ੈਰ-ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਬੋਲਦਾ ਹੈ ਉਹ ਸਿਰਫ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦੇ ਲਾਭ ਲਈ ਹੀ ਬੋਲਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤਕ ਕੋਈ ਅਰਥ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਨਾ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਜੇਕਰ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਹੋਵੇ ਜੋ ਉਹ ਭਾਸ਼ਾ ਬੋਲਦੇ ਹੋਣ ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਲਾਭ ਪੁਚਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਸਿਰਫ ਦਾਨ ਦਾ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਣ ਕਰਨ ਦੇ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਉਤਸਾਹ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ, ਜੋ ਅਗੰਮ ਵਾਕ ਕਰਦਾ ਸੀ ਉਹ ਇਸ ਲਈ ਬੋਲਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਕਿ ਸਾਰੇ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਸਮਝ ਸਕਣ ਕਿ ਉਹ ਕੀ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਆਇਤ 5. ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਗ਼ੈਰ-ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਦੇ ਦਾਨ ਦਾ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਬੋਲਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਲਾਭ ਹੋਇਆ। ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, **ਹੁਣ ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਸੱਭੇ ਪਰਾਈਆਂ ਭਾਖਿਆਂ ਬੋਲੋ।** ਪਰ, ਸਥਿਤੀਆਂ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਹੋਏ, ਰਸੂਲ ਨੇ ਤਰਜੀਹ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਅਗੰਮ ਵਾਕ ਕਰਨ। ਗ਼ੈਰ-ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਵਿਚ ਬੋਲਣਾ

ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਲਈ ਸਿਰਫ ਉਸ ਸਮੇਂ ਉਪਯੋਗੀ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਲਈ ਵਿਆਖਿਆ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ ਜੋ ਉਸ ਭਾਸ਼ਾ ਤੋਂ ਅਣਜਾਣ ਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਅਗੰਮ ਵਾਕ ਅਤੇ ਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਨਾ ਇਸ ਲਈ ਲਾਭਦਾਇਕ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਬੋਲਣ ਵਾਲਾ ਕਲੀਸੀਆ ਨੂੰ ਲਾਭ ਪਹੁੰਚਾਉਂਦਾ ਸੀ।

ਵਿਆਖਿਆ ਦਾ ਦਾਨ ਗ਼ੈਰ-ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਦੀ ਈਸ਼ੁਰੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸੀ ਜੋ ਉੱਥੇ ਮੌਜੂਦ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਵਿਚੋਂ ਕੁਝ ਲੋਕ ਨਹੀਂ ਸਮਝ ਸਕੇ ਹੋਣਗੇ। ਜਦੋਂ ਗ਼ੈਰ-ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੀ ਇੱਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਵਿਆਖਿਆ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ ਤਾਂ ਕਿ ਦਰਸ਼ਕ ਸਮਝ ਸਕਣ ਸਿਰਫ ਉਸ ਸਮੇਂ ਹੀ ਬੋਲੇ ਗਏ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਕਲੀਸੀਆ ਨੂੰ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਅਰਥ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿਚ, ਗ਼ੈਰ-ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਦਾ ਬੋਲਿਆ ਜਾਣਾ, ਅਗੰਮ ਵਾਕ ਦੇ ਵਾਂਗ, ਕਲੀਸੀਆ ਨੂੰ ਉੱਨਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਪੌਲਸ ਦਾ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰਨਾ ਕਿ ਕੋਈ ਅਰਥ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੋਵੇ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਵਿਚਲੀਆਂ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਅਸਲੀ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਸਨ। ਜਦੋਂ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੁੰਦੀਆਂ ਸਨ, ਤਾਂ ਉਹ ਵਿਕਾਸ ਵਿਚ ਮਦਦ ਕਰਦੀਆਂ ਸਨ।

ਪੌਲਸ ਦੀਆਂ ਉਦਾਹਰਣਾਂ (14:6-9)

‘ਪਰ ਹੁਣ ਭਰਾਵੇ, ਜੇ ਮੈਂ ਪਰਾਈਆਂ ਭਾਖਿਆਂ ਬੋਲਦਾ ਹੋਇਆ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਆਵਾਂ ਅਤੇ ਪਰਕਾਸ਼ ਯਾ ਗਿਆਨ ਯਾ ਅਗੰਮ ਵਾਕ ਯਾ ਸਿੱਖਿਆ ਦੀ ਗੱਲ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਨਾ ਕਰਾਂ ਤਾਂ ਮੈਥੋਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੀ ਲਾਭ ਹੋਵੇਗਾ? ’ਬੇ ਜਾਨ ਵਸਤਾਂ ਭੀ ਜਿਹੜੀਆਂ ਅਵਾਜ਼ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ ਭਾਵੇਂ ਵੰਝਲੀ ਭਾਵੇਂ ਰਬਾਬ ਜੇ ਓਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਸੁਰਾਂ ਵਿੱਚ ਭੇਦ ਨਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਕੀ ਪਤਾ ਲੱਗੇ ਜੇ ਕੀ ਫੂਕਿਆ ਅਥਵਾ ਵਜਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ? ’ਜੇ ਤੁਰ੍ਹੀ ਬੇ ਠਿਕਾਣੇ ਅਵਾਜ਼ ਦੇਵੇ ਤਾਂ ਕੇਣ ਲੜਾਈ ਲਈ ਲੱਕ ਬੰਨ੍ਹੇਗਾ? ’ਇਸੇ ਤਰਾਂ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਜੇ ਸਿੱਧੀ ਗੱਲ ਆਪਣੀ ਜ਼ਬਾਨ ਨਾ ਬੋਲੋ ਤਾਂ ਕੀ ਪਤਾ ਲੱਗੇ ਜੇ ਕੀ ਬੋਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ? ਤੁਸੀਂ ਪੈਣ ਨਾਲ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੋਵੋਗੇ।

ਆਇਤ 6. ਰਸੂਲ ਨੇ ਇਸ ਕਾਲਪਨਿਕ ਸਥਿਤੀ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਘਟਾ ਦਿੱਤਾ, ਜਦੋਂ ਰਸੂਲ ਨੇ ਇਹ ਮੰਨਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਉਹ ਭਵਿੱਖ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਸਮੇਂ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਦੀ ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਵਿਚ ਆਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਉਹ ਇਕਦਮ ਪਰਾਈ ਭਾਖਿਆ ਬੋਲੇਗਾ ਜਿਸ ਨੂੰ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਦੇ ਲੋਕ ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋਣਗੇ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਕਲੀਸੀਆ ਨੂੰ ਕੋਈ ਲਾਭ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਤਕ ਉਹ ਪਰਕਾਸ਼ ਯਾ ਗਿਆਨ ਯਾ ਅਗੰਮ ਵਾਕ ਯਾ ਸਿੱਖਿਆ ਦੀ ਗੱਲ ਨਾ ਕਰੇ। ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਕਲੀਸੀਆ ਨੂੰ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਕੋਈ ਲਾਭ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਜੋ ਸਿਰਫ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾਨਾਂ ਦੇ ਦਿਖਾਵੇ ਦੇ ਲਈ ਗ਼ੈਰ-ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਵਿਚ ਬੋਲਦਾ ਸੀ। ਆਤਮਿਕ ਦਾਨ, ਸਿਰਫ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਲਾਭ ਦੇ ਲਈ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਨ ਜੋ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾਨਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਯੋਗ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਸਗੋਂ ਉਹ ਸਾਰੀ ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਲਈ ਸਨ।

ਬਿਨਾਂ ਸਮਝ ਦੇ ਗ਼ੈਰ-ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਦਾ ਬੋਲਣਾ ਰਸੂਲ ਨੂੰ ਵਿਅਰਥ ਲੱਗਦਾ ਸੀ। ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਵੀ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਪੌਲਸ ਨੇ ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਸਿੱਖਿਆ ਦੀ ਚੋਣ ਕੀਤੀ। ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ ਤੇ, ਉਹ ਸਿਰਫ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਭੜਕੀਲੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ

ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਡਾਇਨੇਸਿਸ ਜਾਂ ਸਿਬਲੇ ਦੇ ਸਮਾਰੋਹਾਂ ਵਿਚ ਸਹੀ ਢੰਗ ਦੇ ਨਾਲ ਲਗਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ।

ਆਇਤ 7. ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੇ ਧਿਆਨ ਕੇਂਦਰਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਵੱਧਦੇ ਹੋਏ, ਪੌਲਸ ਨੇ ਕੁਦਰਤੀ ਸੰਸਾਰ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਖਿੱਚਿਆ। ਸੰਗੀਤ ਦੇ ਯੰਤਰ, ਜਿਵੇਂ **ਭਾਵੇਂ ਵੰਡਲੀ ਭਾਵੇਂ ਰਬਾਬ**, ਇਸ ਬਿੰਦੂ ਤੇ ਇੱਕ ਮਾਮਲਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ। ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਪਛਾਣਯੋਗ ਯੁਨੀ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਨਿਸ਼ਾਨ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਇੱਕ ਯੰਤਰ ਦੇ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਕਿਸਮ ਦੇ ਪਛਾਣਯੋਗ, ਲੈਅਬੱਧ ਸੁਰਾਂ ਨੂੰ ਵਜਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਯੰਤਰ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਨੂੰ ਸੁਣ ਕੇ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਦੇ ਨਾਲ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰ ਕੇ ਸੁਣਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਮਿਲ ਸਕੇ। ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਭਾਸ਼ਾ ਬੋਲਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਸਮਝ ਨਾ ਆ ਸਕੇ, ਤਾਂ ਉਸ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਵਜਾਏ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਸੰਗੀਤ ਦੇ ਉਸ ਯੰਤਰ ਦੇ ਸਮਾਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਇਸ ਨੂੰ ਵਜਾਏ ਜਾਣ ਤੇ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸੁਰ ਨਾ ਦੇਵੇ। ਅੱਜ ਦਾ ਪਾਠਕ ਇੱਕ ਪਿਆਨੋ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਪਿਆਨੋ ਵਾਲੀ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਸੁਣਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਅਨੰਦ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗਾ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਯੋਗ ਅਵਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲੇਗੀ। ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਮੂੰਹੋਂ ਨਿਕਲੇ ਹੋਏ ਸ਼ਬਦ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਵੀ ਸਮਝ ਨਾ ਸਕੇ ਉਹ ਯੁਨੀ ਸੁਰਾਂ ਹੋਣਗੀਆਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਵੀ ਸਮਝ ਨਾ ਸਕੇ ਉਹ ਬੇਕਾਰ ਤਰੰਗਾਂ ਹੋਣਗੀਆਂ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਉਹ ਬੇਕਾਰ ਸਨ।

ਆਇਤ 8. ਸੰਗੀਤ ਦੇ ਸਾਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਦੂਸਰੇ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਕਿਉਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ? ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਰੇ ਸੰਗੀਤ ਯੰਤਰ ਸਿਰਫ ਮਨੋਰੰਜਨ ਦੇ ਲਈ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਜੇਕਰ ਇੱਕ **ਤੁਰ੍ਹੀ ਬੇ ਠਿਕਾਣੇ ਅਵਾਜ਼ ਦੇਵੇ**, ਤਾਂ ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਦੁਸ਼ਮਣ ਹਮਲਾਵਰ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਸ਼ਹਿਰ ਤੇ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਕੋਈ ਵੀ ਸੁਚੇਤ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। **ਕੋਈ ਵੀ ਲੜਾਈ ਲਈ ਲੱਕ ਨਹੀਂ ਬੰਨ੍ਹੇਗਾ**। ਜੇਕਰ ਇਸ ਤੁਰ੍ਹੀ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਵਿਚ ਫਰਕ ਨਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਕੋਈ ਚੇਤਾਵਨੀ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪਹਿਚਾਣ ਸਕੇਗਾ? ਆਪਣੇ ਆਪ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੇ ਲਈ ਤੁਰ੍ਹੀ ਦੀ ਵੱਖਰੀ ਅਵਾਜ਼ ਨੂੰ ਨਾ ਸਮਝਣ ਦੀ ਸੂਰਤ ਵਿਚ, ਖਤਰੇ ਵਾਲੇ ਸ਼ਹਿਰ ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਬੋਲੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦ ਜਿਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਵੀ ਨਾ ਸਮਝਦਾ ਹੋਵੇ ਸੁਣਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਵੀ ਸੰਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਦੇਣਗੇ। ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਬੋਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਸਮਝ ਨਾ ਸਕੇ, ਤਾਂ ਕਲੀਸੀਆ ਨੂੰ ਕੋਈ ਲਾਭ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਸ਼ਬਦ ਬੋਲੇ ਜਾਣਗੇ ਉਹ ਕੋਈ ਚੇਤਾਵਨੀ, ਕੋਈ ਹਿਦਾਇਤ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕੋਈ ਉਤਸਾਹ ਨਹੀਂ ਦੇਣਗੇ।

ਆਇਤ 9. ਪੌਲਸ ਨੇ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਦੀਆਂ ਵਰਤਮਾਨ ਸਥਿਤੀਆਂ ਨੂੰ ਲਾਹੁ ਕੀਤਾ। **ਤੁਸੀਂ** ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਹ ਪੁੱਛ ਰਿਹਾ ਸੀ, “ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਜੇ ਸਿੱਧੀ ਗੱਲ ਆਪਣੀ ਜ਼ਬਾਨੋਂ ਨਾ ਬੋਲੋ, ਕੋਈ, ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਸਮਝੇਗਾ ਕਿ ਕੀ ਬੋਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ?” ਜਦੋਂ ਤਕ ਇੱਕ ਬੁਲਾਰੇ ਦੀ ਗੱਲ ਨੂੰ ਸਮਝਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਤਕ ਉਹ ਕਿਸੇ ਦੇ ਨਾਲ ਵੀ ਬੋਲ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਤਕ ਸੁਣਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਕੀ **ਬੋਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ**, ਉਸ ਸਮੇਂ ਤਕ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਯਿਸੂ ਬਾਰੇ ਜਾਣੂ ਕਰਵਾਉਣ ਦਾ ਟੀਚਾ ਨਾਕਾਮ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਰਸੂਲ ਦਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਉੱਤਰ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਭਾਸ਼ਾ ਸੰਚਾਰ ਦੇ ਲਈ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਸਮਝਣਯੋਗ ਸੰਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਸੁਣਾਉਂਦਾ ਤਾਂ, ਉਹ ਆਦਮੀ ਜਾਂ ਇਸਤਰੀ **ਪੈਣ ਨਾਲ** ਗੱਲਾਂ

ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਬੋਲਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਲਾਭ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਇੱਥੇ ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਲਈ ਅਰਾਧਨਾ ਅਤੇ ਸਤੁਤੀ, ਦਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਹੱਤਵ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਅਰਾਧਕਾਂ ਦਾ ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇੱਥੇ ਉਹ ਪੌਲੁਸ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਨਹੀਂ ਸਨ; ਪਰ ਉਹ ਉਸ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜੋ ਬੋਲਿਆ ਅਤੇ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।

ਪੌਲੁਸ ਦਾ ਅਮਲ (14:10-12)

¹⁰ਕੀ ਜਾਣੀਏ ਜੇ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੇ ਪਰਕਾਰ ਦੀਆਂ ਬੋਲੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਕੋਈ ਵਿਅਰਥ ਨਹੀਂ ਹੈ। ¹¹ਉਪਰੰਤ ਜੇ ਉਹ ਬੋਲੀ ਮੇਰੀ ਸਮਝ ਵਿੱਚ ਨਾ ਆਉਂਦੀ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਮੈਂ ਬੋਲਣ ਵਾਲੇ ਦੇ ਭਾਣੇ ਓਭੜ ਬਣਾਂਗਾ ਅਤੇ ਬੋਲਣ ਵਾਲਾ ਮੇਰੇ ਭਾਣੇ ਓਭੜ ਬਣੇਗਾ। ¹²ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਜਾਂ ਆਤਮਕ ਦਾਨਾਂ ਨੂੰ ਲੋਚਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਜਤਨ ਕਰੋ ਜੋ ਕਲੀਸਿਯਾ ਦੇ ਲਾਭ ਲਈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਾਧਾ ਹੋਵੇ।

ਆਇਤ 10. ਆਇਤ 1 ਤੋਂ 9 ਵਿਚ, ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਇੱਕ ਵਚਨ ਜਾਂ ਬਹੁਵਚਨ ਵਿਚ ਛੇ ਵਾਰ ਸ਼ਬਦ $\gamma\lambda\omega\sigma\sigma\alpha$ (*ਗਲੋਸਾ*, “ਬੋਲੀ”) ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਸੀ। NASB ਅਨੁਵਾਦ ਨੇ “ਬੋਲੀਆਂ” ਜਾਂ “ਬੋਲੀ” ਦੀ ਹਰੇਕ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ। ਜਦੋਂ ਰਸੂਲ ਨੇ ਇੱਕ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਸਮਾਨਾਰਥਕ ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਚੁਣਿਆ ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕੀਤਾ ਕਿ ਆਇਤਾਂ 10 ਅਤੇ 11 ਵਿਚ “ਬੋਲੀ” ਦਾ ਕੀ ਅਰਥ ਹੈ। ਇਸ ਪ੍ਰਸੰਗ ਵਿਚ, ਦੋਵੇਂ $\gamma\lambda\omega\sigma\sigma\alpha$ (*ਗਲੋਸਾਏ*, “ਬੋਲੀਆਂ”) ਅਤੇ $\phi\omega\nu\alpha\iota$ (*ਫੋਨਾਈ*, “ਬੋਲੀਆਂ” ਜਾਂ “ਬੋਲੀ”) **ਬੋਲੀਆਂ** ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤਕ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਮਸੀਹੀਆਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਹੋਏ ਗ਼ੈਰ-ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਦੇ ਦਾਨ ਪੌਲੁਸ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਸਨ; ਪਰ ਇੱਥੇ ਉਸ ਨੇ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਬੋਲੀਆਂ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਦੀ ਉਦਾਹਰਣ ਦਿੱਤੀ ਹੈ, ਅਰਥਾਤ, ਜੋ ਆਮ ਤਰੀਕੇ ਦੇ ਨਾਲ ਸਿੱਖੀ ਜਾਂਦੀ ਅਤੇ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿਚ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਬੋਲੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਭਾਸ਼ਾ ਹੈ। ਰਸੂਲ ਨੇ ਇਹ ਬਿੰਦੂ ਬਣਾਇਆ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਭਾਸ਼ਾ **ਵਿਅਰਥ ਨਹੀਂ** ਹੈ। ਕੀ ਇਹ ਉਹੀ ਭਾਸ਼ਾ ਸੀ ਜੋ ਬਜ਼ਾਰਾਂ ਵਿਚ ਵਪਾਰੀਆਂ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਬੋਲੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਗੱਲਬਾਤ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਹੀ ਸੀ ਜੋ ਮਸੀਹੀਆਂ ਦੀ ਮੰਡਲੀ ਦੇ ਵਿਚ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਗ਼ੈਰ-ਭਾਸ਼ਾ ਦਾ ਦਾਨ ਪਾਏ ਹੋਏ ਲੋਕ ਬੋਲਦੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੁਝ ਅਰਥ ਸੀ।

ਆਇਤ 13 ਵਿਚ ਰਸੂਲ ਦੁਬਾਰਾ “ਬੋਲੀ” ਦੇ ਇਸਤੇਮਾਲ ਵੱਲ ਮੁੜਿਆ। ਪੌਲੁਸ ਦੀ ਉਦਾਹਰਣ ਦੀ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀ ਦੇ ਕਾਰਨ *ਗਲੋਸਾਏ* (“ਬੋਲੀਆਂ”) ਤੋਂ *ਫੋਨਾਈ* (“ਬੋਲੀਆਂ” ਜਾਂ “ਕਥਨ”) ਵਿਚ ਬਦਲਣ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਇਹ ਕੋਈ ਸੰਕੇਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕੁਝ ਲੋਕ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਕਿ *ਗਲੋਸਾਏ* ਬੇਮਿਸਾਲ ਬੋਲੀ ਲਈ ਪੌਲੁਸ ਦਾ ਸ਼ਬਦ ਸੀ ਅਤੇ *ਫੋਨਾਈ* ਸਪੱਸ਼ਟ ਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਲਈ ਪੌਲੁਸ ਦਾ ਸ਼ਬਦ ਹੈ।

ਆਇਤ 11. ਜਦੋਂ ਤਕ ਸੰਸਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ, ਬੋਲੀਆਂ ਬੇਤੁਕੀ ਆਵਾਜ਼ ਦੀਆਂ ਲਹਿਰਾਂ ਵਿਚ ਹਵਾ ਵਿਚ ਘੁੰਮ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਜਿਵੇਂ ਇੱਕ ਗਾਂ ਦੇ ਗਲੇ ਵਿਚ ਪਾਈ ਹੋਈ ਇੱਕ ਘੰਟੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਇਸ ਗੱਲ ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇਣ ਦੇ ਲਈ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਪ੍ਰਯੋਗ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇੱਕ ਭਾਸ਼ਾ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦੀ

ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਦੇ ਨਾਲ ਜਾਂ ਸਧਾਰਣ ਰੀਤੀ ਦੇ ਨਾਲ ਸਿੱਖੀ ਹੋਵੇ, ਸਿਰਫ ਉਸ ਸਮੇਂ ਗੜਬੜੀ ਨੂੰ ਪੈਦਾ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਸੁਣਨ ਵਾਲਾ ਉਸ ਨੂੰ ਸਮਝ ਨਾ ਸਕੇ। ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਬੋਲਣ ਵਾਲਾ ਸੁਣਨ ਵਾਲੇ ਦੇ ਭਾਣੇ **ਓਬੜ** ਬਣੇਗਾ – ਅਤੇ “ਓਬੜ ਵਰਗਾ” ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਸੱਚਮੁੱਚ “ਇੱਕ ਓਬੜ।” ਇਹ ਉਹ ਸ਼ਬਦ ਹੈ ਜੋ ਉਹ ਲੋਕ ਜੋ ਭਾਸ਼ਾ, ਸੰਸਕ੍ਰਿਤੀ, ਅਤੇ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਬਾਹਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਲਈ ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਅਮਰੀਕੀ ਲੋਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ “ਏਲੀਅਨਜ਼” ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਸਰਾਏਲੀ ਲੋਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ “ਕੋਮਾਂ” (עֲרָבִים, *ਹੇਗੋਇਮ*) ਕਹਿੰਦੇ ਸਨ; ਮਸੀਹ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿਚ, ਯਹੂਦੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ “ਗ਼ੈਰ ਯਹੂਦੀ” (τῶ ἕθνη, *ਤਾਏਥਨੇ*) ਕਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਇੱਕ ਯੂਨਾਨੀ ਵਿਅਕਤੀ ਮਨੁੱਖਤਾ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ ਵੰਡਦਾ ਹੈ ਜੋ ਸਿੱਖਣ ਵਾਲੀ ਭਾਸ਼ਾ ਬੋਲਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਸੱਭਿਆਚਾਰ, ਅਰਥਾਤ, ਯੂਨਾਨੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਲੋਕ ਜੋ ਬੋਲਦੇ ਸਮੇਂ “ਬਾਰ, ਬਾਰ, ਬਾਰ” ਸ਼ਬਦ ਪੈਦਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਯੂਨਾਨੀ ਬੁਲਾਰੇ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਜੋ ਕੋਈ ਵੀ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਕੱਢਦਾ ਸੀ ਉਹ ਇੱਕ “ਬਾਰਬੇਰੀਅਨ” ਹੁੰਦਾ ਸੀ (βάρβαρος, *ਬਾਬਰਸ*)। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜਦੋਂ ਸੁਣਨ ਵਾਲਾ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕਿਆ ਕਿ ਕੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਫਿਰ ਭਾਵੇਂ ਉਸ ਨੂੰ ਚਮਤਕਾਰੀ ਢੰਗ ਦੇ ਨਾਲ ਭਾਸ਼ਾ ਦਾ ਦਾਨ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਵੀ ਬੋਲਣ ਵਾਲਾ ਸੁਣਨ ਵਾਲੇ ਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਬਾਰਬੇਰੀਅਨ (ਓਬੜ) ਸੀ।

ਆਇਤ 12. ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਦੁਬਾਰਾ **ਤੁਸੀਂ** ਪੜਨਾਵ ਉੱਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਹੁਣ ਤੱਕ ਜੋ ਕੁਝ ਆਖਿਆ ਸੀ ਉਸ ਨੂੰ ਮੌਜੂਦਾ ਹਾਲਾਤ ਦੇ ਨਾਲ ਜੋੜ ਦਿੱਤਾ। ਸੰਦਰਭ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ *ζηλωταί* (*ਜ਼ੇਲੋਟਾਏ*) ਦਾ ਅਰਥ “ਸਰਗਰਮ ਲੋਕ” ਜਾਂ “ਈਰਖਾਲੂ ਲੋਕ” ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। **ਇਸੇ ਤਰਾਂ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਜਾਂ ਆਤਮਕ ਦਾਨਾਂ ਨੂੰ ਲੋਚਦੇ ਹੋ** ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਮਿਹਣੇ ਦੀ ਝਲਕ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਪੌਲੁਸ ਦਾ ਭਾਵ ਭਾਵੇਂ ਜੋ ਵੀ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ ਉਸ ਵਿੱਚ ਆਤਮਕ ਦਾਤਾਂ ਦੇ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਲਾਭਾਂ ਦੀ ਉਸ ਦੀ ਸਲਾਘਾ ਜ਼ਰੂਰ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ। ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀਆਂ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਇਹ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਮੌਤ, ਦਫਨਾਏ ਜਾਣ ਅਤੇ ਜੀ ਉੱਠਣ ਦੀ ਮਸੀਹੀ ਗਵਾਹੀ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਦੀਆਂ ਸਨ। ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਦੇ ਮਸੀਹੀਆਂ ਲਈ “ਆਤਮਕ ਦਾਨਾਂ ਨੂੰ ਲੋਚਣਾ” ਸਹੀ ਸੀ ਪਰ ਆਤਮਕ ਦਾਤਾਂ ਦਾ ਲਾਭ ਸਾਰੀ ਕਲੀਸਿਆ ਨੂੰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ (ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਧਿਆਇ 12 ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ)। ਜਦ ਕਲੀਸਿਆ ਨੂੰ ਲਾਭ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਭਨਾਂ ਨੂੰ ਅਸੀਸ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਆਤਮ ਸੰਤੋਖ ਲਈ ਦਾਤਾਂ ਨੂੰ ਲੋਚਣ ਦੀ ਬਜਾਇ ਹਰੇਕ ਮੈਂਬਰ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਦਾਤ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਸਾਰੀ **ਕਲੀਸਿਆ ਦੇ ਲਾਭ ਲਈ** ਲਈ ਕਰਨੀ ਸੀ।

ਕਲੀਸਿਆ ਦਾ ਲਾਭ (14:13-19)

ਜਦ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਪਰਾਈ ਭਾਖਿਆ ਅਤੇ ਅਗੰਮ ਵਾਕ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਕੀਤੀ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਹਾਂ ਵਿਚਲਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਅੰਤਰ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਦਾਤ ਦਾ ਲਾਭ ਸਾਰੀ ਕਲੀਸਿਆ ਨੂੰ ਹੁੰਦਾ ਸੀ; ਦੂਜੀ ਦਾ ਤਦ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਜਦ ਤੱਕ ਕਿ ਬੋਲੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਅਰਥ ਨਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਆਤਮਕ ਦਾਤਾਂ ਨੂੰ ਲੋਚਣ ਦੀ ਸਲਾਘਾ ਤਦ ਕੀਤੀ ਜੇਕਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ “ਕਲੀਸਿਆ ਦੇ ਲਾਭ ਲਈ” (14:12) ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਅਜਿਹਾ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਦਾਤਾਂ ਬਹੁਤ

ਵਧੀਆ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਨਾ ਤਾਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਮਹਿਮਾ ਮਿਲੇ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਸ ਦੀ ਕਲੀਸਿਆ ਨੂੰ ਲਾਭ ਪੁੱਜੇ। ਜੇਕਰ ਸਾਡੀ ਮਾਨਤਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਇਹ ਪਰਾਈ ਭਾਖਿਆਂ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦੀ ਸਮਰੱਥਾ ਨਾਲ ਬੋਲੀਆਂ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਮਨੁੱਖੀ ਬੋਲੀਆਂ ਹਨ, ਤਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਦਾਤ ਮਿਲੀ ਸੀ ਉਹ ਇਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉੱਚਾ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਸੀ ਤਾਂ ਕਲੀਸਿਆ ਨੂੰ ਉਸ ਤੋਂ ਕੋਈ ਲਾਭ ਨਹੀਂ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਪੌਲੁਸ ਦੁਆਰਾ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸ਼ਰਤ, ਕਿ ਪਰਾਈ ਭਾਖਿਆ ਦਾ ਅਰਥ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ, ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਮਾਨਤਾ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਭਾਖਿਆਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰੂਨੀ ਅਰਥ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਉਸ ਨੇ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਦੇ ਮਸੀਹੀਆਂ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ ਪਰਾਈ ਭਾਖਿਆ ਵਿੱਚ ਬੋਲੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ। ਜੇਕਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕਲੀਸਿਆ ਨੂੰ ਕੋਈ ਲਾਭ ਨਹੀਂ ਪੁੱਜੇਗਾ, ਫਿਰ ਭਾਵੇਂ ਇਸ ਦਾਤ ਦਾ ਬੋਲਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਕੋਈ ਜਜ਼ਬਾਤੀ ਜਾਂ ਆਤਮਕ ਪਰਕਾਸ਼ ਲਈ ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਲਾਭ ਹੀ ਕਿਉਂ ਨਾ ਪੁੱਜਦਾ ਹੋਵੇ ਜਿਹੜਾ ਇਤਰਾਜ਼ਯੋਗ ਹੋਵੇ। ਸੰਤਾਂ ਦੀ ਸੰਗਤੀ ਵਿੱਚ ਧਿਆਨ ਭਟਕਾਉਣ ਵਾਲੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਗੱਲ ਦਾ ਲਾਭ ਨਾ ਤਾਂ ਮਸੀਹੀਆਂ ਨੂੰ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਗੈਰਮਸੀਹੀਆਂ ਨੂੰ ਜਿਹੜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ।

¹³ਇਸ ਕਰਕੇ ਜਿਹੜਾ ਪਰਾਈ ਭਾਖਿਆ ਬੋਲਦਾ ਹੈ ਉਹ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰੇ ਭਈ ਅਰਥ ਵੀ ਕਰ ਸੱਕੇ। ¹⁴ਜੇ ਮੈਂ ਪਰਾਈ ਭਾਖਿਆ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਾਂ ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਆਤਮਾ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਪਰ ਮੇਰੀ ਸਮਝ ਨਿਸਫਲ ਹੈ। ¹⁵ਫੇਰ ਗੱਲ ਕੀ ਹੈ? ਮੈਂ ਤਾਂ ਆਤਮਾ ਨਾਲ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਾਂਗਾ ਅਤੇ ਸਮਝ ਨਾਲ ਵੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਾਂਗਾ। ਮੈਂ ਆਤਮਾ ਨਾਲ ਗਾਵਾਂਗਾ ਅਤੇ ਸਮਝ ਨਾਲ ਵੀ ਗਾਵਾਂਗਾ। ¹⁶ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਜੇ ਤੂੰ ਆਤਮਾ ਹੀ ਨਾਲ ਉਸਤਤ ਕਰੇਂ ਤਾਂ ਜਿਹੜਾ ਅਣਪੜ੍ਹ ਦੇ ਥਾਂ ਬੈਠਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਜੇ ਤੂੰ ਕੀ ਆਖਦਾ ਹੈਂ ਉਹ ਤੇਰੇ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰਨ ਉੱਤੇ ਆਮੀਨ ਕਿਵੇਂ ਆਖੇ? ¹⁷ਤੂੰ ਤਾਂ ਧੰਨਵਾਦ ਚੰਗੀ ਤਰਾਂ ਨਾਲ ਕਰਦਾ ਹੈਂ ਪਰ ਦੂਏ ਨੂੰ ਕੁਝ ਲਾਭ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ¹⁸ਮੈਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਜੇ ਮੈਂ ਤੁਸਾਂ ਸਭਨਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵਧੀਕ ਪਰਾਈਆਂ ਭਾਖਿਆਂ ਬੋਲਦਾ ਹਾਂ। ¹⁹ਤਾਂ ਵੀ ਕਲੀਸਿਆ ਵਿੱਚ ਪੰਜ ਗੱਲਾਂ ਆਪਣੀ ਸਮਝ ਨਾਲ ਬੋਲਣੀਆਂ ਭਈ ਹੋਰਨਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸਿਖਾਲਾਂ ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਨਾਲੋਂ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਜੇ ਦਸ ਹਜ਼ਾਰ ਗੱਲਾਂ ਪਰਾਈ ਭਾਖਿਆ ਵਿੱਚ ਬੋਲਾਂ।

ਆਇਤ 13. ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਨਾਲੋਂ ਵਧੇਰੇ ਆਤਮਕ ਦਾਤਾਂ ਦੀ ਅਸੀਸ ਵੀ ਮਿਲ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਸੁਝਾਉ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਜਿਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਕੋਈ ਹੋਰ ਭਾਸ਼ਾ ਬੋਲਣ ਦੀ ਦਾਤ ਮਿਲੀ ਹੈ ਉਸ ਨੂੰ ਉਸ ਦਾ ਅਰਥ ਕਰਨ ਦੀ ਦਾਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਵੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਜਦ ਉਹ ਆਪਣੇ ਬੋਲੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਅਰਥ ਕਰਦਾ, ਤਦ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸੁਨੇਹਾ ਸੁਣਨ ਵਾਲਿਆਂ ਤੱਕ ਪੁੱਜ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਪਰਾਈ ਭਾਖਿਆ ਵਿੱਚ ਬੋਲੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਅਰਥ ਜ਼ਰੂਰ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਇਸ ਕਰਕੇ ਜਿਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਇਹ ਦਾਤ ਮਿਲੀ ਸੀ ਉਸ ਦੇ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰੇ ਭਈ ਅਰਥ ਵੀ ਕਰ ਸੱਕੇ। ਅਰਥ ਦੱਸਣ ਦੀ ਦਾਤ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ

ਕਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਤਦ ਤੱਕ ਕਿਉਂ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ ਜਦ ਤੱਕ ਕਿ ਵਿਆਖਿਆ ਦੱਸਣ ਲਈ ਕੁਝ ਹੈ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਅਰਥਾਤ, ਜਦ ਤੱਕ ਕਿ ਆਤਮਕ ਦਾਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਮਸੀਹੀ ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਨਾ ਬੋਲੇ ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਮਝਿਆ ਜਾ ਸਕੇ। ਇੱਥੇ ਮਸਲਾ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਐਵੇਂ ਹੀ ਬੁਝਬੁਝ ਕਰਦਿਆਂ ਕੁਝ ਅਵਾਜ਼ਾਂ ਕੱਢ ਦਿੱਤੀਆਂ ਜਾਣ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਅਰਥ ਕੱਢਣ ਲਈ ਕੁਝ ਹੋਵੇਗਾ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਦੇ ਮਸੀਹੀ ਪੌਲੁਸ ਦਿਆਂ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਉਵੇਂ ਸਮਝੇ ਹੋਣਗੇ ਜਿਵੇਂ ਪਰਾਈ ਭਾਖਿਆ ਦੀ ਦਾਤ ਬਾਰੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਮਝ ਸੀ। ਮੌਜੂਦਾ ਪਾਠਕਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਆਇਤ 14. ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਉੱਤਮ ਪੁਰਸ਼ ਪੜਨਾਵ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਅਰੰਭ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਤਾਂ ਜੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰ ਸਕੇ। ਰਸੂਲ ਦਾ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਅਰਥ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਜਦ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਅਜਿਹੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲਬਾਤ, ਕੋਈ ਉਸਤਤ, ਅਤੇ ਕੋਈ ਲਾਭ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਜਿੱਥੇ ਤੱਕ ਕਲੀਸਿਆ ਦੀ ਸੰਗਤੀ ਦਾ ਸਵਾਲ ਸੀ ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਕੋਈ ਲਾਭ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਬੋਲਣ ਵਾਲਾ ਵਿਅਕਤੀ ਆਪ ਸ਼ਾਇਦ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਜੋਸ਼ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਲਵੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਉਸ ਦੀ ਆਤਮਾ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਪਰ ਇਸ ਦਾ ਲਾਭ ਉਸ ਤੋਂ ਅਗਾਂਹ ਨਹੀਂ ਵਧ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਸ ਦਾ ਮਕਸਦ ਜੇ ਵੀ ਸੀ ਉਸ ਦਾ ਲਾਭ ਸੁਣਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਜ਼ਰਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਪੁੱਜਿਆ। ਹਾਂ, ਬਸ ਐਨਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਬੋਲਣ ਵਾਲੇ ਨੇ ਜੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਅੱਗੇ ਪਰਾਈ ਭਾਖਿਆ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਉਸ ਦਾ ਲਾਭ ਉਸ ਦੀ ਆਪਣੀ “ਆਤਮਾ” ਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰ ਮਿਲ ਗਿਆ ਸੀ। ਸੱਚੀ ਨਿਰਚਾ ਵਿੱਚੋਂ ਉਸ ਦੀ ਆਪਣੀ ਆਤਮਾ ਪਰਮੇਸੁਰ ਅੱਗੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਪਰ ਸੁਣਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਲਾਭ ਨਹੀਂ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਕੋਈ ਫਲ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਪਾ ਰਹੇ ਸਨ।

ਪੌਲੁਸ ਉਮੀਦ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਦੀ ਸਮਝ (voûς, ਨੇਉਸ) ਤੋਂ ਨਿਕਲੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਫਲਦਾਈ ਹੋਵੇ। ਇਹ ਫਲ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੀਮਿਤ ਭਾਵ ਵਿੱਚ ਆ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਫਲ ਬੋਲਣ ਵਾਲੇ ਦੇ ਮਨ ਤੋਂ ਪਰੇ ਆਉਂਦੇ ਸਨ। ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਪੌਲੁਸ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਸੀ ਭਈ ਜਦ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਪਰਾਈ ਭਾਖਿਆ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦਾ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਵਾਲੇ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਸਨ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਵਾਲੇ ਲਈ ਉਸ ਦੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਫਲਦਾਈ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਉਸ ਦੀ “ਸਮਝ ਨਿਸਫਲ” ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਸੀ; ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਸੁਣਨ ਵਾਲਾ “ਆਮੀਨ” ਨਹੀਂ ਆਖ ਸਕਦਾ ਸੀ (14:16)। ਜਿਸ ਦੀ ਗੱਲ ਉਹ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕੇ ਉਸ ਦੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਵਿੱਚ ਉਹ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਪੌਲੁਸ ਇਹ ਸੰਕੇਤ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਸੰਗਤੀ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਅਰਾਧਨਾ ਇੱਕ ਸਮਾਜਕ ਭੇਟ ਸੀ, ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਕੰਮ ਨਹੀਂ।

ਆਇਤ 15. ਉੱਤਮ ਪੁਰਸ਼ ਵਿੱਚ ਲਿਖਣਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਦਿਆਂ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਸਮਝ ਦੇ ਮਹੱਤਵ ਉੱਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਸ ਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਦਾਤ ਤੋਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੂੰ ਮਹਿਮਾ ਮਿਲਣੀ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਆਤਮਕ ਦਾਤ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਾਲ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਜਜ਼ਬਾਤੀ ਲਾਭ

ਦੇ ਨਾਲ ਸਮਝ ਵੀ ਹੋਈ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਜਦ ਰਸੂਲ ਨੇ ਇਹ ਲਿਖਿਆ ਕਿ ਮੈਂ . . . ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਾਂਗਾ (προσεύχομαι, ਪ੍ਰੋਸੋਕਸੋਮਾਏ) ਅਤੇ ਮੈਂ . . . ਗਾਵਾਂਗਾ (ψαλλῶ, ਪਸਾਲੇ) ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਭਨਾਂ ਮਸੀਹੀਆਂ ਦੇ ਨੁਮਾਇੰਦੇ ਵਜੋਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ। ਉਸ ਨੇ ਆਖਿਆ ਕਿ ਉਹ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਵਿੱਚ ਆਤਮਾ ਨਾਲ ਅਤੇ ਸਮਝ ਨਾਲ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਵੇਗਾ। ਸਮਝ ਅਤੇ ਜਜ਼ਬਾਤੀ ਜੋਸ਼ ਨੂੰ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ; ਪਰ ਅਜਿਹਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਦੇ ਮਸੀਹੀ ਪਹਿਲਾਂ ਜਜ਼ਬਾਤੀ ਜੋਸ਼ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਜਾਂ ਫਿਰ ਸਮਝ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਨਾ ਕਰਦਿਆਂ ਸਿਰਫ ਜਜ਼ਬਾਤਾਂ ਮਗਰ ਹੀ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਪੌਲੁਸ ਨਿਮਰਤਾ ਨਾਲ ਪਰ ਤਕੜਾਈ ਨਾਲ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਕਰਕੇ ਉਹ ਆਤਮਕ ਤਬਾਹੀ ਨੂੰ ਸੱਦਾ ਦੇ ਰਹੇ ਸਨ। ਭਾਵੇਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਹੋਵੇ ਜਾ ਗੀਤ, ਪੌਲੁਸ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਅਰਜ਼ੋਈ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਅਰਾਧਨਾ ਵੇਲੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦਾ ਇਜ਼ਹਾਰ ਸਮਝ ਦੇ ਭਾਵ ਵਿੱਚ ਹੀ ਕਰਨ।

ਬਾਈਬਲ ਵਿਚਲੇ ਗੀਤ ਉਸਤਤ, ਸ਼ੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਅਤੇ ਬੇਨਤੀਆਂ ਦੇ ਤਰਕਸ਼ੀਲ ਇਜ਼ਹਾਰ ਹਨ। ਇਸ ਦੇ ਉਦਾਹਰਣ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਜ਼ਬੂਰਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਲੂਕਾ 1:46-55, 67-79 ਵਿੱਚ ਮਰਿਯਮ ਅਤੇ ਜ਼ਕਰਯਾਹ ਦੇ ਗੀਤਾਂ ਵਿੱਚ ਵੇਖੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਵਿੱਚ ਗਾਉਣ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਸਮਝਣ ਦਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਪੌਲੁਸ ਦੁਆਰਾ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਸਿਰਫ ਤਦ ਹੀ ਸਹੀ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਜਦ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਵਿਚਲੇ ਗੀਤਾਂ ਅਤੇ ਭਾਖਿਆ ਨੂੰ ਸਮਝਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਗੀਤ ਅਤੇ ਭਾਖਿਆ ਬੇਅਰਥ ਬਕਬਕ ਸੀ, ਤਾਂ ਪੌਲੁਸ ਇਹ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਹਰੇਕ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਤਰਕਸ਼ੀਲ ਵਿਚਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ।

ਆਇਤ 16. ਮਸੀਹੀ ਸੰਗਤੀ ਵਿੱਚ ਬੋਲੀ ਜਾਣੀ ਵਾਲੀ ਪਰਾਈ ਭਾਖਿਆ ਤੋਂ ਪੌਲੁਸ ਦੀ ਉਮੀਦ ਗੈਰਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਉਮੀਦ ਨਾਲੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵੱਖਰੀ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੀ ਇਹ ਉਮੀਦ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਗੈਰਮਸੀਹੀਆਂ ਦੀਆਂ ਧਾਰਮਿਕ ਸਭਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਬੋਲਣ ਵਾਲੇ ਵਿਸਮਾਦੀ ਵਕਤਾ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਦਾ ਅਰਥ ਦੱਸਿਆ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਜੋ ਸਰੋਤਿਆਂ ਦਾ ਸਮਾਜ ਲਾਭ ਉਠਾ ਸਕੇ (14:4) ਜਾਂ ਆਮੀਨ ਆਖ ਸਕੇ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦਿਆਂ ਪਰਾਈ ਭਾਖਿਆ ਦਾ ਅਰਥ ਕਰਨ ਤਾਂ ਜੋ ਮਸੀਹ ਦੀ ਦੇਹੀ ਤਕੜੀ ਹੋਵੇ।

ਗੈਰਮਸੀਹੀ ਅਸਥਾਨਾਂ ਵਿੱਚ ਬੋਲੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਪਰਾਈ ਭਾਖਿਆ ਦਾ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਇੱਕ ਭਾਸ਼ਾ ਤੋਂ ਦੂਜੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਦੈਵੀ ਬਾਣੀ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸੁਨੇਹੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਡੋਲਫੀ ਵਿੱਚ, ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਕਰਨ ਲਈ ਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਦੀ ਸੰਗਤੀ ਨੂੰ ਮਜਬੂਤ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ। ਜੋਸ਼ ਨਾਲ ਭਰੀਆਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਵਿਸਮਾਦੀ ਭਾਸ਼ਣ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ, ਗੈਰਮਸੀਹੀ ਧਰਮਾਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਤ ਸਨ, ਜਿੱਥੇ ਅੰਯਾਸੀ ਨੂੰ ਖੁੱਲ੍ਹਾਮ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਅਜਿਹੀ ਗੈਰਮਸੀਹੀ ਧਾਰਮਿਕ ਗਤੀਵਿਧੀ ਨੂੰ ਪੌਲੁਸ ਮਸੀਹੀ ਸੰਗਤੀ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਕਦੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਲਿਆਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਵਿਚਲੀ ਅਰਾਧਨਾ ਸਭਾ ਵਿੱਚ ਬੋਲੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਪਰਾਈ ਭਾਖਿਆ ਵਿੱਚ ਅਲੋਕਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਿੱਖੀ ਗਈ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖੀ ਭਾਸ਼ਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਫਿਰ ਗੈਰਮਸੀਹੀ ਧਰਮਾਂ ਵਿੱਚ ਬੋਲੇ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਵਿਸਮਾਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਰਗੀ

ਬਣ ਕੇ ਇਸ ਦਾ ਸੰਬੰਧ ਸਿਰਫ ਦਿਖਾਵੇ ਅਤੇ ਗੈਰਜ਼ਰੂਰੀ ਮਸਲਿਆਂ ਨਾਲ ਹੋਣਾ ਸੀ।

ਭਾਵ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਪਰਾਈ ਭਾਖਿਆ ਵਿੱਚ ਬੋਲਦਿਆਂ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾਲ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਉੱਤੇ ਅਸੀਸ ਬੋਲ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਕੁਝ ਸਰੋਤੋਂ ਇਸ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹੋ ਸਕਦੇ ਸਨ। NASB ਵਿੱਚ ਜਿਸ ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ ἰδιώτης (*ਇਡਿਓਟੋਸ*) ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ **ਅਣਪੜ੍ਹ** ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਦਾ ਬਿਹਤਰ ਅਨੁਵਾਦ “ਅਨਾੜੀ” ਜਾਂ “ਨਵਾਂ ਸਿਖਾਂਦਰੂ” ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 14:16, 23, 24 ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ; ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਸਿਰਫ ਦੋ ਹੋਰ ਵਾਰੀ ਇਸਤੇਮਾਲ ਹੋਇਆ ਹੈ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 4:13; 2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 11:6)। ਹਰੇਕ ਥਾਂ 'ਤੇ ਇਹ ਅਜਿਹੇ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਵੱਲ ਸੰਕੇਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਨਾੜੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਇੱਕ ਡਾਕਟਰ ਦਵਾਈ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਤਰਖਾਣ ਨੂੰ *ਇਡਿਓਟੋਸ* (“ਅਨਾੜੀ”) ਆਖ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 4:13 ਵਿੱਚ ਪਤਰਸ ਅਤੇ ਯੂਹੰਨਾ ਨੂੰ ਸ਼ਰਾ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਲੋਕਾਂ ਨੇ “ਵਿਦਵਾਨ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਆਮ” ਆਖਿਆ ਸੀ; ਅਰਥਾਤ, ਯਹੂਦੀਆਂ ਨੇ ਵੇਖਿਆ ਕਿ ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਤਾਂ ਸ਼ਰਾ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਨ ਲਈ ਅਨਪੜ੍ਹ ਹਨ। 2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 11:6 ਵਿੱਚ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਗੌਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਕੁਝ ਲੋਕ ਉਸ ਨੂੰ ਬੋਲਣ ਵਿੱਚ “ਅਨਾੜੀ” ਮੰਨਦੇ ਸਨ।

1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 14 ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਵਾਰੀ ਇਸਤੇਮਾਲ ਹੋਇਆ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਵੱਲ ਸੰਕੇਤ ਕਰਦਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਇਸ ਸਮਝ ਵਿੱਚ ਅਨਾੜੀ ਹੈ ਕਿ ਜਦ ਕੋਈ ਮਸੀਹੀ ਵਿਅਕਤੀ ਸੰਗਤੀ ਵਿੱਚ ਪਰਾਈ ਭਾਖਿਆ ਬੋਲਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਵੇਲੇ ਦਰਅਸਲ ਕੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵਿਅਕਤੀ ਗੈਰਮਸੀਹੀ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਫਿਰ ਕੋਲ ਖੜਾ ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਵਿਅਕਤੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਸੁਣਨ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਲੈ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਹ ਕਿਸੇ ਦਿਲਚਸਪੀ ਲੈ ਰਹੇ ਸਰੋਤੋਂ ਦੇ ਥਾਂ ਬੈਠਾ ਹੋਇਆ ਹੈ – ਜੇ ਨਾ ਤਾਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਹੈ। ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ ਆਤਮਕ ਦਾਤਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਮਸੀਹੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਅਜਿਹੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਬੋਲਦਿਆਂ ਸੁਣਦੇ ਸਨ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਹ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਉਸ ਵਕਤਾ ਦੇ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹੋਣ ਜਾਂ ਅਸਹਿਮਤ ਹੋਣ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਾਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸੇ ਕਰਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ *ਇਡਿਓਟੋਸ* ਆਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੋਵੇਗਾ; ਅਰਥਾਤ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜੋ ਸੁਣਿਆ ਸੀ ਉਸ ਨੂੰ ਉਹ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ “ਆਮੀਨ” ਨਹੀਂ ਆਖ ਸਕਦੇ ਸਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਕਿਸ ਗੱਲ ਲਈ **ਧੰਨਵਾਦ** ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਾਂ ਉਸਤਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਖੁਸ਼ ਖ਼ਬਰੀ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਸੁਭਾਉ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਦੀਆਂ ਨਜ਼ਰਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਲ ਖੜਾ ਇੱਕ ਅਨਾੜੀ ਵਿਅਕਤੀ “ਅਰਾਧਨਾ ਸਭਾ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਵਿਅਕਤੀ ਹੈ”⁶ (ਵੇਖੋ 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 14:23)। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਵਿਅਕਤੀ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਪਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਆਖਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸ ਦੇ ਲਈ ਸੰਦੇਸ਼ – ਭਾਵੇਂ ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਅਦਭੁਤ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ – ਅਰਥਹੀਣ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ।

ਆਇਤ 17. ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੇਠ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ, ਉਸਤਤ ਜਾਂ ਅਸੀਸਾਂ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇ ਕਿ ਇੱਕਦਮ ਸਹੀ ਹੈ। ਜਿਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਪਰਾਈ ਭਾਖਿਆ

ਵਿੱਚ ਬੋਲਣ ਦੀ ਆਤਮਕ ਦਾਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੈ ਉਸ ਨੂੰ ਲਾਭ ਪੁੱਜਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਇਹ ਮੰਨ ਰਹੇ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਦੁਆਰਾ ਬੋਲੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝ ਗਿਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਪਰ ਨਾਲ ਖੜਾ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਇਸ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਲੈ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਜੋ *ਇਡਿਓਟਸ* ਹੈ, ਜੇਕਰ ਉਸ ਨੂੰ ਸੁਣੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਅਰਥ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਲਾਭ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੋਲੀ ਗਈ ਪਰਾਈ ਭਾਖਿਆ ਦਾ ਮਸੀਹ ਦੀ ਦੇਹੀ ਨੂੰ ਕੋਈ ਲਾਭ ਨਹੀਂ ਪੁੱਜੇਗਾ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗੈਰਮਸੀਹੀਆਂ ਤੱਕ ਖੁਸ਼ ਖ਼ਬਰੀ ਪੁਚਾਉਣ ਵਿੱਚ ਪਰਾਈ ਭਾਖਿਆ ਇੱਕ ਰੁਕਾਵਟ ਬਣ ਜਾਵੇਗੀ।

ਆਇਤ 18. ਪੌਲੁਸ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰ ਦੇਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਆਤਮਕ ਦਾਤਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ, ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਰਾਈ ਭਾਖਿਆ ਬੋਲਣ ਬਾਰੇ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਦੇ ਮਸੀਹੀਆਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਉਸ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਈਰਖਾ ਦੇ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਪਰਾਈ ਭਾਖਿਆ ਬੋਲਣ ਦੀ ਦਾਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਤਾਂ ਜਿਵੇਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਉਵੇਂ ਪਰਾਈ ਭਾਖਿਆ ਵਿੱਚ ਚਮਤਕਾਰੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਬੋਲਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਭਾਈਆਂ ਨਾਲੋਂ ਵਧੇਰੇ ਖੁੱਲ੍ਹ ਕੇ ਬੋਲਦਾ ਸੀ। ਰਸੂਲ ਹੁੰਦਿਆਂ ਪੌਲੁਸ ਅਵਸਰ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਭਾਖਿਆ ਵਿੱਚ ਬੋਲ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ ਉਸ ਦੇ ਪਾਠਕ ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੋ ਭਾਖਿਆ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਿਤ ਸਨ। ਇਸੇ ਕਰਕੇ ਪੌਲੁਸ ਆਖ ਸਕਿਆ, **ਮੈਂ ਤੁਸਾਂ ਸਭਨਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵਧੀਕ ਪਰਾਈਆਂ ਭਾਖਿਆਂ ਬੋਲਦਾ ਹਾਂ।** ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਭਾਖਿਆ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵਧੇਰਾ ਸਮਾਂ ਬੋਲਦਾ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਨਾਲੋਂ ਵਧੇਰੇ ਭਾਖਿਆ ਬੋਲਣ ਦੀ ਸਮਰੱਥਾ ਬਖਸ਼ੀ ਸੀ।

ਆਇਤ 19. ਭਾਖਿਆ ਅਤੇ ਅਗੰਮ ਵਾਕ ਦੀ ਚਰਚਾ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਅਰੰਭ ਤੋਂ **ਕਲੀਸਿਯਾ ਵਿੱਚ** ਸਹੀ ਆਚਰਨ ਰਿਹਾ ਸੀ (ਵੇਖੋ 14:28)। ਸਿਰਫ 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 11:18; 14:19, 28, 35 ਵਿੱਚ ਹੀ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਹੈ, *ἐν ἑκκλησίᾳ* (*ਏੱਨ ਐਕਲੇਸਿਯਾ*, ਸ਼ਾਬਦਿਕ, "ਕਲੀਸਿਯਾ ਵਿੱਚ")। *ἐκκλησία* (*ਐਕਲੇਸਿਯਾ*) ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ "ਮੰਡਲੀ"; ਸੰਦਰਭ ਸੰਕੇਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਉਹ ਸ਼ਬਦ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਰਸੂਲ ਨੇ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ ਮਸੀਹੀਆਂ ਦੇ ਲਈ ਕੀਤੀ ਹੈ ਜੋ ਅਰਾਧਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਅਜਿਹਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੌਲੁਸ ਹੋਰਨਾਂ ਥਾਂਵਾਂ 'ਤੇ ਅਤੇ ਮਸੀਹੀ ਮੰਡਲੀ ਵਿੱਚ ਪਰਾਈ ਭਾਖਿਆ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਭਿੰਨਤਾ ਕਰਨ ਦਾ ਜਤਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ।

ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿੱਚ ਪਰਾਈ ਭਾਖਿਆ ਬੋਲਣ ਦੀ ਦਾਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਭਾਖਿਆਂ ਨੂੰ ਚਮਤਕਾਰੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਬੋਲਣ ਦੀ ਸਮਰੱਥਾ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੋਲਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਸੁਭਾਵਕ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਸਿੱਖਿਆ ਸੀ। ਪੌਲੁਸ ਪਰਾਈ ਭਾਖਿਆ ਨੂੰ ਜਨਤਕ ਥਾਂਵਾਂ 'ਤੇ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇਣ ਲਈ ਲਾਭਕਾਰੀ ਮੰਨਦਾ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਵਕਤਾ ਅਜਿਹੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਉਹ ਇਸ ਦਾਤ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਗੱਲਬਾਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ (14:22)। ਅਜਿਹੇ ਜਨਤਕ ਥਾਂਵਾਂ 'ਤੇ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਇਸ ਦਾਤ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ; ਪਰ ਉਸ ਨੇ "ਕਲੀਸਿਯਾ ਵਿੱਚ" ਇਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਸਿਰਫ ਉਸ ਵੇਲੇ ਕੀਤੀ ਜਦੋਂ ਇਸ ਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਵਸਰ ਆਇਆ। "ਕਲੀਸਿਯਾ ਵਿੱਚ," ਪੌਲੁਸ ਦਾ ਮੁੱਖ ਉਦੇਸ਼ ਸੰਗੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਣਾ, ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕਰਨਾ, ਅਤੇ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇਣਾ ਸੀ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿ ਪਰਾਈ ਭਾਖਿਆ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ ਉਹ ਇਹ ਦਿਖਾਏ ਕਿ ਉਹ ਕਿੰਨਾ ਆਤਮਕ ਸੀ ਜਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਨੇ

ਉਸ ਨੂੰ ਕਿੰਨੀਆਂ ਅਸੀਸਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਸਨ। ਇਸੇ ਕਰਕੇ ਰਸੂਲ ਨੇ ਆਖਿਆ ਕਿ “ਕਲੀਸਿਆ ਵਿੱਚ” ਉਹ ਅਜਿਹੀ ਭਾਖਿਆ ਵਿੱਚ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਸੰਗੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ, ਦਸ ਹਜ਼ਾਰ ਗੱਲਾਂ ਬੋਲਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਸਿਖਾਉਣ ਲਈ ਪੰਜ ਗੱਲਾਂ ਹੀ ਬੋਲੇਗਾ। ਪੌਲਸ ਦੁਆਰਾ ਚੁਣੀ ਗਈ ਸੰਖਿਆ ਦੇ ਕੋਈ ਗੁਪਤ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮਹੱਤਵ ਬਸ ਐਨਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਮਝਣ ਲਾਇਕ ਅਤੇ ਨਾ ਸਮਝਣ ਲਾਇਕ ਬੋਲੀ ਵਿਚਲਾ ਵੱਡਾ ਅੰਤਰ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਅਰਾਧਨਾ ਅਤੇ ਸਮਾਜਕ ਚੇਤਨਾ (14:20-25)

²⁰ਹੇ ਭਰਾਵੇ, ਤੁਸੀਂ ਬੁੱਧ ਵਿੱਚ ਬਾਲਕ ਨਾ ਬਣੇ ਤਾਂ ਵੀ ਬੁਰਿਆਈ ਵਿੱਚ ਨਿਆਏ ਬਣੇ ਰਹੋ ਪਰ ਬੁੱਧ ਵਿੱਚ ਸਿਆਏ ਹੋਵੋ। ²¹ਸ਼ਰਾ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਆਖਦਾ ਹੈ ਭਈ ਮੈਂ ਪਰਾਈਆਂ ਭਾਖਿਆਂ ਦੇ ਬੋਲਣ ਵਾਲਿਆਂ ਅਤੇ ਓਪਰਿਆਂ ਦਿਆਂ ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਬੋਲਾਂਗਾ ਅਤੇ ਇਉਂ ਭੀ ਓਹ ਮੇਰੀ ਨਾ ਸੁਣਨਗੇ। ²²ਜੇ ਪਰਾਈਆਂ ਭਾਖਿਆਂ ਨਿਹਚਾਵਾਨਾਂ ਲਈ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਨਿਹਚਾਹੀਣਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਦੇ ਲਈ ਹਨ ਪਰ ਅਗੰਮ ਵਾਕ ਨਿਹਚਾਹੀਣਾਂ ਲਈ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਨਿਹਚਾਵਾਨਾਂ ਲਈ ਹੈ। ²³ਉਪਰੰਤ ਜੇ ਸਾਰੀ ਕਲੀਸਿਯਾ ਇੱਕ ਥਾਂ ਇਕੱਠੀ ਹੋਵੇ ਅਰ ਸੱਭੇ ਅੱਡੇ ਅੱਡੀ ਭਾਖਿਆ ਬੋਲਣ ਅਤੇ ਨਾ ਵਾਕਫ਼ ਅਥਵਾ ਨਿਹਚਾਹੀਣ ਲੋਕ ਅੰਦਰ ਆਉਣ ਤਾਂ ਭਲਾ, ਓਹ ਨਹੀਂ ਆਖਣਗੇ, ਭਲਾ, ਤੁਸੀਂ ਪਾਗਲ ਹੋ? ²⁴ਪਰ ਜੇ ਸੱਭੇ ਅਗੰਮ ਵਾਕ ਬੋਲਣ ਅਤੇ ਕੋਈ ਨਿਹਚਾਹੀਣ ਅਥਵਾ ਨਾ ਵਾਕਫ਼ ਅੰਦਰ ਆਵੇ ਤਾਂ ਸਭਨਾਂ ਤੋਂ ਕਾਇਲ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਸਭਨਾਂ ਤੋਂ ਜਾਚਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ²⁵ਉਹ ਦੇ ਮਨ ਦੀਆਂ ਗੁਪਤ ਗੱਲਾਂ ਪਰਗਟ ਹੋਣਗੀਆਂ ਅਤੇ ਇਉਂ ਮੂੰਧੇ ਪੈ ਕੇ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਮੱਥਾ ਟੇਕੇਗਾ ਅਤੇ ਆਖੇਗਾ ਭਈ ਸੱਚੀ ਮੁੱਚੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਏਹਨਾਂ ਦੇ ਵਿੱਚ ਹੈ।

ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਵਿਚਲੇ ਹੋਰਨਾਂ ਮਸਲਿਆਂ ਵਾਂਗ ਹੀ ਕਲੀਸਿਆ ਦੇ ਇਕੱਠੇ ਹੋਣ ਵੇਲੇ ਆਤਮਕ ਦਾਤਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵੀ ਫੋਟਕਾਂ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣ ਰਹੀ ਸੀ। ਅਜਿਹਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਪੇਚੀਦਾ ਸਿੱਖਿਆ ਉੱਤੇ ਹੋਰਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਵਿੱਚ ਵਧੇਰੇ ਮਹੱਤਵ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਸੀ (ਵੇਖੋ 1:26, 27; 4:8)। ਪ੍ਰਮ ਭੇਜਨਾਂ ਵੇਲੇ ਧਨਵਾਨ ਲੋਕ ਨਿਰਧਨਾਂ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਵੱਖਰਾ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਸਨ। ਜ਼ਿਆਦਾ ਗਿਆਨਵਾਨ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪਰਾਈ ਭਾਖਿਆ ਵਿੱਚ ਬੋਲਣਾ ਅਤੇ ਨਬੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਤੋਂ ਉੱਚੀ ਅਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਬੋਲਣਾ ਜਾਂ ਵਧੇਰੇ ਇਖਤਿਆਰ ਰੱਖਣਾ ਸਹਿਣ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੁੰਦਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਪੌਲਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰਵੱਈਏ ਅਤੇ ਵਿਹਾਰ ਨੂੰ ਗਲਤ ਆਖਿਆ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਧਨ ਦੀ ਭਰਮਾਰ ਸੀ। ਮੰਡਲੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦਾ ਧਿਆਨ ਰੱਖਣ ਦੇ ਮਸਲੇ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪੱਖ ਲਿਆ ਜੋ ਕਲੀਸਿਆ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵਿਵਸਥਾ ਲਿਆਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਜੇਕਰ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਪ੍ਰਭੂ ਤੋਂ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦਾ ਸਨਮਾਨ ਕਰਦਿਆਂ ਵਧਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਤਾਂ ਕਲੀਸਿਆ ਨੂੰ ਰਲ ਮਿਲ ਕੇ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਸਿੱਖਣ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ।

ਇੱਕ ਸਮਾਜ ਵਾਂਗ ਰਲ ਕੇ ਅਰਾਧਨਾ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਹਰੇਕ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਇੱਛਾਵਾਂ

ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਥਮਿਕਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਭਨਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਰਲਾਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਅਪੀਲ ਦਾ ਇਜ਼ਹਾਰ ਪਰਿਪੱਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ। ਸੰਪੂਰਣ ਕਲੀਸਿਆ ਦੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਲਈ ਹਰੇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਿੱਜੀ ਉਦੇਸ਼ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਰੱਖਣ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ।

ਆਇਤ 20. ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਕਲੀਸਿਆ ਅੱਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ **ਤੁਸੀਂ ਬੁੱਧ ਵਿੱਚ ਬਾਲਕ ਨਾ ਬਣੋ।** ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿੱਚ ਬਾਲਕ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਅਤੇ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਦੋਵੇਂ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਲਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਜਦ ਚੇਲਿਆਂ ਨੇ ਸੁਰਗ ਦੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਵੱਡਾ ਹੋਣ ਬਾਰੇ ਯਿਸੂ ਤੋਂ ਪੁੱਛਿਆ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਇੱਕ ਬਾਲਕ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਆਖਿਆ, “ਜੇ ਕੋਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇਸ ਬਾਲਕ ਵਾਂਗ ਛੋਟਾ ਜਾਣੇ ਸੋਈ ਸੁਰਗ ਦੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਸਭਨਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵੱਡਾ ਹੈ” (ਮੱਤੀ 18:1-4)। ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਕੁਝ ਗੁਣ ਮਸੀਹੀਆਂ ਦੇ ਲਈ ਪਾਲਣ ਕਰਨ ਜੋਗ ਹਨ, ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਦੇ ਨਹੀਂ।

ਆਧੁਨਿਕ ਅੰਗ੍ਰੇਜੀ ਵਿੱਚ “ਨਿਆਣਪੁਣਾ” ਅਤੇ “ਬਚਕਾਨਾ” ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਅਰਥ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰੇ ਹਨ। ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਦੇ ਮਸੀਹੀਆਂ ਦੀ ਸੋਚ ਅਤੇ ਵਿਹਾਰ ਬਚਕਾਨਾ ਹੋ ਗਏ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਿਆਣਪੁਣੇ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਕੇ ਪਰਿਪੱਕ ਹੋਣ ਦੀ ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਬਾਲਕਾਂ ਵਾਂਗ ਬਣੇ ਰਹਿਣ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। **ਬੁਰਿਆਈ** (“ਬੀਰਖਾ”; KJV) ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਬਾਲਕਾਂ ਵਾਂਗ ਬਣਿਆ ਰਹਿਣਾ ਹੀ ਸਹੀ ਹੈ – ਪਰ ਸਮਝ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ। ਰਸੂਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਖ ਰਿਹਾ ਸੀ, “ਸਿਆਣਿਆਂ ਵਾਂਗ ਸੋਚੋ ਅਤੇ ਕਰੋ।”

ਜਦ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਖਿੱਚਣ ਲਈ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਮੁਕਾਬਲਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਸੰਗੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਤੋਂ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਤਦ ਉਹ ਨਿਆਣਿਆਂ ਵਾਂਗ ਵਿਹਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪਰਿਪੱਕਤਾ ਮੰਗ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਮੰਡਲੀ ਵਿੱਚ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਿਹਾਰ ਰੱਖਣ ਜਿਸ ਤੋਂ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਲਾਭ ਪੁੱਜੇ। ਜਦ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੀ ਸੁਣਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਤੋਂ ਸੁਧਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਮਹਿਮਾ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਪਰਿਪੱਕਤਾ ਸਮਾਜਕ ਚੇਤਨਾ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਮਸੀਹ ਦੀ ਦੇਹੀ ਦੇ ਲਾਭ ਨੂੰ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਲਾਭ ਨਾਲੋਂ ਵਧੇਰੇ ਪ੍ਰਾਥਮਿਕਤਾ ਮਿਲਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਸਮਾਜਕ ਚੇਤਨਾ ਕਲੀਸਿਆ ਵਿੱਚ ਜਨਤਕ ਅਰਾਧਨਾ ਦੇ ਲਈ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਹੈ।

ਆਇਤ 21. ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਯਸਾਯਾਹ 28:11, 12 ਵਿੱਚੋਂ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਿਆਂ ਆਖਿਆ **ਸ਼ਰਾ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।** ਉਸ ਨੇ ਸ਼ਰਾ ਨੂੰ ਪਹਿਲੀਆਂ ਪੰਜ ਪੁਸਤਕਾਂ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਿਤ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ। ਇੱਕ ਭਾਵ ਨਾਲ ਨਬੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਨੇਮ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਲੋਕ ਸਨ। ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਦੇ ਹਾਲਾਤ ਲਈ ਯਸਾਯਾਹ 28:11, 12 ਦੀ ਪ੍ਰਾਸੰਗਿਕਤਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਯਸਾਯਾਹ ਇਸ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਇਸਰਾਏਲੀਆਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਵੱਲੋਂ ਤਾੜਨਾ ਘੱਲੇਗਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਭਾਖਿਆ ਨੂੰ ਉਹ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ। ਨਬੀ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ **ਪਰਾਈਆਂ ਭਾਖਿਆਂ** ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਮਨ ਨੂੰ ਇਸ ਪਦ ਉੱਤੇ ਲੈ ਆਇਆ ਸੀ। ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਦੇ ਹਾਲਾਤ ਸੱਤ ਸੌ ਵਰ੍ਹੇ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਹਾਲਾਤ ਨਾਲੋਂ ਵੱਖਰੇ ਸਨ, ਪਰ ਇਤਹਾਸ ਦੇ ਇਸ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ “ਪਰਾਈ ਭਾਖਿਆ” ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਸਰਾਏਲ ਵਾਂਗ ਹੀ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਦੇ ਮਸੀਹੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵੱਲੋਂ ਵੱਖਰੀਆਂ ਭਾਖਿਆਂ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਜਾ ਰਹੇ ਸੁਨੇਹੇ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਵਿੱਚ

ਵਿਫਲ ਹੋ ਰਹੇ ਸਨ। ਯਸਾਯਾਹ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਨਬੀ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਅਸਲ ਮਨੁੱਖੀ ਭਾਖਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਸਲ ਭਾਖਿਆ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣਾ ਹੀ ਸਹੀ ਰਹੇਗਾ।

ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਦੇ ਲੇਖਕ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਮੁੱਢਲੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਸਮਾਨਤਾ ਦੇ ਕਾਰਨ ਦਿੰਦੇ ਸਨ। ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਦੇ ਅੰਸ਼ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਨਵੀਂ ਅਵਸਥਾ ਲਈ ਢੁਕਵੇਂ ਸਨ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਦਾ ਅੰਸ਼ ਇੱਕੋ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹਾਲਾਤ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸਰਾਏਲ ਨੂੰ ਪਰਾਈ ਭਾਖਿਆ ਵਿੱਚ ਚਿਤਾਉਣੀ ਮਿਲੀ ਸੀ, ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਦੇ ਮਸੀਹੀਆਂ ਨੂੰ ਪਰਾਈ ਭਾਖਿਆ ਦੀ ਦਾਤ ਦੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਨੇ ਕਲੀਸਿਆ ਦੇ ਲਾਭ ਦੇ ਲਈ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਬਾਰੇ ਪੌਲੁਸ ਦੀ ਚਿਤਾਉਣੀ ਉੱਤੇ ਗੌਰ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ।

ਆਇਤ 22. ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਦੇ ਕੁਝ ਮਸੀਹੀਆਂ ਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਨੇ ਅਜਿਹੀਆਂ ਭਾਖਿਆਂ ਬੋਲਣ ਦੀ ਚਮਤਕਾਰੀ ਯੋਗਤਾ ਬਖਸ਼ੀ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਧਾਰਨ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸਿੱਖਿਆ ਸੀ। ਜੇਕਰ “ਨਿਹਚਾਰੀਣ” (ἄπιστος, ਅਪਿਸਟੋਸ) ਮਸੀਹੀ ਮੰਡਲੀ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਅਤੇ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਦੇ ਮਸੀਹੀਆਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ ਖਬਰੀ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਦਿਆਂ ਸੁਣਦੇ (ਵੇਖੋ ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 2:7, 8), ਤਾਂ ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਜ਼ਬਰਦਸਤ ਚਿੰਨ੍ਹ ਹੋਣਾ ਸੀ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ ਰੱਬੀ ਸ਼ਕਤੀ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਵਿੱਚ ਪਰਾਈ ਭਾਖਿਆ ਬੋਲਣ ਦਾ ਅਰਥ ਵਿਸਮਾਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਬੋਲਣਾ ਸੀ ਤਾਂ ਪੌਲੁਸ ਦਾ ਇਹ ਤਰਕ ਅਰਥਗੀਣ ਹੋ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਸਮਝ ਨਾ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਜਜ਼ਬਾਤੀ ਸ਼ਬਦ ਬਾਹਰੋਂ ਆਏ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਜਾਂ “ਅਨਪੜ੍ਹ” (ἄδωτος, ਇਡਿਓਟੋਸ; 14:16, 23, 24) ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਲਈ ਖਲਬਲੀ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਦੇ ਚਿੰਨ੍ਹ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ ਸਨ।

ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਕਿਸੇ ਮਸੀਹੀ ਦੁਆਰਾ ਚਮਤਕਾਰੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪਰ ਆਪਣੀ ਇੱਛਾ ਅਨੁਸਾਰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਭਾਖਿਆ ਵਿੱਚ ਬੋਲਣਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਅਸਲ ਚਿੰਨ੍ਹ ਹੋਣਾ ਸੀ ਜੋ ਮਸੀਹ ਦੀ ਖੁਸ਼ ਖਬਰੀ ਵਿੱਚ ਥੋੜੀ ਬਹੁਤ ਦਿਲਚਸਪੀ ਦਿਖਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਆਖਿਆ, **ਪਰਾਈਆਂ ਭਾਖਿਆਂ ਨਿਹਚਾਰੀਣਾਂ ਲਈ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਨਿਹਚਾਰੀਣਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਦੇ ਲਈ ਹਨ।** ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ, ਅਗੰਮ ਵਾਕ ਅਜਿਹੀ ਦਾਤ ਸੀ ਜਿਸ ਤੋਂ ਮੰਡਲੀ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਲਾਭ ਮਿਲਣਾ ਸੀ। ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਦੇ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਪਰਾਈ ਭਾਖਿਆ ਵਿੱਚ ਬੋਲਣ ਦੀ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦੀ ਦਾਤ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਪਰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਕੇ ਉਹ ਖੁਸ਼ ਖਬਰੀ ਦੀ ਅਣਦੇਖੀ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ।

ਆਇਤ 23. ਰਸੂਲ ਨੇ ਆਪਣੀ ਗੱਲ ਨੂੰ 12:30 ਵਿੱਚ ਪੁੱਛੇ ਗਏ ਅਲੰਕਾਰਿਕ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕੀਤਾ: “ਕੀ ਸਾਰੇ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀਆਂ ਭਾਸ਼ਾਂ ਬੋਲਦੇ ਹਨ?” ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਵਿੱਚ ਪਰਾਈ ਭਾਖਿਆ ਬੋਲਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਰਹੇ ਹੋਣਗੇ। ਪੌਲੁਸ ਇਹ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾਉਂਦਿਆਂ ਅੰਤਕਥਨੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਮੰਡਲੀ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਕੋਈ ਗੈਰਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਸਭਨਾਂ ਨੂੰ ਅੱਡੇ ਅੱਡੀ ਭਾਖਿਆ ਬੋਲਦਿਆਂ ਵੇਖੇਗਾ। ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰਸੂਲ ਇਹ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਮੰਡਲੀ ਵਿੱਚ ਹਰ ਕੋਈ ਪਰਾਈ ਭਾਖਿਆ ਬੋਲੇ, ਪਰ ਇਹ ਯੋਗਤਾ ਕਈਆਂ ਕੋਲ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਚਮਤਕਾਰੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਬੋਲਣ ਦੀ ਸਮਰੱਥਾ ਸੀ ਉਹ ਸਾਰੇ ਇਕੱਠੇ ਹੀ ਬੋਲ ਰਹੇ ਸਨ। ਜੇ

ਸਾਰੀ ਕਲੀਸਿਯਾ ਇੱਕ ਥਾਂ ਇਕੱਠੀ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਗੈਰਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਆਏ ਹੋਣ ਅਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠਿਆਂ ਅਜਿਹੀ ਭਾਸ਼ਾ ਬੋਲਦਿਆਂ ਸੁਣਨ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਹ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਸਨ, ਤਾਂ ਉਹ ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢ ਕੇ ਸਹੀ ਕਰਨਗੇ ਕਿ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਦਾ ਦਿਮਾਗ ਖਰਾਬ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਥਵਾ ਉਹ ਪਾਗਲ ਹੋ ਗਏ ਹਨ। ਪਰਾਈ ਭਾਖਿਆ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਚਿੰਨ੍ਹ ਸੀ ਜਿਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਗੈਰਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਮਸੀਹ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਸੀ; ਪਰ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਦੇ ਮਸੀਹੀ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਉਸ ਨਾਲ ਇਸ ਦਾ ਪੁੱਠਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪੈ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਜਿਸ ਸਮਾਜ ਦਾ ਇਕਰਾਰ, ਮਿਸ਼ਨ ਅਤੇ ਜੀਵਨਸ਼ੈਲੀ ਇੱਕੋ ਜਿਹੀ ਹੈ ਉਹ ਜ਼ਰੂਰ “ਇਕੱਠਾ” (συνέθη, *ਸੁਨੇਠਥੇ*) ਹੁੰਦੇ ਹਨ; ਪਰ NASB ਨੇ ਇਸ ਇਕੱਠ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਹਿੱਸੇ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਯੂਨਾਨੀ ਅਖਾਣ *ἐπὶ τὸ αὐτὸ* (*ਏਪੀ ਟੈ ਐਟੋ*) ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ “ਇੱਕ ਥਾਂ”; ਅਤੇ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਨਾਲ ਮੱਤੀ 22:34 ਅਤੇ ਲੂਕਾ 17:35 ਵਿੱਚ, ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ ਵਿੱਚ ਪੰਜ ਵਾਰੀ (1:15; 2:1, 44, 47; 4:26), ਅਤੇ 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਵਾਰੀ (7:5; 11:20; 14:23) ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਇੱਕ ਥਾਂ 'ਤੇ ਇਕੱਠੇ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਮਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਚੇਤੇ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ।^੩ ਲੂਕਾ ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ ਵਿੱਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਹਿਰਦੇ ਅਤੇ ਮਨ ਦੀ ਉਸ ਏਕਤਾ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਤਜਰਬਾ ਯਹੂਸ਼ਲਮ ਵਿਚਲੀ ਕਲੀਸਿਆ ਨੇ ਬਿਲਕੁਲ ਅਰੰਭ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਪੌਲੁਸ 7:5 ਵਿੱਚ ਇਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਪਤੀ ਅਤੇ ਪਤਨੀ ਦੇ ਦੁਬਾਰਾ ਇਕੱਠੇ ਹੋਣ ਲਈ ਅਤੇ ਅਰਾਧਨਾ ਲਈ ਇਕੱਠੇ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਸੰਬੰਧ ਅਤੇ ਸਾਂਝੇ ਇਕਰਾਰ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਕਰਦਾ ਹੈ (11:20; 14:23)। ਰਸੂਲ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਕਈ ਮੈਂਬਰ ਇਕੱਠੇ ਪਰਾਈ ਭਾਖਿਆ ਬੋਲਣਗੇ ਤਾਂ ਮੰਡਲੀ ਦੇ ਸਾਂਝੇ ਉਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਵਿਘਣ ਪੈ ਜਾਵੇਗਾ।

ਅਨੇਕ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਇਕੱਠਿਆਂ ਪਰਾਈ ਭਾਖਿਆ ਬੋਲਣ ਨਾਲ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਉਲਝਣ ਦੇ ਉਲਟ ਅਗੰਮ ਵਾਕ ਦੀ ਦਾਤ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇਣ ਲਈ ਢੁਕਵੀਂ ਸੀ। ਅਰਾਧਕ ਭਾਵੇਂ ਪਰਾਈ ਭਾਖਿਆ ਬੋਲਣ ਜਾਂ ਅਗੰਮ ਵਾਕ ਕਰਨ, ਪੌਲੁਸ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਸਭ ਕੁਝ ਵਿਵਸਥਾ ਨਾਲ ਹੋਵੇ (14:27-31)। ਰਸੂਲ ਨੇ ਅਜੇ ਆਖਿਆ ਹੀ ਸੀ ਕਿ ਅਗੰਮ ਵਾਕ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਦੇ ਲਈ ਹੈ (14:22), ਪਰ ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਕਿ ਗੈਰਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਦੇ ਮਨਾਂ ਵਿੱਚ ਸੱਚਾਈ ਨੂੰ ਉਜਾਗਰ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਗੈਰਵਿਸ਼ਵਾਸੀ “ਸਭਨਾਂ” ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠਿਆਂ ਪਰਾਈ ਭਾਖਿਆ ਬੋਲਦੇ ਸੁਣਨ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ “ਸਭਨਾਂ ਨੂੰ ਅਗੰਮ ਵਾਕ” ਕਰਦਿਆਂ ਸੁਣਨ (14:24)। ਰਸੂਲ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਇਹ ਸੀ: ਜਦ ਗੈਰਮਸੀਹੀ ਅਗੰਮ ਵਾਕ ਨੂੰ ਸੁਣਨਗੇ ਤਾਂ ਉਸ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਸਮਝਣਗੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਮਿਲੇਗੀ ਕਿ ਉਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ, ਮਸੀਹ ਦੀ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਕਰਨ, ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਨੈਤਿਕ ਜੀਵਨਾਂ ਵਿੱਚ ਸੁਧਾਰ ਕਰਨ। ਪਰ ਜਦ ਉਹ ਕਈ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠਿਆਂ ਅਜਿਹੀ ਭਾਸ਼ਾ ਬੋਲਦਿਆਂ ਸੁਣਨਗੇ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਹ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉੱਥੇ ਖਲਬਲੀ ਮਚੀ ਹੋਈ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਵੇਗੀ। ਸਮਝਣਯੋਗ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣ ਕੇ ਗੈਰਵਿਸ਼ਵਾਸੀ “ਕਾਇਲਾ” ਕੀਤੇ ਜਾਣਗੇ; ਪਰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣ ਕੇ ਉਹ ਸਮਝ

ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਉਹ ਹੱਕੇ-ਬੱਕੇ ਜਾਂ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਜਾਣਗੇ।

ਆਇਤਾਂ 24, 25. ਪਰਾਈ ਭਾਖਿਆ ਦੇ ਉਲਟ ਇੱਕ ਗੈਰਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਉੱਤੇ ਅਗੰਮ ਵਾਕ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵਾਂ ਦੀ ਸਹੀ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ 14:25 ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, **ਉਹ ਦੇ ਮਨ ਦੀਆਂ ਗੁਪਤ ਗੱਲਾਂ ਪਰਗਟ ਹੋਣਗੀਆਂ ਅਤੇ ਇਉਂ ਮੂੰਧੇ ਪੈ ਕੇ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਮੱਥਾ ਟੇਕੇਗਾ।** ਇੱਕ ਗੈਰਮਸੀਹੀ ਦੇ ਹਿਰਦੇ ਵਿੱਚ ਪੁੱਜਣ ਦਾ ਰਾਹ ਉਸ ਦੇ ਮਨ, ਉਸ ਦੀ ਸਮਝ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜਦ ਉਹ ਅਗੰਮ ਵਾਕ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਦਾ ਹੈ, ਜਦ ਉਹ ਸਮਝ ਵਿੱਚ ਆਏ ਸ਼ਬਦਾਂ ਰਾਹੀਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਕੰਮ ਕਰਦਿਆਂ ਵੇਖਦਾ ਹੈ, ਤਦ ਉਹ ਖੁਸ਼ ਖ਼ਬਰੀ ਦੀ ਸੱਚਾਈ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਕਾਇਲ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤਦ ਉਹ ਅਰਾਧਨਾ ਕਰੇਗਾ ਅਤੇ **ਆਖੇਗਾ ਭਈ ਸੱਚੀ ਮੁੱਚੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਏਹਨਾਂ ਦੇ ਵਿੱਚ ਹੈ।**

ਗੋਰਡਨ ਡੀ. ਫੀ ਨੇ ਗੌਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਅਧਿਆਇ 14 ਦੇ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਆਇਤਾਂ 1 ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ 25 ਤੱਕ “ਮੰਡਲੀ ਵਿੱਚ ਸਮਝ ਦੀ ਪੁਰਜ਼ੋਰ ਲੋੜ” ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਆਇਤਾਂ 26 ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ 40 ਤੱਕ “ਮੰਡਲੀ ਵਿੱਚ ਵਿਵਸਥਾ ਦੀ ਪੁਰਜ਼ੋਰ ਲੋੜ” ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ।^੧ ਸਮਝ ਇਸ ਕਰਕੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਮੰਡਲੀ ਦੇ ਇਕੱਠੇ ਹੋਣ ਦੇ ਇੱਛਿਤ ਨਤੀਜੇ ਇਹ ਸਨ ਕਿ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਲਾਭ ਪੁੱਜੇ ਅਰਥਾਤ ਉਹ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੋਣ ਅਤੇ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਆਪਣੇ ਪਾਪ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਮਸੀਹ ਦੀ ਲੋੜ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਕਾਇਲ ਹੋਣ। ਟੀਚਾ ਭਾਵੇਂ ਸਿੱਖਿਆ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਨਿਰਦੇਸ਼, ਮਸੀਹ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਇਹ ਆਖ ਕੇ ਅਰੰਭ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਸਨ, “ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ” ਉਹ ਤਾਂ ਇਹ ਆਖ ਕੇ ਅਰੰਭ ਕਰਦੇ ਸਨ, “ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਸਮਝਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ।” ਸਿੱਖਿਆ, ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਅਤੇ ਮਜ਼ਬੂਤੀ ਲਈ ਸਮਝ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਸੀ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਭਿੰਨ-ਭਿੰਨ ਰੂਪਾਂ ਦੀ, ਜਿਸ ਦਾ ਅਰਥ “ਮਜ਼ਬੂਤੀ” ਹੈ, ਅਧਿਆਇ 14 ਵਿੱਚ ਸੱਤ ਵਾਰੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਹੈ।^{੧੦}

ਨਾ ਤਾਂ ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਦੇ ਪੱਤਰ ਇਹ ਜਾਣਕਾਰੀ ਵਿਸਥਾਰ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜਦ ਅਰੰਭਕ ਕਲੀਸਿਆ ਅਰਾਧਨਾ ਲਈ ਇਕੱਠੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ ਤਾਂ ਸਭਾ ਵਿੱਚ ਕੀ-ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਦੀਆਂ ਲਿਖਤਾਂ ਜਾਂ ਸਨਮਾਨਿਤ ਉਪਦੇਸ਼ਕਾਂ ਦੀਆਂ ਲਿਖਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ (ਕੁਲੁੱਸੀਆਂ 4:16; 1 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 4:13)। ਯਾਤਰੀ ਨਬੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਜਦ ਵੀ ਆਉਂਦੇ ਸਨ ਤਾਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਬੋਲਦੇ ਅਤੇ ਸਿੱਖਿਆ ਦਿੰਦੇ ਹੋਣਗੇ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 20:7)। ਸ਼ਾਇਦ ਸਾਨੂੰ ਕੁਝ ਪੱਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਗੀਤਾਂ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਵਾਂ ਦੇ ਕੁਝ ਅੰਸ਼ ਵੇਖਣ ਨੂੰ ਮਿਲਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਦਿਨ ਮੰਡਲੀ ਦੇ ਇਕੱਠੇ ਹੋਣ 'ਤੇ “ਪ੍ਰਭੂ ਭੋਜ” ਲੈਣ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਅੱਜ ਦੇ ਮਸੀਹੀਆਂ ਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਸਦੀ ਦੀ ਕਲੀਸਿਆ ਦੀ ਅਰਾਧਨਾ ਪੱਧਤੀ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਵੇਰਵਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਕਾਫੀ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਤਾਂ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ ਪਰ ਵਿਸਥਾਰ ਵਿੱਚ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ।

ਇੱਕ ਗੱਲ ਤਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ: ਪੌਲੁਸ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕਲੀਸਿਆ ਦੀ ਸਭਾ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਸਮਝਣ ਯੋਗ ਅਤੇ ਵਿਵਸਥਿਤ ਹੋਵੇ। ਮਸੀਹੀ ਅਰਾਧਨਾ ਵਿੱਚ ਵਿਵਸਥਾ ਦੀ ਲੋੜ ਉਸ ਵੇਲੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਪੌਲੁਸ ਪਰਾਈ ਭਾਖਿਆ ਵਿੱਚ ਬੋਲਣ ਅਤੇ ਅਗੰਮ ਵਾਕ

ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਤੁਲਨਾ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ (14:2-6), ਪਰ ਇਹ ਉਸ ਦੀ ਮੁੱਖ ਚਿੰਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। 14:26 ਤੋਂ ਅਰੰਭ ਕਰਦਿਆਂ ਉਸ ਦੇ ਧਿਆਨ ਦਾ ਕੇਂਦਰ ਬਦਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਮਸੀਹੀ ਸੰਗਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਦੇ ਆਚਰਨ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਮੂਲਪਾਠ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਮਸਲਾ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਭਾ ਵਿੱਚ ਅਣਅੰਪਚਾਰਿਕਤਾ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ। ਪਰ ਨਾਲ ਹੀ ਪੌਲੁਸ ਸਭਕੁਝ ਅਚਾਣਕ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਨੂੰ ਵੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਵਿਵਸਥਿਤ ਅਤੇ ਤਿਆਰੀ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਅਰਾਧਨਾ ਉਸਤਤ ਅਤੇ ਆਪਸੀ ਵਾਧੇ ਨੂੰ ਥਾਂ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਪਰਾਈ ਭਾਖਿਆ ਅਤੇ ਅਗੰਮ ਵਾਕ ਦੇ ਲਾਭਾਂ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, “ਆਇਤ 25 ਵਿੱਚ ਪੌਲੁਸ ਸਮਝ ਦੀ ਲੋੜ ਤੋਂ ਵਿਵਸਥਾ ਦੀ ਲੋੜ ਵੱਲ ਮੁੜ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।”¹¹

ਅਰਾਧਨਾ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਲਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ (14:26-32)

²⁶ਸੇ ਭਰਾਵੇ, ਗੱਲ ਕੀ ਹੈ? ਜਾਂ ਤੁਸੀਂ ਇਕੱਠੇ ਹੁੰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਦੇ ਕੋਲ ਭਜਨ, ਕਿਸੇ ਦੇ ਕੋਲ ਸਿੱਖਿਆ, ਕਿਸੇ ਦੇ ਕੋਲ ਅਗੰਮ ਗਿਆਨ, ਕਿਸੇ ਦੇ ਕੋਲ ਪਰਾਈ ਭਾਖਿਆ, ਕਿਸੇ ਦੇ ਕੋਲ ਅਰਥ ਹੈ। ਸੱਭੇ ਕੁਝ ਲਾਭ ਦੇ ਲਈ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ²⁷ਜੇ ਕੋਈ ਪਰਾਈ ਭਾਖਿਆ ਬੋਲੇ ਤਾਂ ਦੇ ਦੇ ਅਥਵਾ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਤਿੰਨ ਤਿੰਨ ਕਰਕੇ ਬੋਲਣ ਸੇ ਭੀ ਵਾਰੇ ਵਾਰੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਜਣਾ ਅਰਥ ਕਰੇ। ²⁸ਪਰ ਜੇ ਕੋਈ ਅਰਥ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਨਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਉਹ ਕਲੀਸਿਯਾ ਵਿੱਚ ਚੁੱਪ ਕਰ ਰਹੇ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨਾਲ ਬੋਲੇ। ²⁹ਅਤੇ ਨਬੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਦੇ ਅਥਵਾ ਤਿੰਨ ਬੋਲਣ ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਦੇ ਪਰਖਣ। ³⁰ਪਰ ਜੇ ਦੂਏ ਉੱਤੇ ਜੇ ਕੋਲ ਬੈਠਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਦਾ ਪਰਕਾਸ਼ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਪਹਿਲਾ ਚੁੱਪ ਹੋ ਰਹੇ। ³¹ਕਿਉਂ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਇੱਕ ਇੱਕ ਕਰਕੇ ਅਗੰਮ ਵਾਕ ਕਰ ਸੱਕਦੇ ਹੋ ਭਈ ਸਾਰੇ ਸਿੱਖਣ ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਦਿਲਾਸਾ ਪਾਉਣ। ³²ਅਤੇ ਨਬੀਆਂ ਦੇ ਆਤਮੇ ਨਬੀਆਂ ਦੇ ਵੱਸ ਵਿੱਚ ਹਨ।

ਆਇਤ 26. ਇੱਕ ਅਲੰਕਾਰਿਕ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਦੇ ਨਾਲ ਪੌਲੁਸ ਆਪਣੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਾ ਸਾਰ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਗਲੀ ਦਿਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਵਧ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਹ ਪੁੱਛ ਰਿਹਾ ਸੀ, “ਇੱਥੇ ਤੱਕ ਮੈਂ ਜੇ ਕੁਝ ਵੀ ਆਖਿਆ ਹੈ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਕਿੱਥੇ ਲਿਆਉਂਦਾ ਹੈ?” ਪਹਿਲਾਂ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਬਾਰੇ ਲਿਖਦਾ ਹੈ ਜਿਹੜੀਆਂ ਮੰਡਲੀ ਦੀ ਸੰਗਤੀ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਹੋ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਚੰਗੀ ਗੱਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਸਾਰੀਆਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਉਸਤਤ ਦਾ ਅਤੇ ਆਪਸੀ ਸਿੱਖਿਆ ਤੇ ਉਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਵਸੀਲਾ ਬਣ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਮੰਡਲੀ ਵਿੱਚ ਸੰਗਤੀ ਦਾ ਕੰਮ ਮਸੀਹੀ ਸਮਾਜ ਨੇ ਆਪ ਅਰੰਭ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਹਰ ਕਿਸੇ ਦੇ ਕੋਲ ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਯੋਗਦਾਨ ਦੇਣ ਲਈ ਹੈ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਹਰੇਕ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਦੂਜੇ ਨਾਲੋਂ ਵੱਖਰੀ ਸੀ। ਇਹ ਭੂਮਿਕਾ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਕਿਰਿਆਸ਼ੀਲ ਸੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਕੁਝ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਅਗਵਾਈ ਕਰਨ ਦੀ ਪਹਿਲ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ਸਹਿਯੋਗ ਕਰਕੇ ਹੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਸਨ।

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਮਸੀਹੀਆਂ ਦੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਅਤੇ ਯੋਗਤਾ ਸੰਗੀਤ ਵਿੱਚ ਸੀ ਉਹ ਸੰਗਤੀ ਵਿੱਚ ਗੀਤ ਲੈ ਕੇ ਆਏ। ਕੁਝ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਲਿਖੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਜਦਕਿ ਕੁਝ ਹੋਰ ਥਾਂਵਾਂ 'ਤੇ ਸੁਣੇ

ਹੋਏ ਸਨ। ਸੰਭਾਵਨਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਭਜਨ ਵਰਗੇ ਰਾਗ ਵਾਲੇ ਗੀਤ ਜਾਂ ਫਿਰ ਉਤਸ਼ਾਹ ਵਧਾਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਆਇਤਾਂ ਗਾਈਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਸਨ। ਸਾਰਿਆਂ ਦਾ ਰਲ ਕੇ ਗਾਉਣਾ ਅਰੰਭ ਤੋਂ ਹੀ ਮਸੀਹੀ ਅਰਾਧਨਾ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਰਿਹਾ ਹੈ (ਮਰਕੁਸ 14:26; ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 16:25)। ਸ਼ਾਇਦ ਕੁਝ ਅਰਾਧਕ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਵਿੱਚੋਂ ਵੀ ਕੁਝ **ਭਜਨ** (ψαλλόμεσ, *ਸਾਲਮੋਸ*) ਮਸੀਹੀ ਸੰਗਤੀ ਵਿੱਚ ਲਿਆਏ ਹੋਣਗੇ, ਪਰ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਘੱਟ ਹੈ ਕਿ ਪੌਲੁਸ ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਤਕਨੀਕੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਭਜਨਾਂ ਦਾ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ **ਸਿੱਖਿਆ** ਜਾਂ **ਅਗੰਮ ਗਿਆਨ** ਜਿਹੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਲਿਖਿਆ ਜਾਣਾ ਸੁਝਾਉ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਰਸੂਲ ਨੇ ਉਸਤਤ ਜਾਂ ਭਗਤੀ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਗੀਤ ਨੂੰ “ਭਜਨ” ਆਖਿਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਕਿਤੇ-ਕਿਤੇ ਤਾਂ ਅਜਿਹਾ ਵੀ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪੱਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਮਸੀਹੀ ਭਜਨਾਂ ਦੇ ਕੁਝ ਬੋਲਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਹੈ (ਵੇਖੋ ਫ਼ਿਲਿੱਪੀਆਂ 2:6-11; ਕੁਲੁੱਸੀਆਂ 1:16, 17)। ਕਲੀਸਿਆ ਦੇ ਗੀਤਾਂ ਵਿੱਚ ਭਾਵੇਂ ਹੋਰ ਕੁਝ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ, ਪੌਲੁਸ ਇਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਸਭਕੁਝ ਵਿਵਸਥਿਤ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਸਭਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝ ਆਵੇ।

ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਵੱਲੋਂ ਕੁਝ ਮਸੀਹੀਆਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਵਾਲੀਆਂ ਦਾਤਾਂ ਸਦਕਾ ਮਸੀਹੀ ਅਰਾਧਨਾ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੇ ਤੱਤ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਏ ਸਨ ਜਿਹੜੇ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੇ। ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਨੇ ਕੁਝ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਸਿੱਧੇ ਪਰਕਾਸ਼ ਦਿੱਤੇ ਸਨ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਜਿਹੀਆਂ ਅਸੀਸਾਂ ਮਿਲਦੀਆਂ ਸਨ ਉਹ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸੰਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਕਲੀਸਿਆ ਦੀ ਸੰਗਤੀ ਵਿੱਚ ਸਿੱਖਿਆ ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਦੇ ਲਾਭ ਲਈ ਲੈ ਕੇ ਆਉਂਦੇ ਸਨ। ਪੌਲੁਸ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਪ੍ਰਸੰਨ ਸੀ ਕਿ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਪਰਾਈ ਭਾਖਿਆ ਦੀ ਦਾਤ ਮਿਲੀ ਸੀ ਉਹ ਸੰਗਤੀ ਵਿੱਚ ਪਰਾਈ ਭਾਖਿਆ ਵਿੱਚ ਬੋਲਣ, ਬਸ ਐਨਾ ਹੋਵੇ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਹੋਵੇ ਜਿਸ ਨੂੰ ਪਰਾਈ ਭਾਖਿਆ ਦਾ ਅਰਥ ਦੱਸਣ ਦੀ ਦਾਤ ਮਿਲੀ ਹੋਵੇ। ਪਰਾਈ ਭਾਖਿਆ ਦਾ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਲਾਭ ਸਿਰਫ ਉਦੋਂ ਮਿਲਦਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸ ਦਾ ਅਰਥ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਰਸੂਲ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ “ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਆਤਮਕ ਦਾਤਾਂ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਨਿੱਜੀ ਲਾਭ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਸੰਗਤੀ ਵੇਲੇ ਨਾ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ (14:4) ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾਤਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਸਾਰੀ ਮੰਡਲੀ ਨੂੰ ਲਾਭ ਮਿਲਦਾ ਹੈ।”¹² ਸੰਗਤੀ ਵਿੱਚ ਜੇ ਕੁਝ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਉਹ ਸਭ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਉਸਤਤ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਦੇ ਲਾਭ ਦੇ ਲਈ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ (ਵੇਖੋ ਇਬਰਾਨੀਆਂ 10:23-25)।

ਆਇਤ 27. ਜਿਹੜੇ ਪਰਾਈ ਭਾਖਿਆ ਬੋਲਦੇ ਸਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਾਰੇ ਵਾਰੀ ਬੋਲਣਾ ਸੀ। ਕਿਉਂ ਜੇ ਜਿਹੜਾ ਵਿਅਕਤੀ ਪਰਾਈ ਭਾਖਿਆ ਬੋਲਦਾ ਸੀ ਉਹ ਬੋਲਣ ਦਾ ਅਰੰਭ ਆਪ ਹੀ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਇਸ ਕਰਕੇ ਹਰੇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਤੋਂ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਉੱਤੇ ਨਿਯੰਤ੍ਰਣ ਰੱਖੇ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਆਪਣੀ ਇੱਛਾ ਨਾਲ ਬੋਲੇ ਜਾਂ ਆਪਣੀ ਇੱਛਾ ਨਾਲ ਚੁੱਪ ਰਹੇ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਦਾਤ ਮਿਲੀ ਸੀ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਬੋਲਣ ਦੀ ਇੱਛਾ ਅਤੇ ਬੋਲਣ ਦੇ ਤਰੀਕੇ ਉੱਤੇ ਨਿਯੰਤ੍ਰਣ ਰੱਖਣ। ਨਿਰਸੰਦੇਹ ਪਰਾਈ ਭਾਖਿਆ ਵਿੱਚ ਬੋਲਣਾ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਰੋਕਣਾ ਬਹੁਤ ਔਖਾ ਸੀ; ਇਸ ਬਾਰੇ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਆਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਐਨਾ ਹਾਵੀ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਕਿ ਬੋਲਣਾ ਰੁਕਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਰਾਈ ਭਾਖਿਆ ਦੀ ਦਾਤ ਮਿਲੀ ਸੀ, ਪਰ ਸੰਗਤੀ ਵਿੱਚ (ἐν ἐκκλησίᾳ, ਏਨੋਂ *ਐਕਲੇਸਿਆ*, “ਕਲੀਸਿਆ ਵਿੱਚ”; ਵੇਖੋ

14:19, 28) ਉਸ ਦੇ ਬੋਲਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਜਾਂ ਤਿੰਨ ਜਣੇ ਬੋਲ ਚੁੱਕੇ ਸਨ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਚੁੱਪ ਰਹਿਣ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਮੰਡਲੀ ਦੀ ਸੰਗਤੀ ਵਿੱਚ ਪਰਾਈ ਭਾਖਿਆ ਐਨੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨਾ ਬੋਲੀ ਜਾਵੇ ਕਿ ਕੁਝ ਹੋਰ ਹੋ ਗੀ ਨਾ ਸਕੇ।

ਆਇਤ 28. ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਮੈਂਬਰ ਅਜਿਹੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਬੋਲਦਾ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਸਮਝ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਇਹ ਭਾਸ਼ਾ ਸਿਰਫ ਤਦ ਹੀ ਬੋਲਣੀ ਸੀ ਜਦ ਉਸ ਦਾ ਅਰਥ ਦੱਸਣ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਮੌਜੂਦ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਵੱਲੋਂ ਇੱਕ ਨਾਲੋਂ ਵਧੇਰੇ ਦਾਤਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਸਨ, ਤਾਂ ਜੇ ਉਹ ਪਰਾਈ ਭਾਖਿਆ ਬੋਲਦਾ ਵੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਅਰਥ ਵੀ ਆਪ ਹੀ ਦੱਸਦਾ ਸੀ (ਵੇਖੋ 14:5)। ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਅਰਥ ਅਤੇ ਅਨੁਵਾਦ ਬਿਲਕੁਲ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ, ਪਰ ਇਹ ਸ਼ਬਦ *διερμηνεῖω* (*ਡਿਏਰਮੇਨੁਏ*) ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਹਾਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ।¹³ ਪੌਲੁਸ ਉਮੀਦ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਸੰਬੰਧ ਉਸ ਵੇਲੇ ਦੇ ਅਵਸਰ ਲਈ ਹੋਵੇ। ਜੇਕਰ ਬੋਲਣ ਵਾਲਾ ਆਪ ਅਨੁਵਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਮੌਜੂਦ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਉਸ ਦੀ ਬੋਲੀ ਗਈ ਭਾਖਿਆ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸਮਝ ਸਕਦਾ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਅਨੁਵਾਦਕ ਭਾਲਣ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਅਨੁਵਾਦਕ ਜਾਂ ਤਾਂ ਬੋਲੀ ਗਈ ਭਾਖਿਆ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਕਰਦਾ ਜਾਂ ਫਿਰ ਉਸ ਦੇ ਅਰਥ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦਾ ਸੀ। ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਇਸ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਦੋ ਸਿਧਾਂਤ ਲੁਕੇ ਹਨ: (1) ਪਰਾਈ ਭਾਖਿਆ ਦੇ ਆਪਣੇ ਅਰਥ ਸਨ, ਅਤੇ (2) ਜੇਕਰ ਉਸ ਸੰਦੇਸ਼ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਨਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਉਸ ਤੋਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਲਾਭ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ ਸੀ। ਆਤਮਕ ਦਾਤਾਂ ਕਲੀਸਿਆ ਦੇ ਲਾਭ ਲਈ ਹਨ, ਆਪਣੀ ਵਡਿਆਈ ਕਰਵਾਉਣ ਵਾਸਤੇ ਜਨਤਕ ਦਿਖਾਵੇ ਲਈ ਨਹੀਂ। ਪਰਾਈ ਭਾਖਿਆ ਵਿੱਚ ਬੋਲਣਾ ਕੋਈ ਨਿੱਜੀ ਜਾਂ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਤਜਰਬਾ, ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਨਾਲ ਕੋਈ ਰਹੱਸਮਈ ਗੱਲਬਾਤ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਇਸ ਗੱਲ ਉੱਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦਿਆਂ, ਕਿ ਜਿਸ ਦਾਤ ਦੀ ਗੱਲ ਉਹ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਉਹ ਅਜਿਹੀ ਦਾਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਨਿਯੰਤ੍ਰਣ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਆਖਿਆ ਕਿ ਜਿਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਪਰਾਈ ਭਾਖਿਆ ਵਿੱਚ ਬੋਲਣ ਦੀ ਦਾਤ ਮਿਲੀ ਹੈ ਉਹ **ਕਲੀਸਿਆ ਵਿੱਚ** (*ਏਨੋ ਐਕਲੇਸਿਆ*) **ਚੁੱਪ ਕਰ ਰਹੇ**, ਅਰਥਾਤ ਜਦੋਂ ਕਲੀਸਿਆ ਇੱਕ ਥਾਂ 'ਤੇ ਇਕੱਠੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਅਨੁਵਾਦਕ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਲਿਓਨ ਮੇਰਿਸ ਨੇ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ, "ਇਸ ਤੋਂ ਸਾਨੂੰ ਪਤਾ ਚੱਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ 'ਪਰਾਈ ਭਾਖਿਆ' ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਨਾ ਸਮਝੀਏ ਕਿ ਇਹ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਅਨਿਯੰਤ੍ਰਿਤ ਆਵੇਗ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੇ ਕਾਰਨ ਬੋਲਣ ਵਾਲਾ ਵਿਅਕਤੀ ਕੋਈ ਵਿਸਮਾਦੀ ਭਾਸ਼ਣ ਦੇਣਾ ਅਰੰਭ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।"¹⁴

ਬੋਲਣ ਦੇ ਆਵੇਗ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਨਾਲ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਅਰਾਧਨਾ ਵਿੱਚ ਰੁਕਾਵਟ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦੀ। ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਸੰਗਤੀ ਵਿੱਚ ਉਲਝਣ ਪਾਏ ਬਗ਼ੈਰ ਆਪਣੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨਾਲ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤੱਕ ਰਸੂਲ ਇਹ ਮੰਨਦਾ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਪਰਾਈ ਭਾਖਿਆ ਵਿੱਚ ਬੋਲਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਕੋਲ ਆਪਣੇ ਸੰਗੀ ਅਰਾਧਕਾਂ ਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਸਾਰਥਕ ਸੰਦੇਸ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਰਸੂਲ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਅਜਿਹੇ ਕੋਈ ਸੰਕੇਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੇ ਕਿ ਪਰਾਈ ਭਾਖਿਆ ਬੋਲਣ ਵਾਲਾ ਵਿਅਕਤੀ ਕੁਝ ਵੀ ਬੁੜਬੁੜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਰਥ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਉਸ ਦਾ ਅਰਥ ਪੇਸ਼ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਆਇਤ 29. ਅਗੰਮ ਵਾਕ ਦੀ ਦਾਤ, ਪਰਾਈ ਭਾਖਿਆ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੀ, ਉਸ ਦੀ ਇੱਛਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਇਹ ਦਾਤ ਮਿਲੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਪਰਾਈ ਭਾਖਿਆ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੀ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਸਿਰਫ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਵਾਰੀ ਵਿੱਚ ਨਬੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਦੇ ਅਥਵਾ ਤਿੰਨ ਬੋਲਣ, ਸਗੋਂ ਇਹ ਕਿ ਮੰਡਲੀ ਦੀ ਸੰਗਤੀ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ ਦੋ ਜਾਂ ਤਿੰਨ ਹੀ ਬੋਲਣ। ਅਰਾਧਨਾ ਸਭਾ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਇੱਕ ਗਤੀਵਿਧੀ ਨੂੰ ਹੀ – ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਪਰਾਈ ਭਾਖਿਆ ਹੋਵੇ, ਅਗੰਮ ਵਾਕ ਹੋਵੇ, ਗੀਤ ਹੋਣ ਜਾਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਹੋਵੇ – ਤਵੱਜੇ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ। ਜਦ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਅਗੰਮ ਵਾਕ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਬਾਕੀ ਦੇ, ਸ਼ਾਇਦ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਜਾਂ ਫਿਰ ਨਬੀ, ਜੋ ਆਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਉਸ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਅਤੇ ਪਰਖਣ। ਪਰਾਈ ਭਾਖਿਆ ਵਿੱਚ ਜੋ ਬੋਲਿਆ ਜਾਣਾ ਸੀ ਉਸ ਦਾ ਅਰਥ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ; ਅਗੰਮ ਵਾਕ ਨੂੰ ਪਰਖਿਆ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਕਲੀਸਿਆ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਪਰਖੇ ਬਿਨਾ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਰੇ ਅਗੰਮ ਵਾਕ ਇੱਕੋ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗੁਣਵੱਤਾ ਦੇ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਇਸ ਕਰਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵੀ ਉਹੋ ਜਿਹੇ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲਦੇ ਸਨ ਜਿਹੇ ਜਿਹੀ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ।

ਕਿਉਂ ਜੋ ਨਬੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਬੋਲੇ ਗਏ ਅਗੰਮ ਵਾਕ ਦੀ ਗੁਣਵੱਤਾ ਵੱਖਰੀ-ਵੱਖਰੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਇਸ ਕਰਕੇ ਇਸ ਦਾ ਭਾਵ ਇਹ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਨਬੀਆਂ ਦੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਉੱਤੇ ਉਵੇਂ ਕਬਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਲੈਂਦਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਇੱਕ ਮਿਸਤਰੀ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਐਜ਼ਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਗੋਂ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਵਸੀਲੇ ਕੰਮ ਕਰਕੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਲਿਆਉਂਦਾ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਆਪ ਸ਼ਾਮਿਲ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਇਸ ਕਰਕੇ ਗੁਣਵੱਤਾ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਭਿੰਨਤਾ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਵੱਲੋਂ ਬਖਸ਼ੀ ਗਈ ਦਾਤ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਤੋਂ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲਣ ਵਾਲੀਆਂ ਚੇਣਾਂ ਅਤੇ ਫੈਸਲੇ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਆਇਤ 30. ਜੇਕਰ ਇੱਕ ਨਬੀ ਬੋਲ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਜੇ ਦੂਏ ਉੱਤੇ ਜੋ ਕੋਲ ਬੈਠਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਦਾ ਪਰਕਾਸ਼ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਪਹਿਲੇ ਨਬੀ ਨੂੰ ਦੂਜੇ ਦੀ ਸੁਣਨੀ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਕੋਲ ਵੀ ਇਹ ਇਖਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸਾਰੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰੇ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੋਂ ਮਿਲਣ ਵਾਲੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਉੱਤੇ ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਇਖਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੰਡਲੀ ਵਿਚਲੀ ਵਿਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਦੂਜਿਆਂ ਦਾ ਖਿਆਲ ਰੱਖਣਾ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ। ਚੰਗੀ ਵਿਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਮਨਾਹੀ ਸੀ ਕਿ ਪਰਾਈ ਭਾਖਿਆ, ਅਗੰਮ ਵਾਕ ਜਾਂ ਗੀਤ ਗਾਉਣਾ ਕਿਸੇ ਹੰਕਾਰੀ ਵਿਅਕਤੀ ਲਈ ਉਸ ਦਾਤ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਖਿੱਚਣ ਦਾ ਅਵਸਰ ਬਣੇ ਜੋ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਵੱਲੋਂ ਉਸ ਨੂੰ ਮਿਲੀ ਸੀ। ਕਲੀਸਿਆ ਨੂੰ ਹੋਰਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਦਾਤਾਂ ਅਤੇ ਸੰਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਵੀ ਲੋੜ ਸੀ।

ਆਇਤ 31. ਪੌਲੁਸ ਅਜਿਹਾ ਸੰਕੇਤ ਦਿੰਦਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਮੰਡਲੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਮੱਸਿਆ ਸੀ; ਸ਼ਾਇਦ ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੋ ਵਿਅਕਤੀ ਬੋਲਣਾ ਅਰੰਭ ਕਰਦੇ ਹੋਣਗੇ ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਬੋਲਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਹੋਣਗੇ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਆਖਿਆ ਕਿ ਹਰੇਕ ਨਬੀ ਆਪਣੀ ਵਾਰੀ ਸਿਰ ਬੋਲੇ। ਉਸ ਨੇ ਆਖਿਆ, ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਇੱਕ ਇੱਕ ਕਰਕੇ ਅਗੰਮ ਵਾਕ ਕਰ ਸੱਕਦੇ ਹੋ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਸਾਰੇ ਸਿੱਖਣ ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਦਿਲਾਸਾ ਪਾਉਣ। ਰਸੂਲ ਇਸ ਗੱਲ

'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦਾ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਨਬੀ ਆਪਣੇ ਅਗੰਮ ਵਾਕ ਉੱਤੇ ਉਸ ਦੇ ਆਪਣੇ ਵੱਲੋਂ ਪਾਏ ਗਏ ਮਹੱਤਵ ਨੂੰ ਐਨਾ ਨਾ ਵਧਾਵੇ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਦੂਜਿਆਂ ਦਾ ਖਿਆਲ ਹੀ ਨਾ ਰਹੇ।

ਆਇਤ 32. NRSV ਇਸ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਦਾ ਹੈ, "ਅਤੇ ਨਬੀਆਂ ਦੇ ਆਤਮੇ ਆਪ ਨਬੀਆਂ ਦੇ ਵੱਸ ਵਿੱਚ ਹਨ" (ਵੇਖੋ KJV)। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਦੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਸੁਝਾਉ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਨਬੀ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਵੱਲੋਂ ਮਿਲੀ ਦਾਤ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਜਦ ਚਾਹੇ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਤੱਥ ਨੂੰ ਇੱਥੇ ਦੁਬਾਰਾ ਵੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਗੰਮ ਵਾਕ ਕਰਨ ਦਾ ਆਵੇਗ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਉੱਤੇ ਹਾਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ। ਨਬੀ ਦੀ ਆਪਣੀ ਆਤਮਾ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕੇ ਜਦ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦੇ ਮਸਹ ਹੇਠ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਆਪ ਨਬੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਪਰਾਈ ਭਾਖਿਆ ਬੋਲਣ ਵਾਲੇ ਨਾਲ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬੋਲਣ ਵਾਲੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਰੋਕ ਸਕਦੇ ਹਨ; ਉਹ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਬੋਲਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਐਨਾ ਪਵਿੱਤਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਮੰਨ ਲਵੇ ਭਈ ਕਲੀਸਿਆ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਵਾਲੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਚੰਗੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਉੱਸੇ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਹੀ ਆਉਣੀਆਂ ਹਨ।

NASB ਦੇ ਅਨੁਵਾਦਕਾਂ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਭਿੰਨ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੀਤਾ ਹੈ, . . . **ਨਬੀਆਂ ਦੇ ਆਤਮੇ ਨਬੀਆਂ ਦੇ ਵੱਸ ਵਿੱਚ ਹਨ।** ਦਰਅਸਲ ਯੂਨਾਨੀ ਵਿੱਚ "ਨਬੀਆਂ" ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਉਪਪਦ ਨਹੀਂ ਲੱਗਾ ਹੈ। ਸੇ NASB ਸੁਝਾਉ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਨਬੀ ਨੂੰ ਬੋਲਣ ਵੇਲੇ ਹੋਰਨਾਂ ਨਬੀਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੀ ਅਧੀਨਤਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਸੀ। NASB ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਚੰਗਾ ਤਾਂ ਹੈ, ਪਰ ਯੂਨਾਨੀ ਵਿੱਚ ਉਪਪਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਾ ਹੋਣ ਨਾਲ ਕੋਈ ਬਹੁਤਾ ਫਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ। ਸੰਦਰਭ ਹੀ ਅਰਥ ਦਾ ਨਿਰਧਾਰਣ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇੱਥੇ ਸੰਦਰਭ ਪਹਿਲੀ ਵਾਲੀ ਸਮਝ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਦਾ ਹੈ: ਪੋਲੁਸ ਨਬੀਆਂ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਉੱਤੇ ਨਿਯੰਤ੍ਰਣ ਰੱਖਣ।

ਅਰਾਧਨਾ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਵਾਲੀਆਂ ਇਸਤਰੀਆਂ ਲਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ (14:33-36)

³³ਕਿਉਂ ਜੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਘਮਸਾਣ ਦਾ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਸੰਤਾਂ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਕਲੀਸਿਆਂ ਵਿੱਚ ਹੈ।

³⁴ਮੰਡਲੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇਸਤਰੀਆਂ ਚੁੱਪ ਹੋ ਰਹਿਣ ਕਿਉਂ ਜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੋਲਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸਗੋਂ ਓਹ ਅਧੀਨ ਹੋ ਰਹਿਣ ਜਿਵੇਂ ਸ਼ਰਾ ਵੀ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ। ³⁵ਅਤੇ ਜੇ ਕੁਝ ਸਿੱਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਤਾਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਆਪੇ ਆਪਣੇ ਪਤੀਆਂ ਕੋਲੋਂ ਪੁੱਛਣ ਕਿਉਂ ਜੇ ਇਸਤਰੀ ਦੇ ਲਈ ਮੰਡਲੀ ਵਿੱਚ ਬੋਲਣਾ ਲਾਜ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ³⁶ਭਲਾ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਬਚਨ ਤੁਸਾਂ ਹੀ ਤੋਂ ਨਿੱਕਲਿਆ ਅਥਵਾ ਨਿਰਾ ਤੁਹਾਡੇ ਹੀ ਤੀਕ ਪਹੁੰਚਿਆ?

ਆਇਤ 33. ਆਇਤਾਂ ਦੀ ਵੰਡ 14:34-36 ਦੀ ਉਲਝਣ ਨੂੰ ਵਧਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਬੇਤਰਤੀਬੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਚਰਿੱਤਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜਦ ਉਸ ਦੇ ਲੋਕ ਉਲਝਣ ਭਰਿਆ ਅਤੇ ਬੇਤਰਤੀਬੀ ਵਾਲਾ ਵਿਹਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਹ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਨਿਰਾਦਰ

ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਹ “ਅਮਸਾਣ ਦਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨਹੀਂ ਹੈ” (14:33)। ਪਿਛਲੀਆਂ ਕਈ ਆਇਤਾਂ ਵਿੱਚ ਰਸੂਲ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸਮਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਬਿਲਕੁਲ ਢੁਕਵਾਂ ਹੈ, ਪਰ ਆਖਰੀ ਵਾਕ ਬਾਰੇ ਕੀ ਆਖਿਆ ਜਾਵੇ? ਕੀ ਇਹ ਪਿਛਲੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਸਾਰ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਫਿਰ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਹੈ?

NASB ਇਸ ਵਾਕ ਨੂੰ ਪੌਲੁਸ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਜਾ ਚੁੱਕੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਦੇ ਅੰਤ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਵਜੋਂ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ ਦੇ ਯੂਨਾਨੀ ਮੂਲ ਪਾਠ ਦੇ ਸੰਪਾਦਕਾਂ ਅਤੇ ਕਈ ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਅਨੁਵਾਦਾਂ (NRSV; NIV 1984; ESV) ਨੇ 14:33 ਵਿੱਚ ਵਿਰਾਮ ਚਿੰਨ੍ਹ ਵੱਖਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਲਗਾਏ ਹਨ। ਉਹ ਇਸ ਆਇਤ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਭਾਜਿਤ ਕਰਦੇ ਹਨ ਭਈ “ਜਿਵੇਂ ਸੰਤਾਂ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਕਲੀਸਿਯਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ” ਤੋਂ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਪੈਰਾ ਅਰੰਭ ਹੋਵੇ ਜਿਹੜਾ ਮੰਡਲੀ ਵਿੱਚ ਵਿਵਸਥਾ ਅਤੇ ਬੇਤਰਤੀਬੀ ਦੇ ਆਮ ਵਿਸ਼ੇ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। 14:33 ਦੇ ਮੱਧ ਵਿੱਚੋਂ ਨਵਾਂ ਪੈਰਾ ਅਰੰਭ ਕਰਨ ਦੇ ਕਈ ਚੰਗੇ ਕਾਰਨ ਦਿੱਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਥਾਂ 'ਤੇ ਪੌਲੁਸ ਮੰਡਲੀ ਵਿੱਚ ਇਸਤਰੀਆਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਦਾ ਅਰੰਭ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਕੁਝ ਬੇਤਰਤੀਬੀ ਦਾ ਕਾਰਣ ਉਹ ਇਸਤਰੀਆਂ ਸਨ ਜਿਹੜੀਆਂ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਅਸਥਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਮੁਕਾਬਲਾ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਉਸ ਨੇ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਦੀ ਕਲੀਸਿਆ ਨੂੰ ਉਹ ਕਰਨ ਦਾ ਸੁਝਾਉ ਦਿੱਤਾ ਜੋ ਹੋਰਨਾਂ ਥਾਵਾਂ ਦੀ ਕਲੀਸਿਆਵਾਂ ਕਰਦੀਆਂ ਆ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਕਲੀਸਿਆ ਦੀ ਮੰਡਲੀਆਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਤੋਂ ਸਿੱਖਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ।

ਆਇਤਾਂ 34, 35. ਮੰਡਲੀ ਵਿੱਚ ਇਸਤਰੀਆਂ ਦੇ ਚੁੱਪ ਰਹਿਣ ਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਤਦ ਅਟਪਟੀ ਲੱਗੇਗੀ ਜੇਕਰ ਪਾਠਕ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦਾ ਕਿ “ਜਿਵੇਂ ਸੰਤਾਂ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਕਲੀਸਿਯਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ” ਪਿਛਲੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਅਗਲੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇ ਨਾਲ ਜੋੜਦਾ ਹੈ। NRSV ਅਤੇ ਹੋਰ ਅਨੁਵਾਦਾਂ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਸਹੀ ਲਿਖਿਆ ਹੈ: ਨਵੇਂ ਪੈਰੇ ਦਾ ਅਰੰਭ 14:33 ਦੇ ਮੱਧ ਵਿੱਚ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪਰ NASB ਵੱਲੋਂ ਇਸ ਵਾਕ ਨੂੰ ਜਿੱਥੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਰਥਾਤ ਮੰਡਲੀ ਵਿੱਚ ਵਿਵਸਥਾ ਦੀ ਚਰਚਾ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਜੇਕਰ ਉਸੇ ਨੂੰ ਨੂੰ ਸਹੀ ਮੰਨ ਲਿਆ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਵੀ ਇਸ ਆਇਤ ਦਾ ਅਰਥ ਅਸੁਭਾਵਿਕ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ।

ਟਿੱਪਣੀਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਅਕਸਰ ਇਹ ਸਮਝਦਿਆਂ ਐੱਖਿਆਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਤਾਂ ਪੌਲੁਸ ਨੇ 11:5 ਵਿੱਚ ਇਸਤਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਅਗੰਮ ਵਾਕ ਕਰਨ ਬਾਲੇ ਬੋਲਿਆ ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ 14:34, 35 ਵਿੱਚ ਇਸਤਰੀਆਂ ਨੂੰ ਜਨਤਕ ਸਭਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਚੁੱਪ ਰਹਿਣ ਲਈ ਆਖ ਦਿੱਤਾ। ਰਸੂਲ ਨੇ ਜਦ ਇਹ ਆਖਿਆ ਕਿ **ਮੰਡਲੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇਸਤਰੀਆਂ ਚੁੱਪ ਹੋ ਰਹਿਣ** ਤਾਂ ਇਹ ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਆਖਿਆ ਜਿੱਥੇ “ਕਲੀਸਿਆ” ਅਤੇ ਸੰਗਤੀ ਦਾ ਬੜਾ ਨੇੜਤਾ ਦਾ ਸੰਬੰਧ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਨਾਲ ਇਹ ਵੀ ਆਖਿਆ ਕਿ **ਓਹ ਅਧੀਨ ਹੋ ਰਹਿਣ**। ਆਪਣੀ ਗੱਲ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਨ ਲਈ ਅਗਲੀ ਆਇਤ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਆਖਿਆ, **ਕਿਉਂ ਜੋ ਇਸਤਰੀ ਦੇ ਲਈ ਮੰਡਲੀ ਵਿੱਚ ਬੋਲਣਾ ਲਾਜ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ।**

ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਹਾਂ ਅੰਸ਼ਾਂ ਦੀ ਨੇੜਿਓਂ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀਆਂ ਪਤਾ ਚੱਲਦਾ ਹੈ ਕਿ 11:1-16 ਅਤੇ 14:34, 35 ਵਿਚਕਾਰ ਤਣਾਉ ਬਹੁਤ ਵਧ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਧਿਆਇ 11 ਦੀ ਚਰਚਾ ਵਿੱਚ ਮੰਡਲੀ ਵਿੱਚ – ਜਾਂ ਫਿਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ – ਇਸਤਰੀਆਂ ਦੇ ਪੁਰਸ਼ਾਂ ਦੀ ਅਧੀਨਤਾ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਦਾ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਪ੍ਰਮੁੱਖਤਾ ਦਾ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਸੀ। ਉਸ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਸਿਰ ਕੱਜਣ ਦਾ

ਪ੍ਰਤੀਕਵਾਦ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਸੀ। ਉੱਥੇ ਦੇ ਸਮਾਜਕ ਰੀਤੀ ਰਿਵਾਜਾਂ ਨੇ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਕਿ ਪੌਲੁਸ ਪੁਰਸ਼ਾਂ ਦੇ ਸਿਰ ਨਾ ਕੱਜਣ ਬਾਰੇ ਵੀ ਓਨਾ ਹੀ ਆਖੇ ਜਿੰਨਾ ਇਸਤਰੀਆਂ ਦੇ ਸਿਰ ਕੱਜਣ ਬਾਰੇ। ਜਦਕਿ ਇੱਥੇ ਕਲੀਸਿਆ ਦੇ ਅਰਾਧਨਾ ਲਈ ਇਕੱਠੇ ਹੋਣ ਦਾ ਸੰਦਰਭ ਸੀ (14:34) ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਇਸਤਰੀਆਂ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਕਿ ਉਹ “ਅਧੀਨ ਹੋ ਰਹਿਣਾ” 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 11 ਵਿੱਚ ਕਲੀਸਿਆ ਦਾ ਅਰਾਧਨਾ ਲਈ ਇਕੱਠੇ ਹੋਣਾ ਸਿਰ ਕੱਜਣ ਲਈ ਉਚਿਤ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਪ੍ਰਾਸੰਗਿਕ ਵੀ ਸੀ; ਇਹ ਅਧਿਆਇ 14 ਦਾ ਮੁੱਖ ਵਿਸ਼ਾ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਸਿਰ ਕੱਜਣਾ ਸੰਗਤੀ ਵੇਲੇ ਅਧੀਨਤਾ ਦੇ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਤ ਸੀ ਤਾਂ ਇਹ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਇੱਥੇ ਵੀ ਇਸ ਬਾਰੇ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਹੋਣੀ ਸੀ।

ਪ੍ਰਮੁੱਖਤਾ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਅਤੇ ਕਲੀਸਿਆ ਦੀਆਂ ਮੰਡਲੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇਸਤਰੀਆਂ ਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਭਾਵੇਂ ਜੇ ਕੁਝ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ, ਪੌਲੁਸ ਦੀ ਇਸ ਸਿੱਖਿਆ ਪਿੱਛੇ ਮੁੱਖ ਕਾਰਨ ਕਲੀਸਿਆ ਦੀ ਸੰਗਤੀ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦੀ। ਸਗੋਂ ਉਸ ਦੀ ਮੁੱਖ ਚਿੰਤਾ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਮਸੀਹੀ ਪੁਰਸ਼ਾਂ ਅਤੇ ਇਸਤਰੀਆਂ ਦੇ ਸੰਗਤੀ ਲਈ ਜਨਤਕ ਥਾਂਵਾਂ 'ਤੇ ਇਕੱਠੇ ਹੋਣ ਵੇਲੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਿਰ ਕੱਜਣਾ ਜਾਂ ਨਾ ਕੱਜਣਾ ਕੀ ਸੰਦੇਸ਼ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਭੂ ਭੋਜ (11:20) ਅਤੇ ਪਰਾਈ ਭਾਖਿਆ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਬਾਰੇ ਉਸ ਦੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਵਿੱਚ *ἐν ἐκκλησίᾳ* (ਏਨੋਂ ਐਕਲੇਸਿਆ, “ਕਲੀਸਿਆ ਵਿੱਚ”; 14:35; ਵੇਖੋ 14:19, 28) ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਸਿਰਫ ਉਸ ਵੇਲੇ ਹੋਈ ਹੈ ਜਦ ਸੰਗਤੀ ਵੇਲੇ ਉਚਿਤ ਆਚਰਨ ਦਾ ਮਸਲਾ ਸਾਹਮਣੇ ਸੀ। ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਪੁਰਸ਼ਾਂ ਜਾਂ ਇਸਤਰੀਆਂ ਦੇ ਸਿਰ ਕੱਜਣ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ।

14:34, 35 ਵਿੱਚ ਜਨਤਕ ਅਰਾਧਨਾ ਵੇਲੇ ਅਗਵਾਈ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਨੇ ਰਸੂਲੀ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ। ਸਾਰੇ ਅਧਿਆਇ 14 ਵਿੱਚ ਪੌਲੁਸ ਦਿਆਂ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਅਤੇ ਉਪਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਪਿੱਛੇ ਮੁੱਖ ਕਾਰਨ ਸੰਗਤੀ ਵੇਲੇ ਆਚਰਨ ਸੀ। ਨਿਰਸੰਦੇਹ ਉਹ ਇਸ ਗੱਲ ਬਾਰੇ ਜਾਗਰੂਕ ਸੀ ਕਿ ਕੁਝ ਇਸਤਰੀਆਂ “ਕਲੀਸਿਆ ਵਿੱਚ” ਉਲਝਣ ਪੈਦਾ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਇਸੇ ਕਰਕੇ ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚੁੱਪ ਰਹਿਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ। ਚੁੱਪ ਰਹਿਣ ਦੁਆਰਾ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਤੀਆਂ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੀਆਂ ਸਨ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਆਖਿਆ ਕਿ ਇਹ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਆਪਣੀ ਗੱਲ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ ਲਈ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਸ਼ਰਾ ਵਿੱਚੋਂ ਦਲੀਲ ਦਿੰਦਿਆ ਆਖਿਆ ਜਿਵੇਂ ਸ਼ਰਾ ਵੀ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਆਖਣਾ ਐੱਖਾ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਰਾ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਹੜੀ ਗੱਲ ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਸੀ; ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਉਤਪਤ 3:16 ਵਿਚਲੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਬਾਰੇ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਇਸਤਰੀ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, “. . . ਤੇਰਾ ਪਤੀ . . . ਤੇਰੇ ਉੱਤੇ ਹੁਕਮ ਚਲਾਵੇਗਾ” ਰਸੂਲ ਨੇ ਆਪਣੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਛੋਟ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਇਸਤਰੀਆਂ ਸੰਗਤੀ ਵਿੱਚ “ਚੁੱਪ ਹੋ ਰਹਿਣਾ” (*ὑποτάξτε*, *ਸਿਰਾਓ*)¹⁵ ਪਰ ਇਸ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਸੰਪੂਰਣ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਇਸਤਰੀਆਂ ਸੰਗਤੀ ਵੇਲੇ ਗਾਉਂਦੀਆਂ ਵੀ ਸਨ। 14:34, 35 ਵਿਚਲਾ ਮਸਲਾ ਅਰਾਧਨਾ ਦੀ ਸੰਗਤੀ ਵੇਲੇ ਅਗਵਾਈ ਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਜਨਤਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬੋਲਣ ਵਾਲੇ ਤੋਂ ਪਰਗਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਯੂਨਾਨੀ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਇਸਤਰੀਆਂ ਨੂੰ ਉਹੋ ਜਿਹੀ ਪੜ੍ਹਾਈ-ਲਿਖਾਈ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ ਸੀ ਜਿਹੇ ਜਿਹਾ ਪੁਰਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਦਾ ਸੀ। ਪਲੁਟਾਰਖ ਨੇ, ਜੋ ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਨੇੜੇ-ਤੇੜੇ ਡੋਲਫੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪੁਜਾਰੀ ਸੀ, ਆਖਿਆ ਕਿ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਜਨਤਕ ਥਾਂਵਾਂ 'ਤੇ

ਬੋਲਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ, ਸਗੋਂ ਉਹ “ਆਪਣੀ ਗੱਲਬਾਤ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਦੇ ਨਾਲ ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਕਰੇ।” ਫਿਰ ਉਸ ਨੇ ਆਖਿਆ, “ਜੇਕਰ ਉਹ, ਬੰਸਰੀ-ਵਾਦਕ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਅਜਿਹੀ ਜੁਬਾਨ ਰਾਹੀਂ ਜਿਹੜੀ ਉਸ ਦੀ ਆਪਣੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਬਿਹਤਰ ਗੱਲ ਆਖਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਵੀ ਉਸ ਨੂੰ ਅਸੰਤੁਸ਼ਟ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ।”¹⁶

ਸਮਾਜਕ ਰਸਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ, ਪਰ ਰਸੂਲ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਰਸਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਤੋਂ ਵਧੇਰੇ ਮੰਗ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਆਖਦਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਲੀਸਿਆ ਲਈ ਵਿਸ਼ਵਵਿਆਪੀ ਨਿਯਮ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜਦ ਕਲੀਸਿਆ ਅਰਾਧਨਾ ਲਈ ਇਕੱਠੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਇਸਤਰੀਆਂ ਨੂੰ ਪੁਰਸ਼ਾਂ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਦੀ ਅਧੀਨਤਾ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਬਿਓਲੋਜਿਕਲ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨੂੰ ਵੀ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਰਸੂਲੀ ਕਲੀਸਿਆ ਦੀ ਰਸਮ ਇੱਕ ਨਿਯਮ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ ਤਾਂ ਆਧੁਨਿਕ ਕਲੀਸਿਆ ਨੂੰ ਇਸ ਰਸਮ ਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਪਾਲਣ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਆਖਣ ਤੋਂ ਭਾਵ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕਲੀਸਿਆ ਵਿੱਚ ਇਸਤਰੀਆਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੀ ਚੁੱਪ ਹੋ ਜਾਣ। ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਕੋਈ ਵੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚੁੱਪ ਹੋ ਕੇ ਗੀਤ ਕਿਵੇਂ ਗਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਥਵਾ ਸੰਗੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਕਾਰ ਕਿਵੇਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸਗੋਂ ਜਦ ਕਲੀਸਿਆ ਵਿੱਚ ਅਗਵਾਈ ਦੀ ਗੱਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਇਸਤਰੀਆਂ ਪੁਰਸ਼ਾਂ ਦੀ ਅਧੀਨਤਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ।¹⁷

14:34, 35 ਅਤੇ 11:5 ਵਿੱਚ ਦਿਖਣ ਵਾਲੇ ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਤਣਾਉ ਨੂੰ ਦੋ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਸੁਲਝਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲਾ, ਸ਼ਾਇਦ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਇਹ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਹੋਵੇ ਕਿ ਜਦ ਇਸਤਰੀਆਂ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਨਾਲ ਅਗੰਮ ਵਾਕ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਤਾਂ “ਮੰਡਲੀਆਂ ਵਿੱਚ ਚੁੱਪ ਹੋ ਰਹਿਣ” ਦੇ ਆਮ ਨਿਯਮ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ ਉਹ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ ’ਤੇ ਬੋਲਣ। ਦੂਜਾ, ਇਹ ਵੀ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਕਲੀਸਿਆ ਦੀਆਂ ਆਮ ਜਨਤਕ ਸਭਾਵਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਥਾਵਾਂ ’ਤੇ ਇਸਤਰੀਆਂ ਅਗੰਮ ਵਾਕ ਕਰਦੀਆਂ ਹੋਣਗੀਆਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਿਰਫ ਇਸਤਰੀਆਂ ਦੀ ਮੈਜ਼ਦਗੀ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਫਿਰ ਜਦ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਆਮ ਸੰਗਤੀ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਅਣਅੰਪਚਾਰਿਕ ਤੌਰ ’ਤੇ ਮਿਲਦੇ ਹੋਣਗੇ। ਸਾਡੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਸੁਧਾਰ ਅਗੰਮ ਵਾਕ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹਨ (ਵੇਖੋ, ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, 1 ਯੂਹੰਨਾ 4:1), ਇਸ ਕਰਕੇ ਦੂਜੇ ਵਿਕਲਪ ਨੂੰ ਹੋਲਾ ਸਮਝ ਕੇ ਅਣਦੇਖਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 11 ਵਿੱਚ ਪੌਲੁਸ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਪੁਰਸ਼ ਅਤੇ ਇਸਤਰੀਆਂ ਦੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਨਾਲ ਹੋਣ ਵੇਲੇ ਦਾ ਆਚਰਨ ਸੀ, ਉਹ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਜਦੋਂ ਉਹ “ਕਲੀਸਿਆ ਵਿੱਚ” ਇਕੱਠੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਕਿਉਂਕਿ ਲਿੰਗ ਸਮਾਨਤਾ ਦੀ ਮੰਗ ਜਜ਼ਬਾਤੀ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਉਭਾਰਦੀ ਹੈ, ਇਸ ਕਰਕੇ ਕੁਝ ਲੋਕ ਉਹ ਰਾਹ ਫੜ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਜਿਹੜਾ ਮੂਲਪਾਠ ਵਿਚਲੀ ਨਿੱਕੀ ਜਿਹੀ ਭਿੰਨਤਾ ਦੇ ਕਾਰਨ ਆਇਆ ਹੈ। ਕੁਝ ਮੂਲ ਲਿਖਤਾਂ ਅਤੇ ਅਨੁਵਾਦ 14:34, 35 ਨੂੰ 14:40 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕੋਈ ਆਇਤ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਥਾਂ ਬਦਲੇ ਜਾਣ ਨਾਲ ਵੀ ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਤਰਕ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਹਨ ਕਿ 14:34, 35 ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਅਸਲ ਪੱਤਰ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਅਰਥਾਤ ਉਹ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਲੇਖਕ ਨੇ ਜੋੜੇ ਹਨ।¹⁸ ਇਹ ਜਾਣਨਾ ਐੱਖਾ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ ਮੂਲ ਲਿਖਤਾਂ ਵਿੱਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਆਇਤਾਂ ਦੀ ਥਾਂ ਕਿਉਂ ਬਦਲੀ ਗਈ ਸੀ, ਪਰ ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ

ਲਿਖਾਰੀ ਨੇ ਕੁਝ ਆਇਤਾਂ ਗਲਤੀ ਨਾਲ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਫਿਰ ਆਪਣੀ ਗਲਤੀ ਨੂੰ ਸਿਆਣ ਲਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਸਾਰਾ ਪੇਜ ਦੁਬਾਰਾ ਲਿਖਣ ਦੀ ਬਜਾਇ ਉਸ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ 14:40 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਲਿਖ ਦਿੱਤਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਦੀਆਂ ਸਭ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਸਨਮਾਨਿਤ ਮੂਲ ਲਿਖਤਾਂ ਵਿੱਚ 14:34, 35 ਨੂੰ 14:33 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ 14:34, 35 ਨੂੰ ਮੂਲ ਪਾਠ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਥਾਂ ਤੋਂ ਹਟਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਆਪਣੇ ਕਿਸੇ ਨਿੱਜੀ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਇਸਤਰੀ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਦਾ ਨਿਰਾਦਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਤਰੀਕੇ ਦੀ ਬਜਾਇ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਿਹੜਾ ਚਾਹੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਪੁੱਛ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਰਸੂਲ ਨੇ ਇਸਤਰੀਆਂ ਨੂੰ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਅਰਾਧਨਾ, ਨੈਤਿਕ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਜਾਂ ਕਲੀਸਿਆ ਦੇ ਇਕਰਾਰ ਬਾਰੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਆਪੇ ਆਪਣੇ ਪਤੀਆਂ ਕੋਲੋਂ ਪੁੱਛਣ (14:35)। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਯੂਨਾਨੀ ਸਭਿਆਚਾਰ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸੀ। ਇਸਤਰੀ ਦੁਆਰਾ ਜਨਤਕ ਸਭਾ ਵਿੱਚ ਟਿੱਪਣੀ ਕਰਨ ਜਾਂ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਪੁੱਛਣ ਦੀ ਉਚਿਤਤਾ ਸਮੇਂ ਉੱਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦੀ ਸੀ; ਪਰ ਸਭਿਆਚਾਰਕ ਮਸਲੇ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਰਸੂਲ ਦੇ ਪੱਖ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨਾ ਐੱਖਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਘਰਾਂ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਵੇਂ ਹੀ ਕਲੀਸਿਆ ਵਿੱਚ ਵੀ ਅਗਵਾਈ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਪੁਰਸ਼ਾਂ ਉੱਤੇ ਹੈ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੁਰਸ਼ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਨਿਭਾਉਣੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ (ਕੁਲੁੱਸੀਆਂ 3:18, 19)। ਆਪਣੀ ਗੱਲ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਨ ਲਈ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਨਾਲ ਇਹ ਵੀ ਆਖਿਆ, **ਇਸਤਰੀ ਦੇ ਲਈ ਮੰਡਲੀ ਵਿੱਚ ਬੋਲਣਾ ਲਾਜ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ।** ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਕਲੀਸਿਆ ਦੀ ਹਰੇਕ ਮੰਡਲੀ ਨੂੰ ਪੌਲੁਸ ਦੁਆਰਾ ਇੱਥੇ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਮਸਲਿਆਂ ਉੱਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਵਚਨ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਰਹਿ ਸਕਣ।

ਆਧੁਨਿਕ ਧਾਰਮਿਕ ਪਰਿਵੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਬਾਰ-ਬਾਰ ਉੱਠਦਾ ਹੈ: “ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਇਸਤਰੀ ਦਾ ਪਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ?” ਇਹ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਦੇ ਲਈ ਬਹੁਤਾ ਗੰਭੀਰ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਪੌਲੁਸ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸਵੀਕਾਰਯੋਗ ਤੱਥ ਵਜੋਂ ਲੈ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਹਰੇਕ ਇੱਜ਼ਤਦਾਰ ਇਸਤਰੀ ਵਿਆਹ ਜ਼ਰੂਰ ਕਰੇਗੀ। ਇੱਕ ਵਿਆਹੁਤਾ ਇਸਤਰੀ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਦੇ ਧਾਰਮਿਕ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਮਸੀਹ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਰਹਿਣ ਲਈ ਇੱਕ ਪਤੀ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਸਿੱਖਿਆ ਦਿੰਦਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨਾਂ ਦਾ ਉੱਤਰ ਦਿੰਦਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਆਧੁਨਿਕ ਕਲੀਸਿਆ ਵਿੱਚ ਸਮਾਜਕ ਰਸਮਾਂ ਇਸਤਰੀ ਨੂੰ ਵਧੇਰੇ ਅਜ਼ਾਦੀ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਸ ਨੂੰ ਬਾਈਬਲ ਕਲਾਸਾਂ ਜਾਂ ਹੋਰ ਅਣਐਂਪਚਾਰਿਕ ਸਭਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਪੁੱਛਣ ਦੀ ਵਧੇਰੇ ਅਜ਼ਾਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਅੱਜ ਦੇ ਸਮਾਜ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਇਸਤਰੀ ਅਣਵਿਆਹੀ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਇੱਜ਼ਤਦਾਰ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਅਣਵਿਆਹੀ ਇਸਤਰੀ ਆਪਣੀ ਸਿੱਖਿਆ ਲਈ ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨਾਂ ਦਾ ਉੱਤਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲੈ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਕਿਸੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ, ਕਿਸੇ ਬਜ਼ੁਰਗ ਜਾਂ ਕਲੀਸਿਆ ਦੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਇੱਜ਼ਤਦਾਰ ਮੈਂਬਰ ਤੋਂ ਪੁੱਛ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਹੋਰਨਾਂ ਕਲੀਸਿਆਵਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਦੀ ਕਲੀਸਿਆ ਨੂੰ ਵੀ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕੀਤਾ ਪਰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਅਧਿਕਾਰਿਕ ਸਮਰਥਨ ਵਜੋਂ ਉਸ ਦੇ ਕੋਲ

ਨਵਾਂ ਨੇਮ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਰੀਤਾਂ ਦੀ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਿਹੜੀਆਂ ਕਲੀਸਿਆਵਾਂ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। 7:17 ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੇ ਪਤੀਆਂ ਅਤੇ ਪਤਨੀਆਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਦਾ ਸਮਾਪਨ ਕਰਦਿਆਂ ਲਿਖਿਆ, “ਅਤੇ ਮੈਂ ਸਾਰੀਆਂ ਕਲੀਸਿਆਂ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਠਹਿਰਾਉਂਦਾ ਹਾਂ।” 11:16 ਵਿੱਚ ਸਿਰ ਕੱਜਣ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਬੋਲਦਿਆਂ ਉਸ ਨੇ ਆਖਿਆ, “ਨਾ ਸਾਡਾ ਕੋਈ ਇਹੋ ਜਿਹਾ ਦਸਤੂਰ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀਆਂ ਕਲੀਸਿਆਂ ਦਾ।” ਭਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਭਕੁਝ ਵਿਵਸਥਿਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕਰਨ ਦਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਦਿੰਦਿਆਂ ਉਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ, “. . . ਜਿਵੇਂ ਸੰਤਾਂ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਕਲੀਸਿਆਂ ਵਿੱਚ ਹੈ” (14:33)।

ਆਇਤ 36. ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਵਿੱਚ ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਵਿਰੋਧ ਦੀ ਮੁੜ ਉਸਾਰੀ ਕਰਨਾ ਐੱਖਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਇਸ ਵਿਰੋਧ ਦੀ ਤਾਕਤ ਦੇ ਪੱਧਰ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਜਿਹੜੀ ਗੱਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਰਸੂਲ ਆਪਣੇ ਵਿਰੋਧੀਆਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸੀ। ਇਹ ਸ਼ਬਦ, **ਭਲਾ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਬਚਨ ਤੁਸਾਂ ਹੀ ਤੋਂ ਨਿੱਕਲਿਆ?** 7:17, 11:16, ਜਾਂ 14:33 ਵਿਚਲੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵਧੇਰੇ ਤਿੱਖੇ ਹਨ। ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ, ਇੱਕ ਸਾਂਝਾ ਜਜ਼ਬਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ; ਅਰਥਾਤ, ਸਾਰੀਆਂ ਕਲੀਸਿਆਵਾਂ ਦੇ ਦਸਤੂਰ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਦੀ ਕਲੀਸਿਆ ਦੇ ਲਈ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਦਾ ਸਰੋਤ ਸਨ। ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਦੀ ਕਲੀਸਿਆ ਦੀ ਸੰਗਤੀ ਵਿੱਚ ਅਵਿਵਸਥਾ ਬਾਕੀ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਇਕੱਠੀ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਕਲੀਸਿਆ ਦੇ ਲਈ ਅਪਮਾਨ ਸੀ। ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਦੇ ਮਸੀਹੀਆਂ ਨੂੰ ਹੋਰ ਥਾਵਾਂ ਦੀਆਂ ਮੰਡਲੀਆਂ ਦੇ ਦਸਤੂਰ ਤੋਂ ਸਿੱਖਣ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਖੁਸ਼ ਖਬਰੀ ਦਾ ਅਰੰਭ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਇਸ ਨਗਰ ਦੇ ਮਸੀਹੀ ਸੋਚਦੇ ਕਿ ਬਾਕੀ ਕਲੀਸਿਆਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਸਤੂਰ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਬਹੁਤ ਵੱਡੇ ਹੰਕਾਰ ਦੀ ਗੱਲ ਸੀ। ਪੌਲੁਸ ਇਹ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਪੁੱਛ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹਕੀਕਤ ਵਿੱਚ ਵਾਪਿਸ ਲੈ ਆਇਆ, **ਅਥਵਾ [ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਬਚਨ] ਨਿਰਾ ਤੁਹਾਡੇ ਹੀ ਤੀਕ ਪਹੁੰਚਿਆ?**

ਅਰਾਧਕਾਂ ਲਈ ਆਮ ਨਿਰਦੇਸ਼ (14:37-40)

³⁷ਜੇ ਕੋਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਨਬੀ ਯਾ ਆਤਮਕ ਸਮਝੇ ਤਾਂ ਜਿਹੜੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲਿਖਦਾ ਹਾਂ ਉਹ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣ ਲਵੋ ਭਈ ਉਹ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਹੁਕਮ ਹਨ। ³⁸ਪਰ ਜੇ ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਣੇ ਤਾਂ ਨਾ ਜਾਣੇ।

³⁹ਗੱਲ ਕਾਰਦੀ, ਮੇਰੇ ਭਰਾਵੇ, ਅਗੰਮ ਵਾਕ ਕਰਨ ਨੂੰ ਲੋਚੋ ਅਤੇ ਪਰਾਈਆਂ ਭਾਖਿਆਂ ਬੋਲਣ ਤੋਂ ਨਾ ਵਰਜੋ। ⁴⁰ਪਰ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਢਬ ਸਿਰ ਅਤੇ ਜੁਗਤੀ ਨਾਲ ਹੋਣ।

ਆਇਤ 37. ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਸੱਚੇ ਨਬੀ ਜਾਂ ਸੱਚੇ ਆਤਮਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਨੂੰ ਇਹ ਠਹਿਰਾਇਆ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਵਿੱਚ ਪੌਲੁਸ ਦਿਆਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਹੁਕਮ ਵਜੋਂ ਵੇਖਣ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਹੋਵੇਗੀ। ਪੌਲੁਸ ਸਮਝ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਉਸ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਪ੍ਰਭੂ ਵੱਲੋਂ ਐਨਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਜੇ ਲਿਖਿਆ ਸੀ ਉਹ ਕਲੀਸਿਆ ਦੇ ਲਈ **ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਹੁਕਮ** ਸਨ। ਜੇ. ਗ੍ਰੇਸ਼ਮ ਮਾਖੇਨ ਨੇ ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ,

ਜਿਹੜੇ ਸ਼ਬਦ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਆਪ ਆਪਣੀਆਂ ਕਲੀਸਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਲਿਖੇ, ਉਸ ਦੇ ਰਸੂਲੀ ਇਖ਼ਤਿਆਰ ਦੇ ਕਾਰਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਹੁਕਮ ਸਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਇਖ਼ਤਿਆਰ ਉਸ ਦੇ ਮਗਰ ਸੀ [14:37].¹⁹

ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਇਹ ਗੱਲ ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਸਿਆਣਦਿਆਂ ਲਿਖੀ ਸੀ ਕਿ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਦੀ ਕਲੀਸਿਆ ਵਿਚਲੇ ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਇਖ਼ਤਿਆਰ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ (ਵੇਖੋ 2:13; 2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 10:2)। ਉਸ ਦੇ ਨਿੱਜੀ ਯੁੱਧ ਦੇ ਨਾਲ ਕਲੀਸਿਆ ਦਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਅਧੀਨਤਾ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਦਾ ਯੁੱਧ ਸ਼ਾਮਿਲ ਸੀ।

ਆਇਤ 38. ਜਿਹੜਾ ਵਿਅਕਤੀ ਪੌਲੁਸ ਦੀਆਂ ਲਿਖਤਾਂ ਦੀ ਸੱਚਾਈ ਨੂੰ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਮਸਲੇ ਬਾਰੇ ਕਲੀਸਿਆ ਨੂੰ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਦੇ ਉਸ ਦੇ ਇਖ਼ਤਿਆਰ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਰਿਹਾ, ਉਹ ਅਗਿਆਨੀ ਬਣੇ ਰਹਿਣ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਆਲੋਚਕਾਂ ਦੀ ਅਗਿਆਨਤਾ ਉਜਾਗਰ ਹੋ ਜਾਣੀ ਸੀ। ਇਹ ਕੰਮ ਸ਼ਾਇਦ ਆਪ ਪੌਲੁਸ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਦੇ ਕਿਸੇ ਸੱਚੇ ਆਤਮਕ ਭਾਈ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ; ਸ਼ਾਇਦ ਪੌਲੁਸ ਇਹ ਆਖ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਆਪ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਜਾਗਰ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ। ਨਾਲ ਹੀ ਰਸੂਲ ਨੇ ਆਖਿਆ, **ਪਰ ਜੇ ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਣੇ ਤਾਂ ਜਾਣਿਆ ਵੀ ਨਾ ਜਾਵੇ।** ਅਰਥਾਤ, ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਆਤਮਕ ਵਿਅਕਤੀ ਜਾਂ ਨਬੀ ਵਜੋਂ ਸਵੀਕਾਰ ਨਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਥੋੜੀ ਜਿਹੀ ਖਿੱਝ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਰਸੂਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਉਲਝਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਜੇ ਉਸ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਆ ਰਹੀ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਉੱਤੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਚੁੱਕ ਰਹੇ ਸਨ। ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਵਿਰੋਧੀਆਂ ਤੋਂ ਆਪਣਾ ਮੂੰਹ ਮੋੜ ਲੈਣਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਗਿਆਨਤਾ ਵਿੱਚ ਛੱਡ ਦੇਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਵੇਲੇ ਉਹ ਅਗਾਂਹ ਵਧ ਗਿਆ।

ਆਇਤ 39. ਕਲੀਸਿਆ ਦੇ ਲਈ, ਉਸ ਦੇ ਲਾਭ ਅਤੇ ਵਾਧੇ ਦੇ ਲਈ, ਪਰਾਈ ਭਾਖਿਆ ਨਾਲੋਂ ਅਗੰਮ ਵਾਕ ਵਧੇਰੇ ਲੋੜੀਂਦੀ ਦਾਤ ਸੀ। ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਪਰਾਈ ਭਾਖਿਆ ਵਿੱਚ ਬੋਲਣ ਦੇ ਲਾਭਾਂ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਦਾਤ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਵਰਜਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਅਗੰਮ ਵਾਕ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੀ ਪਰਾਈ ਭਾਖਿਆ ਦੀ ਦਾਤ ਵੀ ਤਦ ਕਲੀਸਿਆ ਲਈ ਲਾਭਕਾਰੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਸੀ ਜਦ ਇਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਦੁਕਵੇਂ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ। ਸਾਰੇ ਅਧਿਆਇ 14 ਵਿੱਚ ਪੌਲੁਸ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕਰਦਾ ਆਇਆ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਆਤਮਕ ਦਾਤਾਂ ਸਦਕਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੋਲਣਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਦਾਤ ਭਾਵੇਂ ਅਗੰਮ ਵਾਕ ਸੀ ਜਾਂ ਪਰਾਈ ਭਾਖਿਆ ਵਿੱਚ ਬੋਲਣਾ, ਬੋਲਣ ਵਾਲਾ ਵਿਅਕਤੀ ਹੀ ਆਪਣੀ ਦਾਤ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਦੇ ਲਈ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰਦਾ ਸੀ (14:27-33)। ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ ਪਰਾਈ ਭਾਖਿਆ ਵਿੱਚ ਬੋਲਦੇ ਸਨ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਸਨ ਜਿਹੜੀਆਂ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦੁਆਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚਮਤਕਾਰੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਦਿੱਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਸਨ; ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ ਅਗੰਮ ਵਾਕ ਕਰਦੇ ਸਨ ਉਹ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦੇ ਇਖ਼ਤਿਆਰ ਨਾਲ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਜਦ ਸਭਕੁਝ ਵਿਵਸਥਿਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਇਹ ਦਾਤਾਂ ਮਸੀਹ ਦੀ ਦੇਹੀ ਦੀ ਉਸਾਰੀ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰਦੀਆਂ ਸਨ। ਜੇਕਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿਵਸਥਿਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ

ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ ਤਾਂ ਕਲੀਸਿਆ ਉੱਤੇ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਭਰੋਸਾ ਉੱਠ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਅਰਥਾਤ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ ਉਲਝਣ ਪੈਦਾ ਹੋ ਸਕਦੀ ਸੀ ਜੋ ਕਲੀਸਿਆ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਦਾ ਜਤਨ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ।

ਆਇਤ 40. ਪੋਲੂਸ ਦੇ ਇਸ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਮੰਡਲੀ ਦੀ ਸੰਗਤੀ ਕੇਂਦਰਿਤ ਹੈ ਕਿ **ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਢਬ ਸਿਰ ਅਤੇ ਜੁਗਤੀ ਨਾਲ ਹੋਣ।** KJV ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ, “ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸ਼ਾਲੀਨਤਾ ਨਾਲ ਅਤੇ ਵਿਵਸਥਿਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਹੋਣ।” ਪੋਲੂਸ ਇਹ ਨਹੀਂ ਆਖ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਮਸੀਹੀ ਸੰਗਤੀ ਸਖਤਾਈ ਨਾਲ ਪੂਰੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਰਸਮਾਂ ਵਾਂਗ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ। ਉਹ ਤਾਂ ਇਸ ਗੱਲ ਉੱਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਯੋਜਨਾ ਅਤੇ ਸੰਰਚਨਾ ਬਣਾਈ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਅਰਾਧਨਾ ਸਭਾ ਵਿੱਚ ਗੜਬੜੀ ਨਾ ਆਵੇ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਲੋਕ ਇਸ ਉੱਤੇ ਹਾਵੀ ਨਾ ਹੋ ਜਾਣ। ਸਭਨਾਂ ਮਸੀਹੀਆਂ ਨੂੰ ਉਸ ਵੇਲੇ ਆਪਣੀ ਦਾਤ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਯੋਗਦਾਨ ਦੇਣਾ ਸੀ ਜਦ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਲੋਕ ਮਿਲ ਕੇ ਉਸ ਦੀ ਉਸਤਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਵੇਨ ਏ. ਮੀਕਸ ਨੇ ਨਿਰਸੰਦੇਹ ਇਹ ਸਹੀ ਆਖਿਆ, “ਆਤਮਕ ਦਾਤਾਂ ਦਾ ਮੁੱਲ ਸਮੂਹ ਦੀ ‘ਉਸਾਰੀ’ ਅਤੇ ਮਜਬੂਤੀ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਉਪਯੋਗਿਤਾ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ। ਇਹ ‘ਉਸਾਰੀ’ ਤਰਕਸੰਗਤ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਹੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।”²⁰

ਪ੍ਰਾਸੰਗਿਕਤਾ

ਮਸੀਹੀ ਅਰਾਧਨਾ ਸੰਗਤੀ

ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅੰਸ਼ ਨਾਲੋਂ 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 14 ਇਸ ਬਾਰੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਕ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਦੇ ਮਸੀਹੀ ਸੰਗਤੀ ਵੇਲੇ ਕੀ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਅੱਜ ਦੇ ਮਸੀਹੀ ਉਮੀਦ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜੇਕਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨਾਲ ਅਰੰਭ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਅੰਸ਼ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਕਿੰਨਾ ਚੰਗਾ ਹੁੰਦਾ, “ਜਦ ਤੁਸੀਂ ਹਫ਼ਤੇ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਦਿਨ ਇਕੱਠੇ ਹੋਵੋ, ਤਾਂ ਸਭਾ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚਲਾਇਓ. . .” ਜਿਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਦਮ-ਦਰ-ਕਦਮ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੱਸੀ ਹੁੰਦੀ। ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਆਪਣੀ ਇੱਛਾ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਰਾਧਨਾ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾ ਰੱਖਣ ਦੀ ਚੋਣ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੀਤੀ ਨਾਲ ਇਹ ਆਖ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। (1) ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਦੇ ਸਮੇਂ ਹਰੇਕ ਹਫ਼ਤੇ ਦੇ ਹਰੇਕ ਪਹਿਲੇ ਦਿਨ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਰਸੂਲੀ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੇ ਨਾਲ ਇਕੱਠੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ (ਵੇਖੋ 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 11:20; 16:2)। (2) ਸੰਗਤੀ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਪ੍ਰਭੂ ਭੋਜ ਲੈਂਦੇ ਸਨ (11:20, 23-26; ਵੇਖੋ ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 20:7), ਗੀਤ ਗਾਉਂਦੇ ਸਨ, ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਰਸੂਲਾਂ ਦੁਆਰਾ ਖੁਸ਼ ਖ਼ਬਰੀ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਸਿੱਖਦੇ ਸਨ (14:26)। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਆਪਣੀ ਯੋਗਤਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਭੇਟਾਂ ਦਿੰਦੇ ਸਨ (16:2)।

ਅਰਾਧਨਾ ਬਾਰੇ ਵਿਚਾਰ

ਮਸੀਹੀ ਸੰਗਤੀ ਉਹ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਜੋ ਅਸੀਂ ਉਸ ਦੇ ਸੱਦੇ ਦਾ ਉੱਤਰ ਦੇ ਸਕੀਏ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸਿਰਜਣਹਾਰ ਨਾਲ ਸੰਗਤੀ ਕਰ ਸਕੀਏ। ਅਸੀਂ ਇਸ ਜੀਵਨ ਤੋਂ ਅਤੇ ਜਿਸ ਕਾਇਨਾਤ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ ਉਸ ਤੋਂ ਹੈਰਾਨ ਹੁੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਤਜਰਬੇ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਸਿਖਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਨਾਜ਼ੁਕ ਪ੍ਰਾਣੀ ਹਾਂ; ਆਉਣ ਵਾਲਾ

ਕੱਲ੍ਹ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੈ। ਅਰਾਧਨਾ ਦੇ ਵਸੀਲੇ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਸਨਾਤਨ ਸਿਰਜਣਹਾਰ ਦੇ ਨਾਲ ਸੰਗਤੀ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਦੇਣ, ਲੈਣ ਅਤੇ ਸਾਂਝਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਅਸੀਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣ ਸਕਾਂਗੇ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਨਾਲ ਜਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧ ਕਿਵੇਂ ਬਣਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਕੁਝ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀਆਂ ਗੱਲਾਂ, ਆਪਣੀ ਹਜ਼ੂਰੀ, ਆਪਣਾ ਸਮਾਂ, ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਵਸਤਾਂ ਸਾਂਝੀਆਂ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਸੰਬੰਧ ਦੇ ਲਈ ਦੇਤਰਫਾ ਗੱਲਬਾਤ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਨਾਲ ਵੀ ਇਹੋ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਅਰਾਧਨਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵੱਲੋਂ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਉਹ ਵਸੀਲਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਜ਼ਰੀਏ ਅਸੀਂ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ।

ਲੋਕਾਂ ਵੱਲੋਂ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਬਾਕੀ ਕੰਮਾਂ ਵਾਂਗ ਹੀ ਅਰਾਧਨਾ ਵੀ ਦਾੜੀ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਪਾਪ ਤੋਂ ਐਨਾ ਰਹਿਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਉ ਨਾਲ ਹੀ ਜਾਣ ਸਕੇ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਸਤਿਕਾਰ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਉਸਤਤ ਕਿਵੇਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਅਰਾਧਨਾ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸੁਣਨ ਅਤੇ ਉਵੇਂ ਅਰਾਧਨਾ ਕਰਨ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਅਰਾਧਨਾ ਆਖਦੇ ਹਾਂ ਉਹ ਬੜੀ ਅਸਾਨੀ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਵਜੂਦ ਗੁਆ ਕੇ ਸਾਡੀ ਆਪਣੀ ਵਡਿਆਈ ਦਾ ਵਸੀਲਾ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਅਰਾਧਨਾ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅੱਗੇ ਇੱਕ ਭੇਟਾਂ ਵਾਂਗ ਅਰਪਿਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਸੁਣਨਾ ਪਵੇਗਾ ਕਿ ਉਹ ਸਾਥੋਂ ਕੀ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਦੇ ਵਸੀਲੇ ਸਾਡੀ ਨਿਰਬਲ ਉਸਤਤ ਨੂੰ ਵੀ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਜਦ ਅਸੀਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਸਤਿਕਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਜਤਨ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਉਹ ਸਾਡੀ ਅਰਾਧਨਾ ਦੀ ਭੇਟਾਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਅਨੇਕ ਲੋਕ ਤਾਂ ਇਸ ਤਾਂ ਜਤਨ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ; ਅਨੇਕ ਲੋਕ ਤਾਂ ਉਸ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ। ਜਦ ਅਸੀਂ, ਮਸੀਹੀ, ਅਰਾਧਨਾ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਸਰਬਉੱਤਮ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਇਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਚੰਗੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਸ ਦਾ ਆਤਮਾ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਸਤਿਕਾਰ ਕਰਨਾ ਸਿਖਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਅਲੈਕਜੈਂਡਰ ਗ੍ਰਾਹਮ ਬੈੱਲ ਉਸ ਵੇਲੇ ਟੇਲੀਫੋਨ ਦੀ ਕਾਢ ਕੱਢਣ ਦਾ ਜਤਨ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਦ ਉਸ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਨਾ ਵੀ ਸੰਭਵ ਹੈ। ਉਸ ਦੀ ਪਤਨੀ ਲਗਭਗ ਬੈੱਲੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਅਜਿਹੇ ਕਿਸੇ ਤਰੀਕੇ ਦੀ ਕਾਢ ਕੱਢਣ ਦਾ ਜਤਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਸ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਉਹ ਅਵਾਜ਼ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਰੂਪ ਦੇ ਸਕੇ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਪਤਨੀ ਸਮਝ ਸਕੇ। ਇਸ ਖੋਜੀ ਨੇ ਅਚਾਣਕ ਸਿੱਖ ਲਿਆ ਕਿ ਅਵਾਜ਼ ਨੂੰ ਤਾਰਾਂ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਇੱਕ ਥਾਂ ਤੋਂ ਦੂਜੀ ਥਾਂ ਘੱਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਬੈੱਲ ਟੇਲੀਫੋਨ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਜਤਨ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਪਰ ਜਦ ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਕਾਢ ਕੱਢੀ ਤਾਂ ਉਸ ਵੇਲੇ ਉਹ ਕੁਝ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਜਦ ਅਸੀਂ ਕੁਝ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਜਦ ਅਸੀਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਸੁਣਦੇ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਅਰਾਧਨਾ ਕਰਨ ਦਾ ਜਤਨ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਦੇ ਵਸੀਲੇ ਸਾਡੇ ਜਤਨਾਂ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਕੁਝ ਚੰਗਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚ ਪਾਪ ਅਤੇ ਨਿਰਬਲਤਾਈਆਂ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਵੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤਦ ਪਰਸੰਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦ ਅਸੀਂ ਉਸ ਦੀ ਅਰਾਧਨਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ।

ਪਰਾਈ ਭਾਖਿਆ ਵਿੱਚ ਬੋਲਣਾ - ਤਦ ਅਤੇ ਹੁਣ

ਪਰਾਈ ਭਾਖਿਆ ਬਾਰੇ ਪੌਲੁਸ ਦੀ ਚਰਚਾ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਵਿਚਾਰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ।

ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਸਭਨਾਂ ਪੱਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਭਿੰਨ-ਭਿੰਨ ਪਰਕਾਰ ਦੀ ਚਮਤਕਾਰੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਵਿੱਚ ਪਰਾਈ ਭਾਖਿਆ ਬਾਰੇ 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਨਿਰਸੰਦੇਹ ਪਰਾਈ ਭਾਖਿਆ ਵਿੱਚ ਬੋਲਣਾ ਆਮ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜਿੱਥੇ ਤੱਕ ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ, ਇਸ ਦੇ ਕਾਰਨ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਕੋਈ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਉੱਠਿਆ ਸੀ।

ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਇਸ ਧਾਰਣਾ ਨਾਲ ਅਰੰਭ ਕਰੀਏ ਕਿ ਪਵਿੱਤਰ ਸ਼ਾਸਤਰ ਦੇ ਕੁਝ ਅੰਸ਼ ਹੋਰਨਾਂ ਅੰਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 2 ਵਿੱਚ ਜੋ ਹੋਇਆ ਸੀ ਉਹ 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 14 ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 2 ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਦਿਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਰਾਈ ਭਾਖਿਆ ਆਮ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਹਨ।

ਵਿਸਮਾਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਬੋਲਣਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅੱਜ ਕੁਝ ਧਾਰਮਿਕ ਸਮੂਹ ਇਸ ਨੂੰ ਸਮਝਦੇ ਹਨ, ਪਰਾਈ ਭਾਖਿਆ ਵਿੱਚ ਬੋਲਣ ਦਾ ਅਜਿਹਾ ਰੂਪ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ਵਾਸਯੋਗ ਸਮਰਥਨ ਕਿਤੇ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ।

ਸਮਾਜਕ ਵਿਗਿਆਨੀਆਂ ਬਾਰੇ ਗਲੋਸੋਲਾਲੀਆ ਉੱਤੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਧਿਐਨ ਦਾ ਸਾਰ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਿਆਂ ਮੀਕਸ ਲਿਖਦੇ ਹਨ,

ਗਲੋਸੋਲਾਲੀਆ ਇੱਕ ਸਿੱਖਿਆ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਹੁਨਰ ਹੈ, ਫਿਰ ਭਾਵੇਂ ਇਸ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਕਿੰਨੀ ਵੀ ਅਚੇਤ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਇਸ ਦੇ ਪਰਗਟ ਹੋਣ ਦੇ ਅਵਸਰ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸਮੂਹ ਦੀਆਂ ਉਮੀਦਾਂ ਉੱਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਰਸਮੀ ਕਿਰਿਆਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਵਿਅਕਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।²¹

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਰਾਈ ਭਾਖਿਆ ਵਿੱਚ ਬੋਲਣ ਦਾ ਆਧੁਨਿਕ ਧਾਰਮਿਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ ਅਧਿਐਨ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਉਹ ਲਗਭਗ ਵਿਸ਼ਵਵਿਆਪੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਨਤੀਜੇ 'ਤੇ ਪੁੱਜੇ ਹਨ ਕਿ ਅੱਜ ਇਹ ਇੱਕ ਅਲੈਕਟ੍ਰੋਨਿਕ ਦਾਤ ਹੋਣ ਦੀ ਬਜਾਇ ਇਸ ਦੀਆਂ ਜੜ੍ਹਾਂ ਮਾਨਸਿਕ ਅਤੇ ਸਮਾਜਕ ਹਨ।

ਪੌਲੁਸ ਦੁਆਰਾ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਦੀ ਦਲੀਲ (14:21)

ਪੌਲੁਸ ਵੱਲੋਂ 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 14:21 ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ "ਪਰਾਈਆਂ ਭਾਖਿਆਂ" ਦਾ ਹਵਾਲਾ, ਯਸਾਯਾਹ 28:11, 12 ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਅੱਜ ਦੇ ਪਾਠਕ ਨੂੰ ਅਜੀਬ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਯਸਾਯਾਹ ਵੱਲੋਂ ਆਪਣੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਲਈ "ਪਰਾਈਆਂ ਭਾਖਿਆਂ" ਬਾਰੇ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੰਦੇਸ਼ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਇਸਰਾਏਲੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਲੋਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਗੱਲ ਕਰਨ ਬਾਰੇ ਸੀ। ਇਸ ਦਾ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਦੀ ਕਲੀਸਿਆ ਵਿਚਲੇ ਕੁਝ ਆਤਮਕ ਦਾਤਾਂ ਨਾਲ ਅਸੀਸਤ ਲੋਕਾਂ ਵੱਲੋਂ ਪਰਾਈ ਭਾਖਿਆ ਵਿੱਚ ਬੋਲਣ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸੰਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਯਸਾਯਾਹ ਵਿਚਲਾ ਅੰਸ਼ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਦੀ ਕਿਸੇ ਘਟਨਾ ਬਾਰੇ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਸ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਪਿੱਛੇ ਪੌਲੁਸ ਦਾ ਮਕਸਦ ਕੀ ਸੀ?

ਮਸੀਹੀਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਸਿਆਣਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਕਿ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਦਾ ਹਰੇਕ ਹਵਾਲਾ ਮਸੀਹ ਦੇ ਜੀਵਨ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਤ ਕਿਸੇ ਘਟਨਾ ਜਾਂ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਸਥਾਪਿਤ ਕਲੀਸਿਆ ਦੇ ਕਿਸੇ ਪੱਖ ਦੀ ਨਬੂਵਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। (1) ਕਦੇ-ਕਦੇ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਦੇ ਲੇਖਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਰੱਬੀ ਨੈਤਿਕ ਹੁਕਮਾਂ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ ਲਈ ਦਿੱਤੇ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਜਦ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ, “ਜਿਹੜਾ ਦੂਏ ਦੇ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਨੇ ਸ਼ਰਾ ਨੂੰ ਪੂਰਿਆਂ ਕੀਤਾ ਹੈ” (ਰੋਮੀਆਂ 13:8), ਅਤੇ ਫਿਰ ਦਸ ਹੁਕਮਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਈਆਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ, ਤਾਂ ਰਸੂਲ ਇਹ ਨਹੀਂ ਆਖ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਯਿਸੂ ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਬਾਰੇ ਹਨ। ਸਗੋਂ ਰਸੂਲ ਤਾਂ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣਾ ਚਾਹ ਰਿਹਾ ਸੀ ਨਵਾਂ ਨੇਮ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਦਾ ਪੂਰਕ ਹੈ। ਉਹ ਇਸ ਗੱਲ ਉੱਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਮਸੀਹ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨੈਤਿਕ ਜੀਵਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੁਰਾਣਾ ਨੇਮ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਸੀ।

(2) ਕਦੇ-ਕਦੇ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਇਤਹਾਸ ਦੀ ਕਿਸੇ ਘਟਨਾ ਨੂੰ ਅਜਿਹੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਬਿਆਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਹੜੀ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦੀ ਘਟਨਾ ਦੇ ਲਈ ਢੁਕਵੀਂ ਹੋਵੇ। ਜਦ ਮੱਤੀ ਨੇ ਹੋਸ਼ਿਆ 11:1 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ, “ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਮਿਸਰ ਵਿੱਚੋਂ ਸੱਦਿਆ” (ਮੱਤੀ 2:15), ਤਾਂ ਲੇਖਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵਿਚਲੀ ਸਮਾਨਤਾ ਨੂੰ ਵੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਦ ਇਸਰਾਏਲੀ ਪਰਜਾ, ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲਈ ਆਤਮਕ ਭਾਵ ਨਾਲ ਇੱਕ ਪੁੱਤਰ ਸੀ, ਮਿਸਰ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲ ਕੇ ਆਏ ਸਨ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਯੂਸੁਫ਼ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਮਿਸਰ ਵਿੱਚੋਂ ਕਨਾਨ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਲਈ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ ਸੀ। ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਸਮਰੂਪ ਹਨ, ਪਰ ਮੱਤੀ ਨੂੰ ਆਧੁਨਿਕ ਪੱਧਰਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਦੀਆਂ ਆਇਤਾਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਹੋਸ਼ਿਆ ਨਬੀ ਵਿੱਚੋਂ ਲਏ ਗਏ ਇਸ ਹਵਾਲੇ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨੂੰ ਉਹ ਸਹੀ ਠਹਿਰਾਏ।

ਮੂਲ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਲੈਣਾ ਅਤੇ ਢੁਕਵੇਂ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਵੇਂ ਥਾਂ 'ਤੇ ਕਰਨਾ ਬਾਈਬਲ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਬਾਈਬਲ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਇੱਕ ਆਮ ਪ੍ਰਥਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਉਦਾਹਰਣ ਇਸ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦਗਾਰ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।²² ਸੰਸਾਰਭਰ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਇਮਾਰਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ ਲੰਦਨ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਸੇਂਟ ਪੌਲਸ ਕੈਥੇਡ੍ਰਲ। ਕੈਥੇਡ੍ਰਲ ਦੇ ਤਹਿਖਾਨੇ ਵਿੱਚ ਹੋਰਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਇਸ ਦੇ ਆਰਕੀਟੈਕਟ, ਸਰ ਕ੍ਰਿਸਟੋਫਰ ਰੇਨ (1632-1723) ਨੂੰ ਵੀ ਦਫਨਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਬਰ ਉੱਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਨੇ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਤਖਤੀ ਲਗਾਈ ਹੈ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਲਾਤੀਨੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਉਕੇਰਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ, “ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਸਮਾਰਕਾਂ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿੱਚ ਹੋ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਚੁਫੇਰੇ ਵੇਖੋ।” ਜਦ ਇਸ ਤਹਿਖਾਨੇ ਤੋਂ ਉੱਤੇ ਨਿਗਾਹਾਂ ਚੁੱਕ ਕੇ ਵੇਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਸ ਕੈਥੇਡ੍ਰਲ ਦੇ ਗੁੰਬਦ ਅਤੇ ਚਮਕ-ਦਮਕ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ; ਅਜਿਹੇ ਨਿਰਮਾਤਾ ਲਈ ਐਵੇਂ ਕਿਵੇਂ ਦੇ ਬੁੱਤ ਢੁਕਵੇਂ ਨਹੀਂ ਸਨ।

ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਅੱਜ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਲਈ ਵੀ ਲਾਗੂ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਕਲਪਨਾ ਕਰੋ ਕਿ ਕਿਸੇ ਬਜ਼ੁਰਗ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਮਸੀਹੀ ਪਤਨੀ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਦੀ ਯਾਦਗਾਰੀ ਸਭਾ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਇਦ ਉਸ ਬਜ਼ੁਰਗ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਲੋਕ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਔਖੀਆਂ ਘੜੀਆਂ ਵੇਲੇ ਉਸ ਦੀ ਪਤਨੀ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਹਾਰਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਗਰੀਬ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਭੋਜਨ ਖੁਆਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਇਸਤਰੀਆਂ ਨੂੰ ਉਸ ਨੇ

ਸਿਖਾਇਆ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਵਿੱਚ ਬਪਤਿਸਮਾ ਲੈਣ ਲਈ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਪਤਨੀ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਅਸੀਸਾਂ ਮਿਲੀਆਂ ਸਨ, ਉਹ ਆਖ ਸਕੇਗਾ, “ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਸਮਾਰਕਾਂ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿੱਚ ਹੋ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਚੁਫੇਰੇ ਵੇਖੋ।” ਰੇਨ ਦੀ ਕਬਰ ਉੱਤੇ ਲੱਗੀ ਤਖਤੀ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇ ਕੇ ਇਹ ਪਤੀ ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਕਿ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਉਸ ਦੀ ਪਤਨੀ ਬਾਰੇ ਲਿਖੇ ਗਏ ਸਨ; ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਇਹ ਉਸ ਦੇ ਹਾਲਾਤ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਇਸਤਰੀ ਦੇ ਸਮਾਰਕ ਇਨ੍ਹਾਂ ਜੀਉਂਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨਾਂ ਵਿੱਚ ਸਥਾਪਤ ਹਨ। ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਦੇ ਲੇਖਕਾਂ ਨੇ ਵੀ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਵੀ ਯਸਾਯਾਹ 28:11, 12 ਦਾ ਹਵਾਲਾ 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 14:21 ਵਿੱਚ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।

ਟਿੱਪਣੀਆਂ

¹ਆਈ. ਹਾਵਰਡ ਮਾਰਸ਼ਲ, *ਨਿਉ ਟੈਸਟਾਮੈਂਟ ਥਿਓਲੋਜੀ: ਮੈਨੀ ਵਿਟਨੇਸਸ, ਵਨ ਗੈਸਪਲ* (ਡਾਉਨਰਸ ਗ੍ਰੇਵ, ਇਲਿਨੋਏ: ਇੰਟਰ-ਵਰਸਿਟੀ ਪ੍ਰੈਸ, 2004), 253. ²KJV ਨੇ ਭਾਖਿਆ ਦੇ ਨਾਲ “ਪਰਾਈ” ਸ਼ਬਦ ਜੋੜ ਕੇ ਵਿਆਖਿਆ ਦੀ ਸਮੱਸਿਆ ਨੂੰ ਵਧਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਯੂਨਾਨੀ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ γλωσσαι (ਗਲੋਸਾਈ, “ਭਾਖਿਆ”) ਹੀ ਹੈ। ³ਕੁਰਨੇਲਿਯੂਸ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਘਰਾਣੇ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 10:46) ਅਤੇ ਅਫ਼ਸੂਸ ਵਿੱਚ ਬਾਰਾਂ ਪੁਰਸ਼ਾਂ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 19:6) ਨੇ ਵੀ ਪਰਾਈ ਭਾਖਿਆ ਵਿੱਚ ਗੱਲ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਥਾਂ ‘ਤੇ ਇਸ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ⁴ਜਿਮੀ ਜਿਵੀਡੇਨ, *ਗਲੋਸੋਲਾਈਆ: ਫ੍ਰੋਮ ਗਾਡ ਔਰ ਮੈਨ?* (ਫੋਰਟ ਵਰਥ, ਟੈਕਸਸ: ਸਟਾਰ ਬਾਈਬਲ ਪਬਲਿਕੇਸ਼ਨਸ, 1971), 37-38. ⁵ਵਿਲੀਅਮ ਜੇ. ਸੈਮਾਰਿਨ, *ਟੈਗਸ ਆਫ ਮੈਨ ਔਡ ਏਂਜਲਸ: ਦਿ ਰਿਲਿਜ਼ਿਅਸ ਲੈਗੁਏਜ ਆਫ ਪੈਂਟੇਕੋਸਟਾਲਿਜ਼ਮ* (ਨਿਉ ਯੋਰਕ: ਮੈਕਮਿਲਨ ਕੰਪਨੀ, 1972), 128. ⁶ਡੇਵਿਡ ਈ. ਗਾਰਲੈਂਡ, *1 ਕੁਰਿੰਥੀਅਨਜ਼*, ਬੇਕਰ ਐਕਸਿਜਿਟਿਵਲ ਕਮੈਂਟੀ ਆਨ ਦਿ ਨਿਉ ਟੈਸਟਾਮੈਂਟ (ਗ੍ਰੈਂਡ ਰੈਪਿਡਸ, ਮਿਸ਼ੀਗਨ: ਬੇਕਰ ਅਕੈਡੇਮਿਕ, 2003), 641. ⁷NASB 14:19, 28 ਵਿੱਚ “in the church” ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਉਪਪਦ “the” ਦੇ ਨਾਲ ਕਰਨ, ਪਰ 14:35 ਵਿੱਚ ਉਪਪਦ “the” ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕਰਨ ਦੁਆਰਾ ਉਲਝਣ ਨੂੰ ਵਧਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਹਰੇਕ ਥਾਂ ‘ਤੇ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ 11:18 ਵਿੱਚ ਵੀ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਰਥ “ਸੰਗਤੀ ਵਿੱਚ” ਹੈ। ⁸ਐਵਰੇਟ ਫਰਗੁਸਨ, “ਵੈਨ ਯੂ ਕਮ ਟੁਗੈਦਰ’: *ਏਪੀ ਟੂ ਆਟ* ਇਨ ਅਰਲੀ ਕ੍ਰਿਸਚੀਅਨ ਲਿਟਰੇਚਰ,” *ਰੈਸਟੋਰੇਸ਼ਨ ਕੁਆਰਟਰਲੀ* 16 ਨੰ. 3/4 (1973): 202-8. ⁹ਗੋਰਡਨ ਡੀ. ਫੀ, *ਦਿ ਫਰਸਟ ਅਪਿਸਟਲ ਟੂ ਦਿ ਕੁਰਿੰਥੀਅਨਜ਼*, ਦਿ ਨਿਉ ਇੰਟਰਨੈਸ਼ਨਲ ਕਮੈਂਟੀ ਆਨ ਦਿ ਨਿਉ ਟੈਸਟਾਮੈਂਟ (ਗ੍ਰੈਂਡ ਰੈਪਿਡਸ, ਮਿਸ਼ੀਗਨ: ਵਿਲੀਅਮ ਬੀ. ਈਰਡਮੈਸ ਪਬਲਿਸ਼ਿੰਗ ਕੰਪਨੀ, 1987), 571. ¹⁰ਵੇਖੋ 14:3, 4 (ਦੇ ਵਾਰੀ), 5, 12, 17, 26.

¹¹ਬੋਨ ਵਿਦਰਿੰਗਟਨ III, *ਕੋਨਫਲਿਕਟ ਔਡ ਕਮਿਊਨਿਟੀ ਇਨ ਕੇਰਿੰਥ: ਏ ਸੋਸ਼ਿਓ-ਰਿਟੇਰਿਕਲ ਕਮੈਂਟੀ ਆਨ 1 ਐਂਡ 2 ਕੁਰਿੰਥੀਅਨਜ਼* (ਗ੍ਰੈਂਡ ਰੈਪਿਡਸ, ਮਿਸ਼ੀਗਨ: ਵਿਲੀਅਮ ਬੀ. ਈਰਡਮੈਸ ਪਬਲਿਸ਼ਿੰਗ ਕੰਪਨੀ, 1995), 285. ¹²ਗਾਰਲੈਂਡ, 658. ¹³ਵਾਲਟਰ ਬਾਵਰ, *ਏ ਗ੍ਰੀਕ-ਇੰਗਲਿਸ਼ ਲੈਕਸਿਕਨ ਆਫ ਦਿ ਨਿਉ ਟੈਸਟਾਮੈਂਟ ਐਂਡ ਅਦਰ ਅਰਲੀ ਕ੍ਰਿਸਚੀਅਨ ਲਿਟਰੇਚਰ*, ਤੀਜਾ ਸੰਸਕਰਨ, ਸੇਯ ਅਤੇ ਸੰਪਾਦਨ ਫ੍ਰੈਡਰਿਕ ਵਿਲੀਅਮ ਡੈਕਰ (ਸ਼ਿਕਾਗੋ: ਯੂਨਿਵਰਸਿਟੀ ਆਫ ਸ਼ਿਕਾਗੋ ਪ੍ਰੈਸ, 2000), 244. ¹⁴ਲਿਓਨ ਮੋਰਿਸ, *ਦਿ ਫਰਸਟ ਅਪਿਸਟਲ ਆਫ ਪੌਲ ਟੂ ਦਿ ਕੁਰਿੰਥੀਅਨਜ਼*, ਸੇਥਿਅਾ ਸੰਸਕਰਨ, ਦਿ ਟਿਨਡੇਲ ਨਿਉ ਟੈਸਟਾਮੈਂਟ ਕਮੈਂਟੀਜ਼, (ਗ੍ਰੈਂਡ ਰੈਪਿਡਸ, ਮਿਸ਼ੀਗਨ: ਵਿਲੀਅਮ ਬੀ. ਈਰਡਮੈਸ ਪਬਲਿਸ਼ਿੰਗ ਕੰਪਨੀ, 1985), 199-200. ¹⁵ਇਸੇ ਕਿਰਿਆ ਦੀ ਵਰਤੋਂ 14:28, 30 ਵਿੱਚ ਵੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਇਸ ਦੇ ਬਲ ਨੂੰ ਅਣਦੇਖਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ¹⁶ਪਲੁਟਾਰਕ “ਐਡਵਾਈਸ ਟੂ ਬ੍ਰਾਈਡ ਐਂਡ ਗੂਮ” ਮੇਰਾਲੀਆ 2.32 [142]. ¹⁷ਜੇਮਸ ਗ੍ਰੀਨਬਰੀ ਨੇ ਸਮੀਖਿਆ ਕਰਦਿਆਂ ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਕਿ “ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਇਸਤਰੀਆਂ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਨਬੂਵਤਾਂ ਦੀ

ਮੌਖਿਕ ਛੰਟਾਈ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸਾ ਲੈਣ ਤੋਂ ਵਰਜਿਆ ਸੀ", ਨਬੂਵਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਨਹੀਂ। (ਜੇਮਸ ਗ੍ਰੀਨਬਰੀ, "1 ਕੁਰਿੰਥੀਅਨਜ਼ 14:34-35: ਇਵੈਲੁਏਸ਼ਨ ਆਫ ਪ੍ਰੋਫੈਸੀ ਰਿਵਿਸਿਟੇਡ," ਜਰਨਲ ਆਫ ਦਿ ਇਵੈਨੀਲਿਕਲ ਥਿਓਲੋਜਿਕਲ ਸੋਸਾਇਟੀ [ਦਸੰਬਰ 2008]: 721-31.) ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਨੂੰ ਰੱਦ ਦਿੱਤਾ।¹⁸ ਇਹ ਸਮਾਧਾਨ ਫੀ ਵਰਗੇ ਟਿੱਪਣੀਕਾਰਾਂ ਵੱਲੋਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, 699-701.¹⁹ ਜੇ. ਗ੍ਰੇਸਮ ਮਾਖੇਨ, ਦਿ ਓਰਿਜਨ ਆਫ ਪੋਲਸ ਰਿਲੀਜਨ (ਗ੍ਰੈਂਡ ਰੈਪਿਡਸ, ਮਿਸ਼ੀਗਨ: ਵਿਲੀਅਮ ਬੀ. ਈਰਡਮੈਸ ਪਬਲਿਸ਼ਿੰਗ ਕੰਪਨੀ, 1947), 147. ²⁰ ਵੇਨ ਏ. ਮੀਕਸ, ਦਿ ਫਰਸਟ ਅਰਬਨ ਕ੍ਰਿਸਚਿਅਨ: ਦ ਸੋਸਲ ਵਰਲਡ ਆਫ ਦ ਅਪੋਸਟਲ ਪੈਲ, ਦੂਜਾ ਸੰਸਕਰਨ (ਨਿਊ ਹੇਵਨ, ਕਨੈਕਟਿਕਟ: ਯੇਲ ਯੂਨਿਵਰਸਿਟੀ ਪ੍ਰੈਸ, 2003), 123.

²¹ ਉਪਰੋਕਤ, 120. ²² ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਨੂੰ ਡੁਏਨ ਵਾਰਡਨ, "ਕਨਵਿਨਸਿੰਗ ਏਵਿਡੈਂਸ," ਗੈਸਪਲ ਐਡਵੋਕੇਟ 141 (ਅਕਤੂਬਰ 1999): 14 ਵਿੱਚੋਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।